ANNE BARTON

O seară de pasiune

„O voce proaspătă și încântătoare în *historical romance*."

TESSA DARE

COLECȚIA

Iubiri de poveste

SERIA „HONEYCOTE"

Ca soră a ducelui de Huntford, Lady Rose Sherbourne respectă regulile de bună-cuviință ale înaltei societăți. Nu merge niciodată neînsoțită. Nu face nimic nesăbuit. Și mai ales ascunde de ochii tuturor traumele copilăriei. Un singur om reușește să treacă de armura cu care s-a înconjurat și să se apropie de ea – chipeșul îngrijitor al grajdurilor domeniului. Așa că Rose se întreabă mereu dacă prietenia lor ar fi evoluat în ceva mai mult în cazul în care el nu ar fi dispărut brusc, fără nici o explicație... Iar acum, după trei ani, este pe cale să afle.

Charles Holland nu se aștepta s-o mai revadă pe Lady Rose, dar trecerea timpului nu i-a slăbit deloc sentimentele pentru ea. În ciuda diferențelor de clasă, Charles nu se poate abține să n-o dorească. Așa că, atunci când Rose îi cere să o inițieze în tainele iubirii înainte să accepte un soț impus de rangul ei, Charles nu o poate refuza. Însă ceea ce s-a dorit a fi doar o seară de pasiune declanșează o avalanșă de evenimente neprevăzute, care le demonstrează că dorințele inimii sunt mult mai puternice decât cele ale trupului...

„Captivantă și antrenantă... sexy și emoționantă."
RedHotBooks.com

Anne Barton a devenit un nume cunoscut în literatura de gen odată cu debutul ei în anul 2011 cu romanul *Păcătoasa*, care a fost distins cu premiul Golden Heart. Următoarele titluri ale seriei „Honeycote" s-au bucurat de același succes remarcabil în întreaga lume.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-2958-6
9 786063 329586

Alma

ANNE BARTON

O seară de pasiune

One Wild Winter's Eve
Anne Barton
Copyright © 2015 Anne Barton
Ediție publicată prin înțelegere cu Grand Central Publishing,
New York, New York, SUA.
Toate drepturile rezervate.
Ilustrația copertei © Chris Cocozza

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

O seară de pasiune
Anne Barton

Copyright © 2018 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mariana Petcu
Corector: Maria Popa
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BARTON, ANNE
O seară de pasiune / Anne Barton
trad.: Graal Soft – București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-2958-3

I. Macoviciuc, Elena (trad.)

821.111(73)-31=135.1

ANNE BARTON

O seară de pasiune

Traducere din limba engleză
Elena Macoviciuc

LITERA®
2018

Grammy,
Îți mulțumesc
Pentru violete,
Petreceri
Și cărți.
Mereu cărți.

Prolog

Vara anului 1815

Până și fetele cuminți și ascultătoare mai trebuie să evadeze din când în când.

Lady Rose Sherbourne ieși din conacul Huntford la scurt timp după micul dejun. O briză caldă îi aruncă niște șuvițe de păr pe obraz, iar tocurile ghetelor ei se înfundară în iarba minunat de moale, încă udă de rouă.

Fiecare pas pe pajiștea întinsă o ducea mai departe de casă, de grandoarea ei impunătoare și de amintirile paralizante.

Și, mai bine, fiecare pas o ducea mai aproape de Charles.

Se uită peste umăr, asigurându-se că nimeni nu o văzuse plecând. Ca multe alte lucruri, vizitele ei la șeful grajdurilor erau secrete.

Însă adevărul era că relația ei cu Charles nu avea nimic indecent. Nu tocmai.

Era adevărat că atunci când îi vedea brațele bronzate, mâinile mari și zâmbetul relaxat, inima ei o lua razna. Nu exista nici o fată de șaptesprezece ani în toată Anglia care nu ar fi fost afectată de puterea și încrederea lui. Însă vizitele ei la Charles nu erau pentru flirt, ci pentru păstrarea sănătății ei mintale.

Uneori, când simțea că era la un pas să o ia razna, se ducea la grajduri și îl privea muncind. Mângâierile constante ale periei pe cal și încordările ritmice ale umerilor lui când ridica paiele cu furca o calmau. Când era cu el, putea uita cine era și ce văzuse. Se putea bucura pur și simplu de moment și, chiar dacă nu era complet fericită, era aproape de această stare.

Oftă. Da, cea mai bună parte a lui Charles era faptul că o făcea să se simtă... normală.

Când îngrijea un cal rănit sau turna apă în troacă, vorbea cu ea, iar vocea lui profundă și expresivă o învăluia și îi vindeca sufletul. Cât ea stătea cocoțată pe o găleată întoarsă invers, el spunea povești

amuzante, fără să i se pară ciudat că o singură persoană participa la conversație.

Fără să îl deranjeze faptul că ea nu vorbea niciodată.

După ce oamenii își dădeau seama că era mută, unii o analizau. Mai exact, când se oprise din vorbit? Putea scoate sunete? La ce doctori fusese și ce medicamente îi prescriseseră? Alții îi considerau tăcerea o provocare personală, spunându-i tot felul de lucruri scandaloase ca să obțină un răspuns – răspuns pe care nu îl primeau niciodată.

Însă Charles nu o trata ca pe o curiozitate. Pur și simplu, o accepta.

În traista ei avea câteva cărți pentru el, morcovi pentru Prometheus și un borcan mic cu lapte pentru Romeo. Îi fusese foarte dor de ei în ultimele două zile, când fusese prea ocupată cu probele rochiei și pregătirile pentru bal ca să poată pleca pentru câteva ore. Așa că în această dimineață profitase de ocazie ca să petreacă timp cu ei, în ciuda norilor cenușii care se adunau pe cer.

Când intră în grajd, mirosurile familiare ale cailor și fânului îi gâdilară nările. Se uită în jur după părul blond al lui Charles, acoperit cu șapca maro care era mereu așezată puțin înclinată. Nu era acolo și, cu toate astea, prezența lui umplea locul. Haina lui era atârnată într-un cuier, lângă ușă, și mănușile pentru muncă erau pe marginea unei boxe goale, lângă o carte deschisă și așezată cu fața în jos. Se uită la copertă și zâmbi când îi văzu alegerea: *Analele agriculturii și altor arte folositoare*.

Într-o dimineață, în timpul unui joc de șah, îi împărtășise visul de a avea pământ. În mod egoist, ea sperase că nu va părăsi conacul Huntford prea curând. Scoase volumele de mitologie și poveștile fraților Grimm din sac și le puse lângă cartea lui.

Șase din boxele din dreapta ei erau ocupate de cai pursânge, cei mai buni pe care îi putea cumpăra ducele. Într-un grajd mic din stânga era Prometheus, un bătrân cal de povară. Urechile lui se ridicară când o văzu, iar Rose scoase morcovii. Prometheus îi mâncă din mână, după care gâfâi arogant, ca și cum le-ar fi râs în nas cailor de rasă.

Rose și-ar fi dorit să îl poată întreba pe Prometheus unde era Charles. Și unde era și Romeo? Motanul gri și pufos era de obicei primul care o întâmpina, încolăcindu-se printre picioarele ei, mieunând fără rușine pentru a obține atenție și bunătăți. Rose se uită în staulul gol de lângă Prometheus, cel pe care Romeo și-l însușise

la scurt timp după ce îl găsise Rose, și verifică locșorul uscat unde îi plăcea motanului să doarmă. Era gol. Un singur lucru îi putea scoate prietenul din ascunzătoare. Îi turnă lapte în castron și așteptă.

– Lady Rose?

Se întoarse și îl văzu pe Peter, ajutorul cu pistrui care îl venera pe Charles și care îi zâmbi.

– Îl căutați pe domnul Holland?

Rose încuviință.

– S-a dus să-l caute pe Romeo.

Rose își înclină capul, ca și cum ar fi pus o întrebare tăcută.

– Motanul a dispărut în urmă cu două zile.

Dumnezeule! Rose se încruntă.

– Nu vă faceți griji, domnul Holland o să-l găsească.

Rose se apropie de ușa din spate a grajdului și se uită la pădurea care se întindea în fața ochilor ei. Peter stătea lângă ea și îi arătă un drum care dispărea printre copaci.

– A luat-o într-acolo, nu cu mult timp în urmă.

Rose îi zâmbi recunoscătoare băiatului și porni în direcția aceea.

O rafală bruscă de vânt îi lipi fusta verde de picioare, și privi cerul. La ultima ei vizită, Romeo arătase bine, dar dacă se îmbolnăvise? Sau se aventurase în pădure și se bătuse cu un șarpe sau cu o vulpe? Grăbi pasul, ignorând tunetul atât de puternic că îl putea simți în stomac.

Porni pe cărarea care șerpuia pe lângă ulmi înalți și stejari, căutându-i pe Charles și Romeo. În trecut, i-ar fi strigat, cuvintele ei plimbându-se prin pădure. Acum însă, era la fel de tăcută ca iepurele care tremura în trunchiul gol de lângă picioarele ei. Uitase sunetul propriei voci.

Uneori, se temea că nu îl va mai auzi vreodată.

Simți o strângere familiară, însă deloc bine-venită în piept. Nu trebuia să se gândească la problemele ei sau la trecut. Mergea repede, ca și cum ar fi fost atât de simplu să se îndepărteze de problemele ei.

Ramuri joase i se agățau de păr și arbuști cu ghimpi îi zgâriau gleznele. Pădurea se întindea dincolo de cât putea cuprinde privirea ei. Respirația îi răsuna în urechi și mirosurile înțepătoare ale pământului ud și ale frunzelor aproape o sufocau cu intensitatea lor. Își ridică fusta și fugi, evitând pietrele și bețele care îi ieșeau în cale.

Gheata i se prinse de o rădăcină ieșită. Traista îi zbură în aer și pământul îi veni în întâmpinare.

Însă niște brațe puternice o prinseră.

– Rose?

Se uită în sus și îl văzu pe Charles. Acesta o privi cu îngrijorare și mirare.

– Ce s-a întâmplat? Te-ai rănit?

Mâinile lui o apucară de brațe, deasupra mănușilor, și îi putea simți palmele calde pe piele. Ochii lui căprui-deschis se ridară la colțuri, arătându-i că se bucura să o vadă.

Era bine? Respiră adânc și simți cum i se relaxează corpul. Putea să vadă pădurea din nou bine și respirația îi încetini. Inima încă îi bătea repede, însă probabil din alte motive. Încuviință.

Charles se uită la brațele ei și se încruntă, dându-i drumul repede, ca și cum mâinile l-ar fi trădat. Își trecu degetele prin părul sărutat de soare, după care își ridică șapca de pe jos și o puse la loc în buzunarul pantalonilor. Apoi ridică traista lui Rose, i-o dădu și o duse într-o poieniță din apropiere.

– L-am găsit pe Romeo, spuse el. Singura problemă e că nu cred că îi mai putem spune Romeo. Uite.

Arătă către un culcuș din frunze pe pământ, protejat într-o parte de un buștean și în cealaltă de o piatră mare. Pisica era acolo, stătea pe o parte și alăpta doi pisoi mici și negri.

Încântată, Rose își împreună mâinile sub bărbie și se așeză în genunchi, ca să se uite mai bine.

Puii se cățărau unul peste altul și alunecau, lacomi pentru laptele și atenția mamei lor. Însă în timp ce Romeo îl spăla pe unul din ei pe cap, piciorul pisicii se mișcă și se ridică. Un alt pui.

Charles se încruntă.

– Nu cred că vrei să vezi asta Rose. E multă mizerie. Hai să ne întoarcem la grajd. O să fac puțină treabă, după care poți să mă bați la șah.

Rose clătină din cap. Nimic nu ar fi putut să o facă să plece.

Zâmbind, Charles se așeză lângă ea, atât de aproape că piciorul lui îi atingea fusta.

– Incredibil, nu-i așa?

Rose privi uimită cum apărură mai întâi lăbuțele din spate ale puiului, urmate de o burtă rotundă și o față ascuțită. Această creatură micuță, care semăna cu un liliac înfășurat în pânză de păianjen, stătea înfricoșător de nemișcată.

Romeo se întinse și piciorul ei îl împinse pe noul pui, care se rostogoli ca o mumie. Se opri în afara culcușului de frunze, iar Rose ardea de nerăbdare să îl așeze lângă corpul cald al mamei lui. Își dădu jos mănușile.

– Ai răbdare, șopti Charles. E mai bine s-o lăsăm pe Romeo să se ocupe de asta singură.

Însă pisica gri era obosită și atentă la altceva. Rose nu o putea învinovăți, însă după ce trecu un minut, îi aruncă lui Charles o privire stăruitoare. Puiul nou-născut, acoperit de o pieliță subțire, părea lipsit de viață în comparație cu frații lui pufoși.

Se aplecă spre el, neștiind sigur cum să ajute, însă fiind sigură că trebuia să încerce.

– Stai un pic. Cu cât atingem mai puțin puiul, cu atât mai bine.

Charles scoase o batistă din buzunar, rupse cu atenție membrana și șterse fața puiului.

Puiul încă nu mișca și nu respira.

Charles stătea încordat, iar Rose nu voia decât să țipe la Romeo: „Ai grijă de el. El are nevoie de tine".

– Dacă nu o să înceapă să respire, nu o să supraviețuiască.

Luă puiul în batistă și îl întinse în palmă.

– Hai, micuțule!

Ochii lui Rose se umplură de lacrimi. Creatura era atât de mică, atât de neajutorată, cu ochii strâns închiși și pieptul nemișcat. Se aplecă peste mâna lui Charles, dorindu-și să poată face ceva ca să aducă puiul de pisică la viață.

Disperată, începu să mângâie stomacul puiului cu un colț al batistei. Blana din acea zonă deveni moale, însă pacientul ei rămase într-o stare precară, nici viu, nici mort. Câteva picături roșii pătau batista din bumbac de un alb imaculat. Nu avea cum să fie un semn bun. Lacrimile începură să i se rostogolească pe obraji și, pentru că nu știa ce altceva să facă, mângâie și mai apăsat puiul pe piept.

Charles o opri, apucând-o de mână.

– Îmi pare rău, Rose.

Nu. Puiul acesta era ca ea. Fragil și distrus, însă nu mort.

Rose închise ochii și își puse o ultimă dorință arzătoare.

Deasupra, se auzi un tunet care sperie păsările. Ploaia acoperi frunzele, încercând să-și facă drum prin frunzișul des. Mai multe picături îi căzură pe cap, curseră pe frunte și se amestecară cu lacrimile. Însă căldura lui Charles îi dădea putere, pe care se concentră să o trimită și puiului de pisică.

– Rose. Uite, se mișcă!

Nevenindu-i să creadă, deschise ochii. Puiul căscă și își întinse lăbuțele, mișcându-se în mâna lui Charles.

Charles o privi uimit.

– Tu ai făcut asta.

Cuvintele lui o făcură să strălucească pe dinăuntru, apoi fața lui se întunecă.

– Nu a scăpat încă de pericol Nu ar trebui să sângereze atât de mult. Arătă spre burta puiului. Vezi unde s-a rupt cordonul ombilical? Trebuie să legăm ceva în acea zonă. Ai ceva la tine?

Încruntată, clătină din cap. Avea ață acasă, însă până se ducea și se întorcea, ar fi putut fi prea târziu.

Unde să găsească o ață? Își întoarse marginea rochiei, trase în grabă o ață din tiv și i-o arătă lui Charles.

– E perfect. Eu o să-l țin cât legi tu ața în jurul cordonului. Nu-ți face griji, nu o să-l rănești, sau s-o rănești, adăugă el cu un zâmbet fermecător. O să avem destul timp să ne dăm seama de asta mai târziu.

Mâinile îi tremurau atât de tare că făcu un nod în aer în loc de în jurul cordonului. Însă Charles îi vorbi blând, respirația lui fiind caldă lângă urechea ei.

– Nu te grăbi. Puiul e un luptător. Aproape ai reușit.

Ploaia cădea tare, alunecându-i pe mâini în timp ce lucra. Charles își ținea pălăria deasupra puiului ca să îl protejeze, iar Rose era concentrată la sarcina sa, ignorând tunetele, sângele puiului și, mai presus de orice, propriile dubii.

Într-un final, legă ața strâns și îl privi triumfătoare pe Charles.

– Bravo!

Aprobarea din vocea lui și din ochi îi trimiseră fiori stranii și plăcuți.

Rose ținea capetele aței.

– Ține tu pacientul, am eu un cuțit.

Cu o mișcare rapidă, Charles deschise un briceag și tăie bucățile inutile de ață.

– Hai să îl punem înapoi lângă Romeo și frații lui. Să vedem dacă se descurcă.

Atentă, Rose puse pisoiul în culcuș, exact sub bărbia mamei lui. Acesta se lipi de gâtul ei, frecându-se de blana sa și absorbindu-i căldura.

Romeo însă era în continuare rece.

– Puiul nu o să accepte un refuz, prezise Charles. Uită-te.

Refuzând să fie ignorat, cel mic se cățără până pe capul mamei lui și îi alunecă pe nas. În cele din urmă, aceasta începu să îl spele.

– Slavă Domnului! Charles sări în sus de bucurie, ridicând-o pe Rose și învârtind-o până când aceasta nu mai avu aer și ameți. Așezând-o cu atenție înapoi pe pământ, îi spuse: O să fie bine.

Pisoiul o să fie bine. Și poate, doar poate, și ea va fi.

Când stătea în ploaie, iar mâna lui Charles era pe curbura șoldurilor ei, se simțea destul de puternică să înfrunte orice. Chiar și trecutul ei.

Respirația lui era la fel de grăbită ca ai ei. Culoarea ochilor lui de chihlimbar deveni mai bogată, iar privirea îi coborî asupra gurii ei. Ca și cum ar fi vrut să o sărute.

Era o listă lungă de motive pentru care nu ar fi trebuit să-l lase.

Ea era o lady; el avea grijă de grajd.

Ea era de viță nobilă; el creștea cai.

Ea trebuia să se mărite cu un gentleman; el se trăgea dintr-o linie lungă de servitori.

Însă în ciuda acestor lucruri, Rose își puse mâinile pe pieptul lui și își ridică bărbia, invitându-l să o sărute. Era probabil cel mai îndrăzneț și nechibzuit lucru pe care îl făcuse vreodată.

Însă Charles merita acest lucru.

El o luă de mâini, o trase mai aproape și o privi cu o intensitate care o ardea până în suflet.

– Mă ispitești, Rose. Dar trebuie să înțelegi ca există o barieră și, dacă trecem de ea, lucrurile nu vor mai fi niciodată la fel.

Poate voia să treacă acea barieră. Să sară peste ea. Dar Charles avea dreptate. Nu era genul de lucru care putea fi făcut cu jumătate de măsură. Dacă se sărutau, ea va fi a lui pentru totdeauna, iar asta era o perioadă foarte lungă de timp.

Ea se încruntă, făcându-l să înțeleagă.

– Eu știu ce vreau. Dorința din ochii lui nu lăsa nici un dubiu, iar timbrul jos al vocii lui promitea tot felul de plăceri interzise. Tu ce vrei?

„Vreau să mă vindeci, să mă faci întreagă, să mă faci să mă simt vie. Vreau să mă săruți."

Rose își ținu respirația în timp ce el îi privea fața. Pieptul lui se ridica și cobora ca și cum ar fi alergat; pe sub bluza udă, aproape transparentă, mușchii de la umeri i se încordau.

Mereu o înțelesese, însă cu fiecare secundă care trecea, Rose putea simți cum devenea din ce în ce mai frustrat. Voia ceva mai mult de la ea.

Ceva ce ea nu îi putea oferi.

Dându-i drumul, Charles se uită în altă parte.

Tăcerea ei îl dezamăgise. Ea îl dezamăgise.

Charles făcu doi pași în spate, dar ar fi putut la fel de bine să fie un kilometru.

– Dacă o să ai vreodată nevoie de un prieten, te poți baza pe mine. Dar cred că e mai bine să nu vizitezi grajdurile o perioadă.

Rose icni, întinzându-se după brațul lui, și deschise gura.

El îngheță, așteptând plin de speranță.

Câte lucruri voia să-i spună, toate sentimentele pe care voia să i le declare, îi muriseră undeva între inimă și gât. Își lipi buzele.

Charles dădu din cap, ca și cum ar fi trebuit să știe că nu era cazul să își dorească mai mult.

– La revedere, Lady Rose.

După care se întoarse și plecă, lăsând-o plângând în tăcere.

Capitolul 1

Rearing[1]: *(1) Acțiunea prin care un cal se ridică pe picioarele din spate. (2) Creșterea și îngrijirea unui copil, ca în exemplul: „O tânără educată și bine-crescută, de viță nobilă, nu și-ar petrece timpul pe lângă grajduri, visând la chipeșul grăjdar".*

Iarna anului 1818

Elita Londrei nu putea înțelege de ce o domnișoară tânără și bună de măritat ca Lady Rose Sherbourne, care se întâmpla să fie sora ducelui de Huntford, ar prefera să meargă la Bath și să fie însoțitoarea respectatei, însă în același timp certăreței Lady Bonneville.

Rose avea motivele ei.

Primul, pe care toată lumea îl bănuia, era că dorise să scape de presiunea constantă a familiei de a se îndrăgosti de un gentleman respectabil și de a se căsători. De parcă ar fi putut să bată pur și simplu din palme și să-i poruncească inimii să dorească un bărbat potrivit. Inima ei nu se dovedise a fi așa docilă.

Nimeni nu suspecta însă al doilea motiv.

Era mai bine așa.

Asta pentru că fratele și sora ei, Owen și Olivia, nu ar fi fost niciodată de acord cu planul lui Rose de a afla unde se găsea mama lor, care dispăruse în urmă cu șase ani. Potrivit zvonurilor, aceasta își părăsise soțul și copiii pentru a fugi pe continent cu amantul ei.

Însă din punctul de vedere al fraților lui Rose, mama lor era moartă. Ba chiar mai mult de atât. Era ca și cum întreaga ei existență fusese ștearsă cu totul.

Nimeni nu vorbea despre ea. Majoritatea lucrurilor ei personale fuseseră vândute sau date săracilor. Dacă ar fi putut, Owen și Olivia

[1] În limba engleză, cuvântul are ambele semnificații din definiția autoarei – cabrare și creștere (n.tr.)

ar fi negat că au ieșit din uterul ei, preferând un soi de naștere mitică, în care să fi fost implicat capul lui Zeus sau spuma mării.

Însă fiind copilul cel mic, Rose nu-și putea uita mama. Nu putea uita ceaiurile la care mama purta conversații haioase cu păpușile invitate sau serile când mama o lăsa să îi poarte rochiile de bal din mătase și cei mai frumoși pantofi. Fuseseră după-amiezi tihnite când Rose și Olivia, îmbrăcate în rochițe de casă, o ascultaseră pe mama citind povești în timp ce mâncau biscuiți. O mamă care făcuse toate acele lucruri nu avea cum să fie atât de rea, chiar dacă își abandonase cei trei copii.

Însă Owen și Olivia nu erau de acord. Simpla menționare a numelui mamei îi făcea să se simtă rău și, de dragul lor, Rose încercase să țină trecutul îngropat. Însă cu cât creștea mai mult, cu atât avea nevoie să înțeleagă. Și nu putea rezista dorinței de a săpa mai adânc, pentru a afla ce se întâmplase cu mama pe care o adorase odată.

Așa că acum era într-o trăsură care se hurducăia pe pământul înghețat, în drum spre Bath, recunoscătoare pentru cărămizile încălzite de sub picioare și manșonul căptușit cu blană. Lady Bonneville stătea lângă ea, sforăind ușor. Camerista vicontesei stătea în fața lor, uitându-se pe geam și bucurându-se de cele câteva minute de tihnă în același fel în care o mamă savurează somnul copilului ei.

Până atunci, călătoria fusese plăcută. Lady Bonneville era una dintre puținele persoane care nu o menajau pe Rose. Restul presupuneau că era fragilă, la un pas de a se sparge dacă cineva ar fi deschis un subiect neplăcut sau s-ar fi uitat urât la ea. Fusese fragilă la un moment dat, dar nu mai era cazul. Simțea cum devenea mai puternică pe zi ce trecea.

Charles îi dăduse catalizatorul care o ajutase să își recupereze vocea. Chiar și acum, palmele îi transpirau când își amintea acea zi crucială terifiantă. Fratele ei aflase de vizitele secrete la grajduri și de relația ei apropiată, chiar dacă inocentă, cu Charles. Furios, Owen îl concediase pe Charles și îi poruncise să plece din conacul Huntford imediat. Iar Rose nu putuse îngădui așa ceva.

Așa că rostise un singur cuvânt. „Nu."

De atunci spusese milioane de cuvinte, dar nici unul nu mai fusese la fel de dificil, necesar și plin de pasiune. Îl salvase locul de muncă lui Charles și se salvase pe ea de la o viață fără el. Cel puțin pentru moment.

Însă asta era problema lui Rose. Era mereu atât de preocupată de trecut.

Acum era o femeie în toată firea și o cu totul altă persoană, pregătită și capabilă să facă față oricărei situații. Cumva, simțea că, dacă și-ar fi găsit mama, ar fi putut lăsa în sfârșit trecutul dificil în urmă și ar profita de oportunitățile care îi ieșeau în cale. Ceva ce nu reușise să facă până atunci.

Dincolo de geamurile trăsurii, kilometri întregi de câmpii înghețate începeau treptat să lase loc căsuțelor confortabile din hornurile cărora ieșeau fuioare de fum. Drumul de pământ se lărgi într-o stradă de oraș, cu magazine de o parte și de alta; un pod arcuit făcea posibilă trecerea peste râul Avon, unde rațele înotau în apa rece.

– O să ajungem în curând, îi spuse Rose servitoarei. Să o treziin?

Cu o expresie stoică, Audrey încuviință și atinse brațul vicontesei cu aceeași grijă cu care ai mângâia un leu adormit.

– Milady, o să ajungem în scurt timp.

Lady Bonneville se îndreptă repede și clipi.

– Era și cazul. E aproape imposibil să dormi din cauza frigului și al spațiului îngust.

Cu toate că Rose nu-și putea imagina un mijloc de transport mai luxos decât trăsura vicontesei, îi zâmbi înțelegătoare.

– În curând o să fiți în salonul lui Lady Yardley, savurând o cană de ceai.

Lady Bonneville căscă și pipăi pernele de catifea de lângă ea.

– Audrey?

– Poftiți, milady.

Audrey îi întinse un lornion, pe care femeia mai în vârstă îl folosi ca să privească apusul roz-portocaliu cu aparent dezgust.

Uitându-se la Rose, Lady Bonneville spuse:

– Ei bine, e ultima ta șansă. Ești sigură că nu ai prefera să stai într-o cameră la White Hart? Fața pudrată a vicontesei se încruntă de îngrijorare. Dacă o să locuiești la o prietenă veche de-a mamei tale, e posibil să reînvii niște amintiri neplăcute.

Inima lui Rose bătea cu putere, însă îi zâmbi liniștitor lui Lady Bonneville.

– Nu vă faceți griji. M-am împăcat cu trecutul. O minciună neînsemnată. În plus, Lady Yardley ne așteaptă. Ar fi nepoliticos să îi refuz ospitalitatea.

În timp ce vorbea, conacul gazdei lor apăru la orizont. Ferestre înalte și coloane impunătoare decorau zidurile din calcar de culoarea mierii.

– Nepoliticos? Nu cred. Când o femeie are o anumită vârstă... Lady Bonneville își ridică mândră capul. ...comportamentul nepoliticos este considerat pur și simplu excentric. Își miji ochii, cercetând-o cu privirea pe Rose. Care e adevăratul motiv pentru care te-ai hotărât să mă însoțești la Bath?

Pulsul lui Rose o luă razna, bătând ca aripile unei păsări colibri.

– Ce vreți să spuneți?

– Dumnezeule! Ce păcat că ești atât de bună, atât de inocentă. Ești foarte transparentă. Era evident din momentul când te-ai oferit să mi te alături că vrei să scapi de Londra și de rudele tale care încearcă să te mărite. Cumnata ta, Anabelle, și sora ei, Daphne, sunt destul de hotărâte. Și nu am nici un dubiu că Olivia o să li se alăture de îndată ce se întoarce din Egipt.

– Da. Au intenții bune, dar...

Lady Bonneville ridică o palmă înmănușată, îngreunată de inele strălucitoare.

– Nu trebuie să le aperi. Nu e nimic mai obositor decât proaspăt căsătoriții fericiți. Deși presupun că femeile care sunt de curând bunici sunt aproape la fel de incomode. Draga mea prietenă Marian cu greu se poate rupe de lângă nepoata ei, de parcă mica idioată o să uite cine e dacă ea o să iasă într-o seară să joace o partidă de bridge. Vicontesa pufni, deloc delicat. Oricum, nu mă deranjează să mă folosești drept pretext pentru a pleca din Londra. Asta nu înseamnă însă că o să te las să te ascunzi în conacul amărât al lui Lady Yardley toată luna, având alături numai niște doamne în vârstă și un teanc de cărți plictisitoare. Dacă vrei să fii însoțitoarea mea, va trebui să ții pasul cu mine și cu angajamentele mele sociale.

– O să fac tot ce-mi stă în putință.

Rose avea de gând să fie o însoțitoare respectuoasă și plăcută. Nu voia decât să petreacă puțin timp singură cu gazda lor, o prietenă veche de-a mamei și singura persoană care i-ar fi putut spune unde s-o găsească.

Trăsura se opri în fața casei. Înconjurată de servitori, Lady Yardley era pregătită să le primească.

– Am ajuns, spuse vicontesa. Să sperăm că nu mi-au înghețat de tot picioarele pe drum. Nu aș vrea să rog un servitor să mă care. Îi aruncă o privire ghiduș lui Rose. Decât dacă e atrăgător. În cazul ăsta, nu m-ar deranja deloc.

*

Jumătate de oră mai târziu, lui Lady Bonneville îi era destul de bine cât să bea ceai cu Rose și cu Lady Yardley în salonul verde pal al gazdei. În ciuda avertismentului lui Lady Bonneville, lui Rose nu i se păru nimic nesofisticat la conac. Covorul gros din salon, în nuanțe de crem și albastru, era moale sub pantofii ei, iar canapeaua era așezată în fața unui șemineu. Candelabrele ofereau o lumină caldă și îmbietoare camerei.

Ținându-și lornionul la ochi, Lady Bonneville se uita în jur de parcă o doamnă cu reputație îndoielnică ar fi putut ieși oricând din spatele canapelei.

– Ce bine că ați venit!

Lady Yardley zâmbi cald, iar ridurile feței ei de altfel tinere deveniră mai pronunțate. Îmbătrânise cu grație, probabil cum făcuse și mama. Un junghi familiar o străbătu pe Rose.

– Casa este atât de mare, atât de goală, continuă Lady Yardley. Nu am prea mai primit oaspeți de când a murit Roger, și mi-era dor de asta. Vizita voastră a fost scuza perfectă ca să scot porțelanurile și argintăria.

Lady Bonneville se uită la vasele din porțelan, fără a fi deloc impresionată.

– Mulțumim că ne faceți să ne simțim atât de bine-venite, spuse Rose. Să torn eu ceaiul?

– Te rog, draga mea.

În timp ce Rose înclină vasul aburind deasupra cestii fragile, simți că Lady Yardley o studia.

– Semeni atât de mult cu mama ta. Nu la colorit, bineînțeles, nuanța părului tău roșcat este unică, dar îi semeni. Probabil la pomeții înalți și bărbia delicată. Nu ești de acord, Henrietta?

Vicontesa păru să se gândească la întrebare, iar Rose își ținu respirația în timp ce aștepta răspunsul, neștiind ce ar fi preferat să audă.

– Cu cât o cunosc mai bine pe tânăra Lady Rose, cu atât îmi dau seama că este ca părul ei. Unică.

Rose bănui că „unică" era un mod politicos de a spune „ciudată". Pe de altă parte însă, nimeni nu o putea acuza pe Lady Bonneville de politețe.

– Poftim, asta o să vă încălzească.

Rose îi dădu vicontesei ceașca de ceai.

Lady Bonneville zâmbi.

– Mi-e bine. Vreau taburetul pe care să-mi sprijin picioarele.

Vicontesa nu mergea nicăieri fără taburetul de catifea roşie pe care îşi odihnea picioarele, un obicei ciudat pentru care devenise faimoasă.

– Cred că Audrey vă aranjează lucrurile. Să aduc eu taburetul?

– Nu. Spune-i lui Audrey că dacă taburetul meu nu e aici în cinci minute, picioarele mele se vor transforma în cârnaţi de la genunchi în jos şi că o să fie vina ei.

Rose văzu cel puţin două taburete în salon, dar o ştia pe Lady Bonneville destul de bine încât să nu îi spună asta până nu îl găsea pe al ei.

– O să vorbesc imediat cu Audrey. Rose îi zâmbi lui Lady Yardley. Mă scuzaţi.

Ieşi din cameră şi urcă scările. Deşi abia sosise, Rose era optimistă. Lady Yardley deja o pomenise pe mama ei, deci subiectul nu era tabu, ca acasă. Cu toate astea, nu-şi închipuia că Lady Bonneville ar fi de acord ca ea să încerce să descopere unde se afla mama ei. Femeia era, în felul ei ţâfnos, foarte protectoare cu familia lui Rose, lucru pe care l-ar fi negat probabil până la ultima suflare.

Lui Lady Bonneville i se dăduse dormitorul de lângă al ei. Rose bătu la uşă şi intră, însă camerista nu era acolo. Rose se uită după taburetul din catifea roşie. Sigur fusese în trăsură. Se panică puţin, ca o mamă care îşi dă seama că a lăsat acasă jucăria preferată a copilului.

– Lady Rose. Pot să vă ajut?

Rose se întoarse şi o văzu pe Audrey în uşă, abia respirând.

– Am venit să caut...

– Taburetul doamnei? Tocmai i l-am dus. Zâmbi. Ar fi trebuit să ştiu că nu trebuie să o las pe Lady Bonneville să aştepte.

– Nu-ţi face griji. Cred că se simte bine când se plânge. Doar nu ai vrea să-i iei această plăcere, nu-i aşa?

– Sunteţi foarte amabilă, spuse camerista recunoscătoare. Ar trebui să vă întoarceţi în salon şi să vă terminaţi ceaiul. Între timp, o să mă duc în dormitorul dumneavoastră să vă despachetez lucrurile. Sper că o să vă puteţi odihni înainte de cină.

Rose aştepta cu nerăbdare să stea singură o oră. Fredonând, se întoarse în salon. Tocmai se pregătea să intre, când ceva o făcu să îngheţe în faţa uşii. De unde era, o vedea pe Lady Bonneville, cu picioarele pe taburetul roşu aprins. Şedea aplecată spre Lady Yardley, ascultând-o cu atenţie. Gazda lor stătea în picioare lângă un birou, uitându-se ocazional la hârtia pe care o ţinea în mână.

– Ce păcat, spuse ea. Cine ar fi crezut?

Un fior o trecu pe Rose și i se zbârli părul pe ceafă. Cumva, știu că Lady Yardley vorbea despre mama ei. Se gândi dacă să rămână acolo și să tragă cu urechea sau să meargă înăuntru și să ceară răspunsuri. Într-un final, făcu un compromis, tușind înainte să se îndrepte spre canapea.

– Am ratat ceva? întrebă ea pe un ton nevinovat.

Hârtia pe care Lady Yardley o ținea între degete căzu pe birou. Femeia deschise un sertar și o puse înăuntru – o scrisoare, poate –, după care îl închise cu mai multă forță decât era necesar. Se înroși.

– Nu, nimic.

Rose se uită la Lady Bonneville, care dintr-odată părea fascinată de vaza de pe masă.

– Mănânca și tu ceva, draga mea.

Rose se înfurie. Dacă Lady Yardley știa ceva despre mama ei, avea dreptul să știe. De ce avea Lady Bonneville impresia că îi putea distrage atenția cu produse de patiserie? Deși era tentată să protesteze și să facă o scenă, Rose se abținu, așa cum învățase să facă în urmă cu mult timp.

Trebuia să își controleze emoțiile, să își păstreze calmul. Dacă își ieșea din fire cât de puțin, era posibil să dea frâu liber durerii care tot crescuse în ea, iar acesta era un gând terifiant.

Așa că se așeză ascultătoare pe scaun, prefăcându-se că nu era curioasă în legătură cu discuția pe care aproape o auzise. Își turnă ceai și chiar gustă ceva, așa cum îi sugerase Lady Bonneville. Făcu conversație cu gazda și se arată interesată de evenimentele sociale care se aflau pe agenda mondenă a femeii. De altfel, la multe din ele urmau să participe și ea, și Lady Bonneville. Cu un zâmbet senin pe față, Rose păru să domolească replicile aspre ale vicontesei, iar asta o făcu pe Lady Yardley să o îndrăgească.

În tot acest timp însă, se gândea cum să pună mâna pe acea scrisoare.

Capitolul 2

Mai târziu în acea seară, Rose aștepta în camera ei cu urechile ciulite. Când Audrey bătu la ușa lui Lady Bonneville și începu să o ajute

să se îmbrace pentru cină – un proces destul de complicat – Rose trase aer în piept și se ridică.

Era hotărâtă să ia scrisoarea din biroul lui Lady Yardley. Era greșit, o invadare evidentă a spațiului privat al cuiva, însă de data asta, Rose nu-și ascultă conștiința. Îi mai trecuse furia pe care o simțise înainte, însă nu același lucru putea spune și despre nevoia ei de a ști. Cu cât aștepta mai mult, se temea ea, cu atât scădeau șansele ca scrisoarea să rămână acolo. Era posibil ca Lady Yardley să o pună într-un loc mai sigur sau, și mai grav, să o ardă. Poate făcuse deja asta.

Spera că Lady Yardley uitase de scrisoare și se pregătea pentru cină. Rose nu avea nevoie decât de cinci minute. Și de puțin noroc.

Se strecură afară din camera ei și o luă pe coridor, bucuroasă că nu mai era nimeni acolo. Casa era atât de mare, atât de lipsită de viață, că aproape își putea auzi ecoul bătăilor frenetice ale inimii.

Se înfioră când intră în salon. Se temea să nu fie descoperită, însă și mai tare se temea de ce ar putea descoperi.

Secrete. Mama ei avusese destule. La o vârstă fragedă, Rose se confruntase cu cel mai scandalos și mai rușinos secret al mamei ei. Fusese motivul pentru care tăcuse atât de mult timp. Chiar și acum își dorea să nu fi văzut ce văzuse.

Pe măsură ce se apropia de biroul feminin din lemn de mahon al lui Lady Yardley, deveni și mai hotărâtă. Mama deja făcuse de rușine familia și o abandonase. Alesese o viață de excese și plăceri în defavoarea lor, copiii ei, și a responsabilității. Rose nu-și închipuia că mama ar putea s-o rănească mai mult decât o făcuse deja.

În plus, scopul călătoriei la Bath era aflarea adevărului. Indiferent cât de urât ar putea fi.

Servitorii deja strânseseră tava de ceai, și focul ardea în șemineu. Încăperea era tăcută, cu excepția trosnetului discret al bușteanului în șemineu și a ticăitului ceasului de pe poliță.

Rose deschise sertarul.

Acolo, deasupra teancului de corespondență, era o scrisoare ușor mototolită.

Scrisă de mama ei.

Scrisul vesel, grațios se potrivea perfect cu vocea ei cadențată și cu ochii strălucitori. Rose nu mai văzuse ceva de la mama ei de șase ani, iar emoția o lovi din plin.

Simplul gest de a ține scrisoarea dezlănțui o vâltoare de amintiri atât de dulci, încât dureau. Frumusețea strălucitoare a mamei

și zâmbetul ei molipsitor. Atingerea ei delicată pe fruntea fierbinte de la febră a lui Rose. Felul în care parfumul ei franțuzesc persista după ce o punea pe Rose la culcare.

Desigur, mama nu îi scrisese însă și ei o scrisoare, iar gândul acesta o chinuia.

Dar nu avea timp să-și plângă de milă sau să fie rănită. Scrisoarea pe care o ținea în mână era un indiciu și trebuia s-o citească repede.

Ridică hârtia, însă cuvintele jucară în fața ei. Își șterse colțurile ochilor.

– Ce faci?

Vocea era autoritară, bogată și profundă. Și suspect de familiară.

Se întoarse, ascunzând scrisoarea la spate. Încercă să închidă sertarul cu șezutul, dar nu reuși decât să lovească biroul, care se clătină pe picioarele fusiforme. Pesemne bărbatul era un servitor. Dacă reușea să vorbească pe un ton arogant, putea să iasă din situația neplăcută. Dar niciodată nu se pricepuse prea bine la asta. Fața îi ardea.

– Căutam ceva.

Se uită la bărbat cu speranța că nu era la fel de intimidant pe cât sugera vocea și îngheță.

Dumnezeule! Nu era posibil.

– Rose? El clipi, la fel de șocat ca și ea, după care se corectă repede: Lady Rose?

– Charles.

Sunetul numelui lui pe buzele ei era ireal. Crezuse că sentimentele pentru el păliseră, se ofiliseră și se împrăștiaseră ca frunzele moarte.

Se înșelase.

Era exact așa cum și-l amintea. Încrezător, solid, ferm. Dar și diferit. Părul lui avea o nuanță mai închisă de auriu și părea să fi crescut. Gâtul lui era mai puternic, maxilarul mai definit. Schimbase pantalonii cârpiți și cămășile jerpelite pe care le purta în grajd cu pantaloni din piele de căprioară și o jachetă bine croită, care îi punea plăcut în evidență trupul puternic. Însă cea mai mare schimbare era felul cum o privea.

Iar acest lucru aproape îi frânse inima.

În loc să fie fericit că o vede, în loc să pară că anticipează câteva momente furate de fericire estivală, părea suspicios. Ochii zâmbitori de culoarea chihlimbarului, care o întâmpinau mereu când mergea în grajd, erau reci și distanți.

Rose puse o întrebare evidentă:

– Ce cauți la Lady Yardley?

– Aș putea să te întreb același lucru.

Cuvintele formale nu se potriveau cu Charles pe care îl cunoștea. Își înălță capul și își potrivi tonul cu al lui.

– Sunt însoțitoarea lui Lady Bonneville și suntem invitatele contesei.

– Ești însoțitoare?

Ridică sceptic din sprânceană.

– Da.

– De ce?

Mai demult ar fi fost dispusă să îi explice totul. Chiar înainte să-și regăsească vocea, îi împărtășise orice, fusese cât de sinceră și deschisă putuse ea să fie. Însă acum, întrebarea lui o irita. Presupunea prea multe: o conexiune, încredere, o legătură.

– Nu cred că te privește.

– Îți cer scuze.

Însă privirea pe care i-o aruncă Charles îi submina scuze. Spunea: „Bine. Putem să jucăm așa dacă vrei".

Controlându-se ca să nu tremure, împături scrisoarea la spate. Pipăi după sertar și strecură hârtia prin deschizătura îngustă și închise sertarul.

– Nu te mai ocupi de grajduri.

Spusese un lucru stupid, însă trebuia să spună ceva, orice, ca să umple distanța mare și nefirească dintre ei.

– Nu.

Zâmbetul rigid nu se potrivea cu privirea lui.

– Și cred că pot spune cu siguranță că nu ești partenerul lui Lady Yardley, zise ea.

– Nu sunt.

De data asta, zâmbetul lui era sincer.

Era periculos. Rose se ținu de marginea biroului din spatele său, deoarece genunchii i se înmuiaseră.

Charles făcu un pas către ea.

– Sunt administratorul moșiei.

Fusese deci prea ocupat să urce pe scara socială ca să îi răspundă la scrisori. Nu îl putea învinovăți că voia să aibă o viață mai bună, căci, în definitiv, acesta fusese mereu visul lui. Poate nu voia nimic care să-i amintească de zilele când curățase grajduri. Însă zilele acelea erau cele pe care ea le prețuia cel mai mult.

– Atunci trebuie să te felicit.

– Îi sunt recunoscător lui Lady Yardley pentru că mi-a dat această ocazie. Se apropie și mai mult de Rose. Și îi sunt dator.

Loialitatea față de angajatoarea lui o durea, mai ales pentru că Charles părea să fi uitat zilele fierbinți de vară și secretele pe care le împărtășiseră.

– Nu am nici o îndoială că ai dovedit că meriți.

Charles se apropie, iar acum era la distanță de un braț. Chiar dacă hainele lui erau mai elegante, bărbatul din ele nu se schimbase. Arăta ca și cum s-ar fi simțit mai în elementul lui dacă ar fi tăiat lemne și ar fi bătut cuie decât revizuind contabilitatea și având grijă de corespondență. O umbră de barbă îi acoperea jumătatea de jos a feței, însă atenția lui Rose fu captată de buzele lui moi și pline. Își imaginase de atâtea ori că îl săruta, că aproape se convinsese că o făcuse.

– Trebuie să te întreb din nou, spuse el pe un ton monoton. Ce cauți aici?

– Am luat ceaiul aici mai devreme. Am lăsat ceva în urmă.

– În biroul lui Lady Yardley? întrebă el bănuitor.

La naiba! Sperase că n-o văzuse umblând în sertar.

– Nu, bineînțeles că nu. Pur și simplu am văzut că sertarul era deschis și am venit să-l închid.

Fierbințeala îi cuprinse fața. Era blestemul adus de faptul că era roșcată.

– Înțeleg. Privirea lui rece o evalua. Și ai găsit?

– Poftim? Gura i se uscă. O văzuse oare ținând scrisoarea?

– Lucrul pe care l-ai lăsat în urmă.

Rose râse un pic prea tare.

– Nu. Poate până la urmă e în camera mea.

El încuviință – chiar dacă nu credea o iotă din ce îi spunea.

– De fapt, sunt destul de sigură că l-am lăsat acolo. Mă simt stupid că am venit până aici să îl caut. N-am putea oare să ne prefacem că nu e așa?

Rose își ținu respirația în timp ce aștepta răspunsul lui. Cererea ei, să treacă cu vederea faptul că tocmai cotrobăise în birou, era ca și cum l-ar fi rugat să o pună înaintea celei care îl angajase, Lady Yardley. Charles fusese mereu foarte dedicat slujbei lui, cel mai conștiincios angajat, și, cu toate astea, existase o perioadă când Charles ar fi pus-o pe ea înaintea tuturor. Nici măcar nu ar fi trebuit să i-o ceară. Însă asta se întâmpla cu mulți ani în urmă, iar el nu mai era același. Nici ea nu mai era.

El înclină politicos din cap. Era distant. Ca și cum abia s-ar fi cunoscut.

– Lady Rose, sper că o să găsești ceea ce cauți.

Cu aceste cuvinte, făcu un pas într-o parte și se uită spre ușă, invitând-o afară. Chiar dacă ar fi fost dispus să uite incidentul, nu avea de gând s-o lase singură în salonul lui Lady Yardley.

Rose se gândi la scrisoarea mamei care încă se afla în sertarul biroului. Putea conține toate răspunsurile pe care le căuta. Cine știe când va mai avea ocazia să mai arunce o privire sau dacă va mai fi acolo când o va avea. Cu siguranță acesta era motivul pentru care picioarele ei refuzară să se miște.

Schimbarea fizică prin care trecuse Charles o făcu să realizeze cât de tânăr era, de fapt, în vara când se cunoscuseră. Atunci, ea îl considerase foarte matur și experimentat, însă în realitate era doar un băiat. Nu ar fi trebuit niciodată să își pună atâtea speranțe în el. Ar fi trebuit să știe că se vor îndepărta, că el va pleca, exact ca mama. Și ca *papa*. Nu era vina lui Charles că ea fusese atât de naivă. Întotdeauna așteptase prea multe de la oameni și fusese, inevitabil, dezamăgită.

– Ar trebui să pleci.

Vocea lui era mai adâncă, însă tot dureros de familiară.

Îndurerată și hotărâtă să nu-i arate asta lui Charles, Rose își ridică bărbia.

– Tocmai voiam să mă întorc în camera mea ca să mă îmbrac pentru cină.

– Cred că e o idee bună.

Ar fi trebuit pur și simplu să încuviințeze din cap și să plece. Însă acea replică simplă, rostită cu atâta detașare, o răni profund.

Se săturase să fie dată la o parte, părăsită și uitată. Anii trecuseră, însă durerea din piept era ceva permanent, palpabil. Mama lipsea; *papa* era mort. Iar acum Charles se afla aici, în carne și oase, scoțând la iveală toată acea durere.

Nu putea pleca.

– Charles, de ce vrei să plec? Nu te simți în largul tău pentru că fata care te vizita cândva la grajduri a apărut în noua ta viață?

– Nu.

Charles se încruntă și păru din nou băiatul pe care îl cunoscuse, care ar fi preferat să moară decât să o rănească, cel care o privea cu dorință nedisimulată.

– Am auzit servitori pe hol. Nu cred că vrei să fii văzută aici. Cu mine.

Avea sens ce spunea... dar stai. Acum nu mi era dispusă să le acorde oamenilor circumstanțe atenuante. Mai ales celor care o dezamăgiseră.

– Dacă ești cu adevărat preocupat de reputația mea, spuse ea, de ce nu pleci tu? Asta ar face un gentleman.

Regretă cuvintele în momentul în care le rosti. Nu dorise decât să sublinieze că avea un comportament nu tocmai galant, nu să îl jignească sau să îi rănească mândria.

Renunțând la masca unui comportament politicos, Charles se aplecă spre ea și îi zâmbi.

– Rose, tu ar trebui să știi că nu sunt un gentleman.

Respirația lui o mângâie pe gât, iar cuvintele sale erau un elixir amețitor. Niciodată nu flirtase atât de evident cu ea. Trebuia să admită că îi plăcea. Atât de mult, că aproape uitase că o prinsese cotrobăind prin sertarul stăpânei lui.

Însă suspiciunea din ochii lui căprui îi spunea că el nu uitase.

– Ce faci aici, de fapt?

Întrebarea lui șoptită invita la încredere și promitea înțelegere.

Însă el nu era Charles pe care îl cunoscuse în trecut, previzibil, de încredere și protector. În timp ce o cerceta cu ochi mijiți, Rose își simți pulsul în gât, ceea ce îi confirmă gândurile. Nu se putea baza pe Charles.

– Scuză-mă. Trebuie să plec.

Tocmai când se pregătea să treacă pe lângă el, se auziră pași pe hol. Charles o apucă de braț, o trase de lângă birou și aproape o împinse în zona întunecată dintre ușa deschisă și bibliotecă. O lipi de rafturi și îi puse un deget pe buze.

Pe Rose o trecură fiori prin tot corpul.

Părea că o servitoare intrase în salon și aprindea câteva lămpi. După care înfoie pernele de pe scaune și canapele, coordonând fiecare mișcare cu ritmul valsului pe care îl fredona.

Între timp, Charles stătea foarte aproape de ea, pieptul lui aproape atingându-l pe al ei. Era prea întuneric ca să îi vadă fața sau ca să vadă orice altceva, dar cu toate astea simți intensitatea privirii lui care îi încingea pielea. Aerul scotea scântei în jurul lor, iar degetul lui încă se odihnea pe buzele ei.

Era amuzant cum o încălcare a normelor duse la alta. Inima îi bătea puternic în piept de frică, de dorință și de plăcerea provocată

de propria îndrăzneală. Nimeni, nici măcar draga ei soră Olivia, nu ar fi crezut că mereu ascultătoarea și sfioasa Rose se ascundea în umbra salonului lui Lady Yardley. Cu un bărbat. Același bărbat viril și incredibil de atrăgător pe care crezuse cândva că îl iubește. Bărbatul pe care nu putuse niciodată să îl uite.

Charles se simțea ca și cum ar fi pășit într-un vis ciudat. Nu ar fi trebuit să se ascundă în spatele unei uși cu Rose și să îi atingă buzele. Și, cu siguranță, nu ar fi trebuit să aibă toate gândurile îndrăznețe despre ce i-ar fi plăcut să îi facă.

Faptul că o vedea după atâția ani era ca lovitură în plex. Minciunile superficiale pe care și le spusese, că fusese o dragoste copilărească, că o s-o uite, nu aveau nici o putere acum că o ținea în brațe. Pielea ei catifelată, trăsăturile delicate și trupul ei subțire ar fi atras atenția oricărui bărbat, însă pentru el, atracția era și mai mare. Știa că frumusețea ei delicată ascundea înțelepciune și o forță tăcută. O știa pe Rose.

Iar adevărul era că mereu o dorise.

Se uită după ușă. Servitoarea îngenunchease în fața șemineului și punea câteva lemne pe grătar. Probabil pregătea camera pentru adunarea dinaintea cinei.

Trebuia să se asigure că Rose ieșea din cameră fără să fie văzută sau cel puțin fără să fie văzută cu el.

Servitoarea era cu spatele la ușă. Ar putea să o scoată pe Rose din cameră în două secunde, iar femeia n-ar fi bănuit nimic.

– Urmează-mă, șopti el.

Încet – fără tragere de inimă –, își luă degetul de pe buzele ei și îi puse mâinile pe umeri.

Aceasta încuviință. Cel puțin nu i se împotrivea. Își puse brațul pe spatele ei și se pregăti să o ghideze pe după ușă, ca să iasă din salonul lui Lady Yardley. Se asigură încă o dată că servitoarea se ocupa de foc, însă femeia se mișcase. Își ștergea mâinile pe șorț și se îndreptă direct spre ușă, deci și spre ei.

Îi trase corpul subțire lângă al lui și o lipi de peretele cu rafturi cu cărți, încercând să se ascundă cât mai mult posibil. Respirația ei întretăiată îi reaminti că Rose nu era obișnuită să fie tratată cu brutalitate și ar fi trebuit să fie recunoscător că nu îl plesnise. Cel puțin nu încă.

Fredonatul servitoarei se auzea din ce în ce mai tare în timp ce se apropia de ușă, însă cântatul și pașii acesteia încetară brusc,

ca și cum s-ar fi oprit să asculte. Poate pur și simplu arunca o ultimă privire asupra camerei sau simțise că ceva nu era așa cum ar fi trebuit. Charles îi urmări umbra îndreptându-se spre biroul lui Lady Yardley și auzi cum mută ceva, probabil portretul mic de pe birou.

Charles nu respiră, nu mișcă. Rose era o statuie în mâinile lui, o statuie foarte frumoasă, caldă și moale.

Într-un final, servitoarea ieși din încăpere, fredonând din nou în timp ce se îndepărta pe coridor.

Cu toate astea, nici el, nici Rose nu se clintiră. Rochia ei era mătăsoasă sub brațul lui, iar mirosul delicat al florilor sălbatice de vară îl copleși.

– Servitoarea a plecat, spuse el.

O afirmație atât de evidentă și de lumească ar fi trebuit să rupă vraja ciudată care se pogorâse asupra lor în ascunzătoare. Nu o făcu însă.

– Da, spuse ea gâtuită. A fost înfricoșător de aproape.

Dar tot nu se îndepărtă.

– Rose, începu el, fără să știe prea bine ce voia să spună sau ce ar trebui să spună.

Nu-i venea să creadă că era acolo. Când trecuse mai devreme prin dreptul salonului, îi văzuse părul roșcat și rămăsese șocat. Acea nuanță aparte, de flacără, putea să fie numai a ei.

S-o vadă pe Rose la Lady Yardley era tot ce și-ar fi putut dori și tot ce se temuse. O plăcuse și o admirase din prima zi în care o cunoscuse. Apoi venise vara în care începuse s-o privească diferit, vara în care începuse să viseze cum ar fi să o sărute. Lucru pe care nu îl putea face. Nici atunci, nici acum.

– Mă bucur să te văd, Charles, șopti ea. Ar fi trebuit s-o spun mai devreme.

– Îmi pare rău dacă...

– Nu ai de ce să te scuzi.

Dar avea de ce. Ar fi trebuit să-i explice de ce plecase de la conacul Huntford fără să-i spună un cuvânt și de ce nu îi răspunsese la zecile de scrisori pe care i le trimisese. Problema era că toate explicațiile din lume nu puteau schimba adevărul.

– Sper că nu te-am rănit.

Îi dădu drumul și imediat avu o senzație de pierdere.

Ea ieși din umbră și își aranjă fusta.

– Nu ai făcut-o. Sunt mai puternică decât eram.

Zâmbetul ei spunea că nu se referă numai la forța fizică.

– Asta e bine.

Rose stătea ca și cum ar fi așteptat ca el să spună mai multe. Dacă ar fi avut 19 ani din nou, ar fi invitat-o la un picnic sau ar fi întrebat-o dacă voia să vadă caii și să le dea mere. Dar nu mai era același puștan. Iar ea, cu siguranță, nu mai era aceeași fată.

După ce lucrase un an la docuri și un altul fiind ajutorul administratorului unui gentleman pe care îl întâlnise într-o tavernă, era, în sfârșit, aproape de împlinirea visului său. Nu putea lăsa această frumusețe să-l distragă de la țelurile lui, indiferent cât de mult îl tenta. Și nu o putea lăsa nici să cotrobăie prin hârtiile personale ale stăpânei lui.

– Trebuie să merg să mă îmbrac pentru cină.

Rose se îndreptă către ușă, după care se întoarse cu fața spre el.

– Mulțumesc că ai înțeles.

– Dar nu am făcut-o.

Nu înțelegea de ce devenise însoțitoarea lui Lady Bonneville sau ce căutase în biroul lui Lady Yardley. Și, cu siguranță, nu înțelegea ce tocmai se întâmplase între ei.

– Atunci îți mulțumesc pentru discreție.

Spunând asta, Rose se strecură pe hol și dispăru. Charles rămase în loc uimit. Era tentat să se uite în sertarul biroului și să afle secretele lui Rose. Însă asta ar fi însemnat că o trădează atât pe ea, cât și pe Lady Yardley. În plus, nu avea nici un motiv legitim ca să fie lângă birou sau în salon.

Nimic bun nu putea ieși din căutarea răspunsurilor, mai ales când era vorba despre Rose. Se îndepărtaseră în ultimii ani și așa trebuiau să fie lucrurile. Dacă totul mergea conform planului, înainte să se termine anul acesta va fi în drum spre America, departe de țărmurile civilizate ale Angliei și de privirea atotștiutoare a lui Rose.

Capitolul 3

Fornăit: (1) Sunetul scos de un cal când scoate aerul prin nări. (2) Zgomotul deloc potrivit unei lady pe care îl scoate o vicontesă când e înconjurată de idioți.

– Arăți deplorabil în dimineața asta. Lady Bonneville își mânca delicat bucata de pâine prăjită când o privi pe Rose de la masa

de mic dejun a lui Lady Yardley. Ești palidă și ai ochii umflați. Salteaua ta a fost la fel de tare ca a mea? Aș fi putut la fel de hine să dorm pe pietre. Fii drăguță și dă-mi gemul.

– Oh. Lady Yardley tuși și își puse mâna la gât, ca și cum ultima bucată de șuncă i se dusese în direcția greșită. O să-i zic doamnei Seymour să verifice asta imediat.

– Vă rog să nu vă faceți griji, spuse Rose repede. Camerele noastre sunt minunate și paturile confortabile.

Lady Bonneville o fixă pe Rose cu privirea, nemulțumirea ei fiind imprimată în liniile adânci care îi încadrau gura.

– Nu cred că ești o autoritate când vine vorba despre confortul saltelei *mele*.

Rose îi ignoră remarca și îi zâmbi lui Lady Yardley.

– Dacă par ohosită, sunt sigură că e din cauza orelor pe care le-am petrecut ieri călătorind.

Era o minciună. Noaptea ei albă se datora îngrijitorului-de-cai-devenit-administrator-de-moșie. Gânduri legate de el îi dăduseră târcoale toată noaptea. Se întrebă ce îl adusese în casa lui Lady Yardley în Bath și dacă îi vorbise acesteia despre activitățile ei suspecte de seara trecută. Se întrebase dacă își mai amintea vara minunată pe care o petrecuseră la conacul Huntford și dacă mai supraviețuiseră rămășițe ale prieteniei lor improbabile, dar prețuite. Însă cel mai mult se întrebase cum ar fi fost să îl sărute, să cedeze dorinței pe care o simțise când o ținuse în brațe.

Bineînțeles că nu plănuise să o țină în brațe. Fusese mai degrabă o necesitate, un act de disperare ca să nu fie descoperiți. Însă oricare ar fi fost circumstanțele, faptul că îi simțise corpul tare și vânjos lipit de al ei o dăduse peste cap. Într-un mod deloc neplăcut.

Pieptul lui era un perete de mușchi, lat și de neclintit, iar brațul lui o cuprinsese cu ușurință de talie, ținând-o aproape de el. Dacă orice alt bărbat ar fi făcut asta, probabil s-ar fi simțit captivă și sufocată. Însă cu Charles, se simțise în siguranță și puțin amețită în același timp.

– Rose!

Lady Bonneville era evident nervoasă și o luase pe Rose atât de tare prin surprindere, încât aproape că scăpă smântâna.

– Nu ai auzit nimic din ce am spus.

Rose încercă să-și amintească orice parte a conversației, însă nu reuși.

– Îmi cer scuze. Ce spuneați?

– De ce nu te-ai atins de mâncare? Vicontesa se uită la oul din farfuria lui Rose. Nu contează, cred că știu răspunsul. Măcar nu o să ne îngrășăm în timpul șederii noastre.

Lady Yardley scânci în cana de ceai.

– Totul arată delicios, o asigură Rose pe gazdă. Nu mi-e prea foame în dimineața asta.

– Ascultă-mi sfatul, îi spuse Lady Bonneville, și du-te înapoi în pat. Eu asta am de gând să fac. Înainte să te retragi în cameră, poți să-mi aduci cartea din salon? Am lăsat-o aseară pe masă, lângă canapea.

– Bineînțeles.

Rose se strădui să-și controleze impulsul de a sări de pe scaun. Încercase să se gândească la o scuză pentru a se întoarce în salon ca să ia scrisoarea mamei ei, iar Lady Bonneville tocmai i-o oferise.

– Dacă doriți, pot să vă citesc în timp ce vă odihniți.

– Presupun că te pot lăsa să încerci. Sunt foarte pretențioasă în legătură cu felul în care sunt citite cu voce tare cărțile. Prea multă expresivitate mă irita; prea puțină, mă plictisește.

Rose se ridică în picioare și își puse șervetul pe masă.

– O să citesc cât pot eu de bine. Dacă mă scuzați, o să iau cartea și vin în cameră în câteva minute.

Avea nevoie doar de câteva minute.

Ieși din salonul pentru micul dejun și merse pe holul răcoros, strângându-și șalul. Salonul era deschis, iar lumina soarelui intra prin ferestrele înalte, făcând să dispară umbrele din noaptea anterioară. În timp ce stătea în camera luminoasă, îi venea greu să creadă că ea și Charles reușiseră să se ascundă lângă rafturile cu cărți.

Însă Rose nu avea timp de pierdut, nu avea timp să se gândească la acea întâlnire neașteptată, intimă. Văzu cartea vicontesei în partea cealaltă a camerei, o luă și o puse la subsuoară, după care merse direct la birou, nerăbdătoare să vadă din nou scrisul familiar al mamei ei. Se hotărâse deja că nu va citi scrisoarea imediat. Va băga hârtia împăturită în buzunar și va aștepta ca Lady Bonneville să adoarmă ca să o citească. Bănuia că îi va lua ceva timp ca să digere totul și nu va putea face asta în timp ce îi citea vicontesei.

Lui Rose îi tremură mâna când deschise sertarul. Ca și seara trecută, acesta era plin cu scrisori și alte rezerve pentru scris, însă ceva era diferit. Hârtiile erau ordonate frumos și legate cu panglică.

Mai multe călimări erau aranjate cu pene lângă ele. Rose puse cartea vicontesei jos și căută frenetic printre teancurile de hârtii, sperând că scrisoarea mamei ei, cea pe care o ținuse în mână în urmă cu câteva ore, va fi acolo.

Nu era.

Furia, fierbinte și aprigă, izbucni. Cineva luase scrisoarea, pentru a se asigura că ea nu o va citi.

Nu avea nici o îndoială cine făcuse asta, Charles fusese singurul care o văzuse cotrobăind.

Crezuse că putea să aibă încredere în el. Crezuse că era de partea ei.

Dar poate că nu era bărbatul pe care și-l imaginase.

Verifică și în celelalte sertare ale biroului, însă nu se aștepta să găsească scrisoarea. Dacă voia să o ia înapoi, trebuia să îl găsească pe Charles și fie să îl convingă să i-o dea, fie să o ia fără consimțământul lui. Dacă se ajungea la asta, era pregătită să o facă.

Nimeni nu o acuzase vreodată pe Rose că ar fi fost lipsită de scrupule, dar în adâncul inimii, știa că ar fi făcut orice ca să obțină acea scrisoare, acea mică bucată din mama ei.

Dumnezeu să îl ajute pe administratorul chipeș care i-ar fi stat în cale.

Charles își împărțea sarcinile în două categorii. Prima, pe care o prefera, includea activitățile fizice. Călăritul pe moșie, supravegherea reparațiilor și vizitarea arendașilor îi ocupau o mare parte din timp. Știa că ar fi trebuit să delege mai mult, dar îi plăcea satisfacția pe care o avea când repara un gard sau cârpea un acoperiș spart. Orice care să-l scoată din spatele biroului afurisit.

Iar asta îl ducea la a doua categorie, un mănunchi neplăcut de sarcini: revizuirea contabilității, asigurarea conturilor, care trebuiau să fie la zi, și întâlnirile cu Lady Yardley. Nu că ar fi fost o angajatoare exigentă, dar se simțea captiv dacă trebuia să petreacă mai mult de câteva ore înăuntru.

Azi în mod special evitase conacul. Trebuia să se piardă în munca lui.

Pentru că femeia pe care o dorise dintotdeauna era în Bath și stătea în același loc unde trăia și lucra el.

În ultima vară când lucrase la conacul Huntford, între el și Rose se crease o relație neobișnuită. El era un tânăr ursuz de 19 ani, cu o atitudine defensivă și care ar fi avut toate motivele să nu aibă

încredere în Rose. Fiind sora unui duce, ea întruchipa tot ce ura el: bogăție, privilegiu și putere.

Dar nu arăta ca o debutantă răsfățată când intrase în grajd, se așezate pe o găleată întoarsă cu fundul în sus și îl mângâiase în tăcere pe Romeo în spatele urechilor lui murdare. Animalele o iubeau, iar el respecta asta. În plus, singurătatea și tristețea din ochii ei ar fi înmuiat pe oricine.

Conexiunea nu se oprea însă la asta. Ea văzuse ceva în el ce numai tatăl lui mai observase. Rose credea că Charles putea face orice, putea îmblânzi cel mai sălbatic armăsar, putea vindeca cea mai bolnavă iapă și se putea ocupa de cele mai bune grajduri din Anglia. Chiar dacă era îngrijitorul grajdurilor de pe proprietatea fratelui ei, ea îl făcuse să se simtă ca un rege.

Nu trecuse mult până când își dorise ceva mai mult decât o simplă prietenie. Frumusețea ei era diafană și telurică în același timp. Buze care era sigur că nu fuseseră niciodată sărutate îl tachinau cu voluptatea lor. Părul de culoarea apusului perfect implora să fie atins. O dorise cu fiecare fibră a ființei sale. Și ea îl dorise, la rândul ei.

Dar el nu s-ar fi mulțumit niciodată numai cu o parte din ea. Sau numai cu câteva sărutări pasionale. O dorea în întregime și tocmai asta îl ambiționase să vrea mai mult de la viață.

Acum Rose era aici, chiar mai frumoasă decât și-o amintea. Iar prăpastia dintre ei părea mai mare decât oricând.

Așa că se hotărâse să petreacă după-amiaza răcoroasă inspectând grădina și notând ce trebuia să discute cu grădinarul-șef. Se plimbă pe aleile cu pietriș, bucurându-se de briza înviorătoare care îi înțepa fața și de norii mici care se formau când expira.

Iarna era o perioadă bună pentru a vedea elementele structurale ale grădinii. Cum ramurile erau golite de frunzișul verde, imperfecțiunile arhitecturii ieșeau în evidență. Spalierul trebuia revopsit și câteva dintre pietrele bordurii aflate de-a lungul drumului trebuiau înlocuite. În timp ce mergea pe alee, una din dalele plate de sub picioarele lui se mișcă. Charles se aplecă să vadă despre ce e vorba.

O parte din pământul de sub unul din colțurile pietrei se mutase, fie de la eroziune, fie din cauza unei creaturi care săpase. O asemenea situație trebuia rezolvată imediat, înainte să se împiedice cineva de piatră și să cadă în tufele de trandafiri. Nu adusese o lopată sau alte unelte, dar nu era o treabă dificilă.

Apucă marginile pietrei și mormăi în timp ce o dădu la o parte, apoi expiră când bucata căzu pe iarbă. Pământul de dedesubt era compact, cu excepția unui singur loc unde un animal își săpase casă. Charles se încruntă. Iubea animalele mai mult decât pe majoritatea oamenilor, însă acea creatură trebuia să se mute. Probabil trebuia să aducă o lopată, ca să niveleze pământul, însă pentru moment, umplu gaura cu pământ cu tocul ghetei.

– Ești un bărbat greu de găsit.

Uimit, Charles se întoarse și o văzu pe Rose. Purta o pelerină bleumarin lungă, cu glugă, și cu blană albă pe margini, însă obrajii și vârful nasului erau rozalii de la frig. Fire din părul ei roșcat ieșeau de sub glugă, adăugând instantaneu viață și culoare grădinii mohorâte.

– Foarte rar mă caută cineva. Charles își scoase mănușile și se ridică în picioare. Cu atât mai puțin o tânără frumoasă. Cum te pot ajuta?

Rose își ridică bărbia.

– Cred că știi.

– Mă tem că nu. Are de-a face cu seara trecută?

– Ce-ai făcut cu ea? întrebă ea.

– Cu ce?

Rose deschise gura, după care se uită în altă parte, ca și cum n-ar fi avut încredere în ea însăși să vorbească.

– Te referi la hârtia pe care ai încercat să o iei din biroul lui Lady Yardley seara trecută?

– Unde e? Ochii ei fixară pământul de sub piciorul lui. Sper că nu ai...

– Ce, să o îngrop? întrebă el sceptic. Nu, nici măcar nu știu ce era hârtia aia sau de ce o voiai.

– Te rog nu te preface, Charles. Sunt sigură că îi ești loial lui Lady Yardley și...

– Nu mă prefac. Sunt dispus să ajut, dar mai întâi trebuie să înțeleg.

Rose scutură din cap, și zulufii de culoarea căpșunei zburară grațios în jurul feței ei.

– Mă tem că nu pot vorbi despre asta.

– Atunci mă tem că nu te pot ajuta. Se uită în jos la piatră și la pământ, încercând să pară neinteresat.

– E complicat și...

– Nu ești sigură dacă poți avea încredere în mine?

Rose ridică vinovată din umeri.

– A trecut mult timp. S-au schimbat o mulțime de lucruri.

El încuviință imediat și arătă către o bancă aflată la câțiva metri depărtare.

– Hai, ia loc.

Ea îl urmă și, tocmai se pregătea să se așeze pe piatra rece, când el o opri, își dădu jos haina groasă și o împături, după care o puse pe bancă.

Fața ei se înnegură de îngrijorare.

– O să înghețți.

– Nu, doar dacă discuția o să dureze toată noaptea, o tachină el. Atunci e posibil să înghețț.

Rose tremură un pic când se așeză pe bancă, iar el își stăpâni impulsul de a-i lua degetele între palme.

– Uite, spuse ea, întinzând marginea hainei lui lângă ea, stai și tu.

– Rose, văd că ești supărată, și eu...

– Era o scrisoare de la mama mea. Trebuie să o citesc.

Suferința din vocea ei îi provocă o durere aproape fizică, de parcă ar fi lovit cu pumnul într-o cărămidă.

– Mama ta? Ești sigură?

– Da. Nu am avut timp să o citesc înainte ca...

– Înainte să intru în salon și să te găsesc? continuă el.

Rose încuviință.

– Dar i-am recunoscut imediat scrisul.

– De ce vrei atât de mult să o ai?

Dacă ajunsese să scotocească prin birourile oamenilor, era cu siguranță disperată.

– Am sperat că poate...Vocea ei se pierdu. Nu contează. Îmi dau seama că am greșit când am crezut că tu ai luat-o.

Se ridică, dându-i de înțeles că discuția se terminase.

– Stai! De ce ai presupune că am luat-o eu? Aseară încercam să te protejez, nu-ți aduci aminte?

Ea se întoarse, ca și cum ar fi căutat răspunsuri pe cerul cenușiu pal.

– Poate. Dar încercai să te protejezi și pe tine, și poziția ta.

Avea dreptate. Dar îl durea că ajunsese la cea mai rea concluzie despre el.

– Prietenia noastră încă înseamnă ceva.

Când se întoarse cu fața la el, gluga îi căzu, eliberând o abundență de bucle roșcate. Lacrimi îi străluceau în ochi.

– Cum îndrăznești să îmi vorbești de prietenie?

Charles înghiți în sec și se ridică încet, la fel cum ar fi făcut în fața unui cal frumos, dar neîmblânzit.

– Eram prieteni.

Rose clătină din cap.

– Și eu am crezut asta cândva. Dar ai părăsit conacul Huntford fără un cuvânt. Iar scrisorile pe care ți le-am trimis după... toate au rămas fără răspuns.

Buzele îi tremurau.

Dumnezeule!

– Rose, îmi pare rău.

Își spusese că așa era cel mai bine. Că îl va uita în câteva zile și că îi va fi mai bine pe termen lung.

Acum însă, o lacrimă îi curgea pe obraz, făcându-l să se simtă ca ultimul nemernic. Scoase o batistă din jachetă și i-o oferi, fără să spună un cuvânt. Rose o luă și își tamponă fața, uitându-se la el răbdătoare. Voia o explicație pentru purtarea lui, iar el considera că merita una.

Dar ce îi putea spune?

Cu siguranță, nu adevărul, că în ciuda anilor în care încercase, nu reușise să învețe să citească și să scrie bine. Că după ore nesfârșite în care se uitase la cărți, încă muncea din greu ca să înțeleagă cele mai simple propoziții.

Nu, nu-i putea dezvălui adevărul, cu atât mai puțin lui Rose. Mai degrabă să îl considere un nemernic fără inimă decât un idiot fără speranță, așa cum era de fapt. Își încleștă pumnii, dorind să lovească în ceva. Tare.

Rose își trase nasul în timp ce dinții îi clănțăneau.

– Ar trebui să mă întorc în casă.

– Da, ești pe jumătate înghețată. Se apropie de ea și îi trase gluga pe cap. Așază-te lângă foc și bea un ceai.

– Te rog, nu face asta.

– Ce anume?

– Nu face gesturi frumoase și nu spune lucruri drăguțe. Nu te preface că îți pasă, când, în realitate, nu e așa.

Charles răbufni. O luă de mâini și o trase aproape, obligând-o să îl privească în ochi.

– Ascultă-mă, Rose. Poate nu sunt cel mai talentat corespondent. Poate nu sunt cel mai priceput partener de conversație. Dar pot să-ți

spun asta: nu trebuie să mă prefac că țin la tine. Unele lucruri vin natural, iar a ține la tine se numără printre ele. Dacă vrei să știi adevărul, mă rănește să știu că te îndoiești de asta.

– Ai un mod ciudat de a o arăta. Se uită peste umăr la conac. Trebuie să plec.

– Hai să ne întâlnim mai târziu.

Cuvintele îi ieșiseră pe gură înainte să își dea seama ce îi cerea. Dar trebuia să o vadă din nou și să încerce să-i explice.

Timp de câteva bătăi de inimă, îl privi în ochi, apoi încuviință.

– Unde locuiești? îl întrebă. La conac?

– Nu, stau în căsuța aflată de cealaltă parte a iazului cu rațe. Arătă în direcția respectivă. Dar nu ne putem întâlni acolo.

Ideea era scandaloasă. Cu siguranță, Rose înțelegea ce risc mare era pentru reputația ei.

– Atunci unde?

– Lângă iaz e o replică în miniatură a unei rotonde grecești. E acoperită și oferă intimitate. Poți să ne întâlnim mâine după-amiază, la aceeași oră?

Rose ezită pentru o fracțiune de secundă.

– O să fiu acolo.

– Trebuie să fii atentă să nu afle nimeni unde mergi, o avertiză el. Dacă suntem văzuți împreună, o să fii compromisă.

– Nu mi-e rușine că te cunosc.

– Nu fi naivă, o dojeni el. Nu mai ești o fetișcană. Dacă suntem descoperiți împreună și singuri, o să fii izolată de societate pentru tot restul zilelor.

Ea ridică din umeri și râse fals.

– Există și lucruri mai rele care se pot întâmpla.

La naiba!

El o apucă de umeri, obligând-o să îl privească în ochi.

– Nu spune asta nici măcar în glumă. Crezi că aș putea trăi știind că reputația ți-e distrusă din cauza mea? Pentru că nu aș putea.

O furtună de emoții îi învolbură privirea, iar respirațiile lor se atingeau în norișorii albi de abur dintre ei.

– O să fiu atentă, îi promise ea. Dar acum trebuie să plec.

Încet, Charles îi dădu drumul.

– Pe mâine.

Cu aceste cuvinte, plecă, pelerina umflându-i-se la spate în bătaia vântului.

Capitolul 4

Rose strănută în batistă cât de delicat putu. Lady Bonneville își ridică lornionul, expresia ei oripilată sugerând că se temea că tânăra ei însoțitoare avea ciumă.

– Bine că suntem aici, bombăni vicontesa. Bău din pahar și făcu o grimasă când simți gustul apei minerale calde de la Pump Room. Ai nevoie de apele vindecătoare mai mult decât mine. Bea.

Rose o ascultă. De fapt, doar se prefăcuse că bea, însă Lady Bonneville se liniștise.

Era prima oară când venea la Pump Room și, deși auzise foarte multe despre loc, încă era impresionată de câți oameni se aflau în încăperea mare și elegantă, de zgomotul conversațiilor și de muzica cântată de orchestră. Apele calde curgeau dintr-o fântână aflată într-un capăt al camerei, unde un bărbat le oferea pahare invitaților.

Lumina pătrundea prin ferestrele înalte, creând petice însorite pe podea. Lui Ash, pisica de la grajdurile conacului Huntford, i-ar fi plăcut să pună stăpânire pe unul din locuri. Desigur, Ash o făcea să-și amintească de Charles și de ziua când ajutaseră pisica să își facă intrarea în lume. Izgoni gândul, hotărâtă să aibă o dimineață plăcută și productivă. Mai târziu, urma să-l întâlnească pe Charles.

Rose îi oferi vicontesei brațul în timp ce se plimbau prin încăpere. Lady Bonneville nu era atât de fragilă încât să aibă nevoie de ajutor când mergea, dar îi era mai comod să aibă pe cineva aproape – în cazul acesta pe Rose – care să asculte remarcile profunde, uneori tăioase, pe care le făcea.

Lady Yardley, care le însoțea, salută diferite cunoștințe și prieteni. Părea să cunoască pe toată lumea și era amabilă cu toți pe care îi întâlnea, exact cum fusese și mama ei. Asta o încurajă pe Rose să încerce să afle unde era mama ei.

În loc să caute scrisoarea care lipsea, poate o va întreba pur și simplu pe Lady Yardley ce știe despre mama. Poate gazda îi va da scrisoarea, și Rose o va citi. Poate existau și alte scrisori. Dar nu îndrăznea să o roage de față cu Lady Bonneville, care în mod clar o intimida pe gazdă, la fel ca pe majoritatea muritorilor.

Lady Yardley se apropie, cu o sclipire ghidușă în ochi.

– Henrietta, spuse ea fără suflare, trebuie să îmi permiți să i-o prezint pe Rose unui tânăr gentleman.

– Trebuie? întrebă sceptică Lady Bonneville. Și cine e acest gentleman? Nu crezi că și eu ar trebui să-l cunosc?

– Bineînțeles. O să vă prezint pe amândouă. Ai menționat însă că Rose ar trebui să aibă ocazia să stea cu persoane de vârsta ei, iar Lord Stanton pare candidatul ideal.

Îi făcu complice cu ochiul lui Rose, care simți o ușoară panică la auzul cuvântului „candidat". Candidat pentru *ce*, mai exact? Crezuse că Lady Bonneville era aliata ei când venea vorba despre evitarea eforturilor familiei și ale prietenilor de a o mărita, însă strălucirea calculată din ochii ei tăioși o făcu să tremure fără să vrea.

– Exact cum bănuiam, spuse vicontesa. Te ia o răceală.

– Deloc. Eu...

Lady Bonneville îi dădu drumul la braț și, precaută, se îndepărtă câțiva pași.

– Du-te cu Diana ca să-l cunoști pe Lord Stanton. Încearcă să nu strănuți pe el, căci asta nu face o impresie bună. După aceea, poți să-mi raportezi totul mie. O să stau în partea opusă orchestrei, din motive evidente. Bănuiesc că Audrey mi-a adus taburetul pentru picioare?

– Da. Permiteți-mi să vă conduc la el.

– Nu e nevoie.

Îi făcu semn lui Rose să se ducă spre Lady Yardley, care o luă de mâini, aparent deloc intimidată de amenințarea bolii.

– Lord Stanton este fiul marchizului Holdsworth. Cred că o să ți se pară fermecător.

Când se apropiară de un gentleman cu părul închis la culoare și de o femeie mai în vârstă, Lady Yardley spuse:

– Am ajuns.

Rose se abținu să nu dea înapoi, pentru că se simțea ca un purcel umplut pe platou, înainte ca servitorul să dea capacul la o parte.

– Lady Holdsworth, Lord Stanton, spuse Lady Yardley. V-o prezint pe Lady Rose Sherbourne, sora ducelui de Huntford.

În momentul când Lady Yardley pronunță cuvântul „duce", nivelul interesului din ochii lui Lord Stanton crescu de la moderat la foarte mare. Însă poate era o coincidență. De obicei, Rose le oferea oamenilor circumstanțe atenuante, așa că făcu o reverență grațioasă și se hotărî să nu judece.

În timp ce vorbeau, Lord Stanton arboră aerul plictisit, îngândurat, despre care Rose presupuse că era la modă. Un comportament prostesc, dar trebuia să admită că omul era chipeș, într-un fel arogant și cizelat.

– Lady Rose, e prima vizită la Pump Room? întrebă el.

– Da.

– Ce părere ai despre băuturi?

Ridică paharul de apă minerală și își arcui o sprânceană.

– Cred că... Dumnezeule, nu avea cum să dea un răspuns și adevărat, și politicos, așa că optă pentru candoare: Cred că prefer ceaiul.

– Ca și mine, de altfel. Baronul îi zâmbi dezarmant, după care continua în șoaptă: Nici măcar frișca sau zahărul nu ar putea salva așa ceva.

– Cred că doar ar face-o mai rea, spuse ea.

El râse și se întoarse spre Lady Yardley:

– Vă mulțumesc că ne-ați făcut cunoștință. Tânăra dumneavoastră prietenă e fermecătoare.

Lady Holdsworth chicoti când auzi comentariul, iar obrajii ei rumeni deveniră și mai rozalii când îi spuse lui Rose:

– Sper că o să vă văd pe amândouă la Assembly Rooms... poate la balul de săptămâna viitoare?

– Depinde, spuse Rose. Vedeți, am venit ca însoțitoare...

– Bineînțeles că o să ne vedeți la bal, interveni Lady Yardley. Nu o să-l ratăm.

– Aștept cu nerăbdare, rosti Lord Stanton cu subînțeles.

Privirea lui zăbovi asupra lui Rose un pic mai mult decât se cuvenea, după care îndreptă conversația spre iarna neobișnuit de rece.

Când cele două părți își luară rămas-bun, Lady Yardley o trase pe Rose deoparte.

– Nu trebuie să le spui tuturor că ești însoțitoarea lui Lady Bonneville.

– Dar *sunt* însoțitoarea ei.

– Bineînțeles că ești. Deși era clar exasperată, Lady Yardley zâmbea când vorbea, atât de mult, că buzele abia i se mișcau. Dar mai ești și o tânără lady bună de măritat. Nu trebuie să uiți asta.

De parcă ar fi putut. Cu toate astea, Rose încuviință ascultătoare.

– Acum nu s-a întâmplat nimic grav. Cred că Lord Stanton te-a plăcut, în ciuda scăpării. Trebuie să îi spunem Henriettei toate detaliile.

– Stați! Rose o avea pe prietena apropiată a mamei ei doar pentru ea. Nici un moment nu era mai bun decât prezentul. Inspiră adânc. Pot să vă întreb ceva?

– Sigur, draga mea.

Ce s-a întâmplat? Lady Yardley se uită prin cameră, ușor distrasă.

Câteva picături de transpirație îi alunecară pe spinare lui Rose, dar, dacă chiar voia răspunsuri, trebuia să pună întrebările potrivite. Întrebări curajoase.

Așa că puse întrebarea care îi măcina sufletul, cât de simplu și limpede putu:

– Puteți să-mi spuneți ce s-a întâmplat cu mama?

Lady Yardley se albi numaidecât.

– Poftim?

– Ați fost prietenă bună cu mama. M-am gândit că ați putea să-mi spuneți ce s-a întâmplat cu ea. Vocea îi tremura de disperare. Trebuie să știu.

Lady Yardley se uită la orchestră, în tavan și apoi la ferestre. Oriunde, dar nu la Rose.

– Din toate momentele posibile, de ce ai pune o asemenea întrebare acum?

Poate nu alesese momentul sau locul ideal, dar Rose avea senzația că reacția lui Lady Yardley ar fi fost aceeași oriunde și oricând.

– Întotdeauna există un motiv ca să amâni conversațiile dificile, spuse Rose. Eu am amânat-o pe asta prea mult timp.

Lady Yardley scoase o batistă din săculețul care îi atârna de încheietură. Se șterse pe frunte și se uită la ușă, ca și cum s-ar fi rugat ca brigada de cavalerie să intre și să o scape de acel interogatoriu.

– Dar au trecut ani. Cu siguranță, unele lucruri e mai bine să rămână așa cum erau.

– Au trecut ani, spuse Rose cu blândețe. M-am gândit la mama în fiecare zi.

– Nimic bun nu poate ieși din dezgroparea trecutului, draga mea. Ți-ar fi mai bine dacă ai merge înainte. Gândește-te la viitorul luminos pe care l-ai putea avea cu cineva ca Lord Stanton.

Lady Yardley se lumină la față, ca și cum ar fi fost fericită că se întorsese pe terenul solid al petitului.

– Trebuie să știu tot ce s-a întâmplat cu mama. Panica o cuprinse și se luptă cu lacrimile de frustrare. Putem vorbi mai târziu, la conac?

Lady Yardley scutură din cap, trăsăturile ei delicate fiind pline de regret.

– Nu prea cred. Înțeleg că ești curioasă și presupun că e normal. Dar mă tem că nu te pot ajuta. Nu știu nimic. Îmi pare rău.

Îi aruncă lui Rose aceeași privire îndurerată pe care i-ai arunca-o unui copil după ce i-ai spus că îi murise cățelușul.

Lady Yardley era o actriță bună. Însă afirmația că nu știa nimic era falsă, iar Rose nu se putea preface că o crede.

– Dar trebuie să știți ceva.

– Nu mai mult decât tine, draga mea.

Vechea Rose ar fi acceptat falsitatea cu grație și ar fi renunțat. În Pump Room, regulile societății o limitau ca frânghia în jurul încheieturilor. Făcându-și curaj, se eliberă de una din limite.

– Cum rămâne cu scrisoarea mamei?

Pe lungimea unei măsuri muzicale, starea lui Lady Yardley se schimbă. Își mijì ochii și o fixă pe Rose cu o privire rece.

– Nu știu la ce te referi.

Însă faptul că se înroșise și îi fremătau nările sugera contrariul.

Inima lui Rose bătea nebunește.

– De ce vreți să-mi ascundeți adevărul despre mama?

Lady Yardley se uită în jos.

– Deci, de asta ai însoțit-o pe Henrietta în Bath. Știe că e doar o scuză ca să poți scotoci și cotrobăi?

– Nu știu sigur. Lady Bonneville știe mai multe decât presupun oamenii.

– Asta e adevărat.

Lady Yardley se uită la paharul din mână, ca și cum și-ar fi dorit cu disperare ca apa minerală să fie sherry sau poate ceva mai tare. Inspiră adânc și expiră încet, până își recăpătă controlul. Era din nou imaginea calmului și a rațiunii.

– Îmi pare rău să te dezamăgesc Rose, dar nu am informații despre mama ta. Mă îndoiesc că există cineva care să aibă. Cu cât accepți asta mai repede, cu atât o să-ți fie mai bine.

Se uită în altă direcție, indicând nu numai că discuția se terminase, dar și că tocmai pusese punct subiectului. Pentru totdeauna.

Rose încercă să-și mențină expresia nepăsătoare, dar prin această succintă conversație, Lady Yardley reușise să îi distrugă toate speranțele și planurile.

– Cred că vă înțeleg punctul de vedere.

– Excelent. Acum hai să revenim la subiecte mai fericite. Trebuie să mergem la Henrietta și să îi spunem despre Lord Stanton.

Rose nu avu de ales, decât să o urmeze. Cătușele comportamentului cuvenit îi lăsau urme pe încheieturi, înțepând-o și rozând-o. Poate că Lady Yardley o supusese pentru moment, dar se înșela dacă își închipuia că Rose va capitula atât de ușor. Însă vehemența cu care gazda insista că era mai bine să nu afle adevărul o făcu pe Rose și mai hotărâtă să îl afle.

Însă în același timp, o făcu să se teamă de acest adevăr.

Mai târziu în acea după-amiază, Lady Bonneville stătea în pat, cu capul sprijinit de trei perne de mătase, în timp ce dicta o scrisoare pentru nepoata ei.

– Ai face bine să asculți sfatul meu, nu pe al mamei tale.

Rose stătea la o masă mică și scria.

– Nu-mi vine să cred că trebuie să afirm așa ceva, bombăni vicontesa, dar mă tem că nepoata mea e aproape la fel de zăpăcită ca și draga mea soră.

Rose ridică pana, privi în sus și văzu că lui Lady Bonneville i se închideau ochii.

– Să terminăm scrisoarea mai târziu, după ce vă odihniți?

– Nu, trebuie să continuăm, spuse vicontesa dramatic, de parcă viitorul Angliei ar fi depins de sfatul ei.

Din câte știa Rose, era posibil să fie chiar așa.

– Foarte bine. Ne-am oprit la „nu pe al mamei tale".

Vicontesa tuși și continuă:

– Sub nici o formă să nu accepți funcția de guvernantă. Mai ales pentru un bărbat ca...

Rose scria furios, pentru a o prinde din urmă, apoi aștepta, cu pana pregătită, ca Lady Bonneville să-și termine propoziția.

Aceasta începu însă să sforăie.

Sincronizarea era perfectă. Rose puse jos tocul și puse capac călimării. Încet, trase perdelele și ieși din dormitorul vicontesei. Se duse în camera ei ca să-și ia pelerina și mănușile cu bordură de blană, după care îi spuse lui Audrey că ieșea la o plimbare.

Apoi se duse să-l întâlnească pe Charles.

Avusese destul timp să se gândească la ce voia să îl întrebe și ce voia să spună, însă tot nu era sigură cât de mult să dezvăluie. Trebuia să aibă încredere că, atunci când îl va vedea, va ști.

Aerul era înțepător și rece, la fel ca și cu o zi în urmă, iar Rose mergea rapid, cu gluga trasă și cu capul plecat. Marginile lacului erau înghețate și rațele înotau în cercuri, scufundându-se din când în când sub suprafață, în căutarea cinei. Foișorul stătea mândru într-o parte a lacului, la mai puțin de o sută de metri, iar Rose înțelese de ce Charles îl alesese ca loc de întâlnire.

Un cilindru înalt din piatră, cu patru arcade înguste la bază, locul avea ceva magic, aproape mistic, cu viițe cățărându-se prin crăpături și lumina soarelui licărind pe pietrele antice. Se uită după un semn de viață, dar era aproape imposibil să vezi în ceva în interiorul structurii de unde se afla ea.

Când ajunse în pragul uneia dintre intrări, se opri, pentru ca ochii ei să se obișnuiască cu lumina mai slabă. Charles stătea pe o bancă, dar se ridică în picioare de îndată ce o văzu. Părea să ocupe o mare parte din interior, iar întregul loc era probabil numai de două ori lungimea brațelor lui. Intră, surprinsă că era mai cald decât afară. Pereții curbați și priveliștea pitorească creau un spațiu îmbietor, intim.

– Rose. Îi făcu semn către bancă. Hai, stai jos. Am adus niște pături pentru tine.

Rose zâmbi. El părea imun la frig, dar se gândise să aducă pături pentru ca ea să se simtă mai confortabil. Întotdeauna fusese atent și mai gentleman decât majoritatea conților și viconților pe care îi cunoscuse.

Charles puse o pătură moale și groasă pe care să se stea, după care îi puse alta peste umeri și se așeză lângă ea.

– M-am gândit la tine.

Afirmația, rostită atât de simplu, o încălzi mai mult decât păturile.

– Da? întrebă ea.

– De ce ești așa hotărâtă să-ți găsești mama?

– Am adorat-o, Charles. Era centrul lumii mele înainte să plece. Uneori era puțin distantă, însă asta doar mă ambiționa să îi fac și mai mult pe plac. Tot ce îmi doream era să fiu ca ea când aveam să fiu mare: frumoasă, echilibrată, încrezătoare.

El pufni și scutură din cap.

– Deja ai întrecut-o.

Rose nu luă în seamă complimentul.

– În ciuda lucrurilor pe care le-a făcut, o iubesc. Nu am iluzii legate de o reuniune emoționantă între mamă și fiică. Vreau doar să știu

ce s-a întâmplat cu ea. Am nevoie să înțeleg *de ce* a plecat. De ce nu s-a mai întors.

– Familia ta nu știe unde s-o găsească? Cu siguranță, fratele tău ar putea s-o facă, dacă ar vrea.

– Asta e problema. Owen nu vrea. El și Olivia ar prefera să n-o mai vadă vreodată, să nu se mai gândească la ea sau să vorbească despre ea.

– Nu pot să-i învinovățesc.

Charles văzuse efectele devastatoare ale abandonului mamei ei. După ce aceasta fugise cu un amant, tatăl fusese atât de îndurerat încât... ei bine, nu putuse să facă față situației. După care murise.

– Nu te știam atunci, când familia ta, tu, ați trecut prin acea suferință, spuse el. Dar am auzit zvonuri și am văzut destule. După ce mama ta a plecat și tatăl tău a murit, ai fost devastată. O umbră a fetei lipsite de griji care erai înainte. Fratele tău și sora ta nu vor să te piardă din nou.

Rose încuviință. Acesta era într-adevăr scandalul care îi zguduise lumea și aproape îi frânsese inima. Dar nu era numai asta.

Rose intrase în dormitorul părinților ei și, fără să vrea, îi prinsese în mijlocul acțiunii pe mama ei și amanții ei, ceea ce declanșase toată seria de evenimente. *Ea* era motivul pentru care mama lor plecase. Dacă nu ar fi plecat, poate că *papa* ar mai fi fost în viață și acum. Întreaga tragedie era din vina ei. Conștientizarea asta era ca o greutate de neclintit pe pieptul ei. De ce intrase în dormitorul mamei în acea zi? Amintirea o va bântui mereu, țintuind-o și îngreunându-i respirația de fiecare dată când reapărea.

– Dispariția mamei ne-a schimbat pe toți. Owen și Olivia nu văd ce rost ar avea să o găsească. Ei cred că asta nu ar face decât să provoace și mai multă durere. Eu sunt sigură că vor să mă protejeze de alte neplăceri, dar nu mai sunt aceeași fată tulburată care eram când a plecat mama și nu am nevoie de protecție.

Charles mormăi:

– Fratele tău are dreptate să vrea să te protejeze. Și eu aș face la fel, dacă aș fi în locul lui.

Rose nu se putea hotărî dacă declarația o frustra sau o emoționa.

– Mi-am dat seama că, dacă vreau să descopăr unde e mama, trebuie să continui fără ajutorul lor.

– Și fără ca ei să știe?

– Da, recunoscu ea. Știam că Lady Yardley i-a fost prietenă apropiată și am presupus că va ști cum să dau de ea.

– Ai întrebat-o?

– Da, mai devreme. Nu a mers prea bine.

– Trebuie să știe ceva.

– Spune că nu știe, dar sunt aproape sigură că minte. În prima seară când am venit, am văzut-o cu scrisoarea. De asta o căutam când m-ai prins în salon.

– Și n-ai mai putut să o citești.

– Da. Eram atât de șocată să te văd acolo. Mă temeam c-o să-i spui lui Lady Yardley.

– Nu te-aș trăda niciodată.

– Nu știam ce să cred.

Rose dădu pătura la o parte și se ridică în picioare.

– După primele două scrisori scurte, nu mi-ai mai scris. Ce s-a întâmplat?

Charles își trecu mâna prin părul lung și ondulat.

– E complicat, dar te-am chemat aici ca să îți explic. Și o s-o fac.

Capitolul 5

A se împotrivi: (1) Când un cal se oprește și refuză să se supună comenzilor călărețului. (2) Când o lady refuză să se supună regulilor societății.

Charles înghiți în sec când se uită la fața serioasă a lui Rose. Voia să știe adevărul despre motivul pentru care nu îi răspunsese la scrisori.

Îi spusese că era complicat, dar nu era.

Era simplu. *El* era simplu. Și prea mândru să recunoască adevăratul motiv.

Se rezemă de zona arcuită care dădea spre iaz.

– Te-am dezamăgit, meritai ceva mai bun.

Asta, cu siguranță, era adevărat.

Petrecuseră prea mult timp împreună în acea vară. La început, o considerase o tânără tristă, fragilă, care trecuse printr-o pierdere

tragică. Nu considerase că era ceva greșit în a o lăsa să stea în preajma lui.

Dar cu fiecare vizită pe care Rose o făcea la grajduri, Charles începea să o înțeleagă și să o respecte tot mai mult. Se uita la conac în timp ce muncea, sperând să o vadă venind pe pajiște spre el, cu părul roșcat strălucind în soare.

Își amintea exact ziua când prietenia lor se transformase în ceva mai mult, cel puțin pentru el. Repara o șa când ea intrase în curte, coada ei împletită de culoarea căpșunii mișcându-se în ritm cu șoldurile. Avea în mână un buchet de flori sălbatice galbene, iar ochii îi străluceau în timp ce îi mângâie bărbia cu petalele moi. El tresărise, iar ea râsese, un sunet rar și minunat care trezise o dorință periculoasă în el. Parfumul ei se combina cu cel al florilor sălbatice, creând un amestec îmbătător. Rose stătea aproape de el, rochia dezvăluind zona de piele mătăsoasă de deasupra sânilor.

În acel moment, își dăduse seama că ea era mai mult decât o simplă fată – și că o dorea.

Dar lăsând la o parte faptul că era sora ducelui, ce fel de bărbat, chiar și un tânăr de 19 ani, ar dori o fată care era atât de traumatizată, încât nu vorbea? Așa că își controlase impulsurile. În toată acea vară lungă.

Când venise momentul ca Rose și familia ei să se întoarcă la Londra, știuse că avea să-i fie dor de ea. Dar era și ușurat că nu va mai trebui să ignore căldura din ochii ei frumoși sau curbele seducătoare ale buzelor ei sau excitarea puternică pe care o simțea de fiecare dată când ea era aproape. Avea de gând să se concentreze pe construirea viitorului pe care îl visa.

Cu toate astea, i-ar fi scris. Dacă ar fi putut.

O simți în spatele lui înainte să vorbească.

– Nu îmi cruța sentimentele. Chiar dacă adevărul înțeapă, durerea o să dispară până la urmă. Întotdeauna așa se întâmplă. În plus, prefer să simt durere decât nimic.

Frunze uscate se învârtejiră pe cărarea pietruită, fiind complet la mila rafalelor de vânt. Dar el nu era. Deși nu se născuse într-o familie privilegiată, avea de gând să-și ocupe locul în lume. Și avea de gând s-o facă cu integritatea intactă.

Un început bun era să-i răspundă sincer lui Rose.

– Sunt două motive pentru care nu ți-am răspuns la scrisori, spuse el.

– Te rog, continuă.

– În primul rând, prietenia noastră părea să se transforme în cu totul altceva. Ceva ce nu putea să fie. M-am gândit că ar fi mai ușor dacă o rupem definitiv cu trecutul.

– Înțeleg, și eu aveam aceleași sentimente.

Charles observă că Rose folosise timpul trecut și își dădu în minte o palmă, pentru că își dorise ca ea să n-o fi făcut.

– Când nu mi-ai scris, am simțit că mi-am pierdut prietenul cel mai bun.

– Nu am vrut să te rănesc.

– Dar ai știut probabil c-o s-o faci.

– Da.

Nu putea nega acest lucru.

– Ai spus că mai era un motiv.

Charles se întoarse cu fața la ea, hotărât să spună adevărul, indiferent cât de umilitor ar fi fost. Pentru că, deși Rose nu mai avea aceleași sentimente pentru el, dacă îi va auzi explicația va înțelege că eșecul lui de a-i răspunde la scrisori nu avea nimic de-a face cu ea, ci cu lipsurile lui.

– Motivul pentru care nu ți-am răspuns după primele două scrisori este că scriu groaznic.

O mare subestimare, dar era un început.

Rose clipi.

– Asta e tot? Charles, nu mi-ar fi păsat. Nici eu nu sunt foarte talentată la scris, dar...

– Rose, în comparație cu mine, ești Shakespeare.

Rose își duse palma la frunte, fiind în mod clar confuză.

– Dar eram disperată să am vești de la tine. Nu mi-ar fi păsat de câteva cuvinte scrise incorect sau cu greșeli gramaticale. Mă crezi chiar atât de snoabă?

Charles râse. Un sunet gol.

– Nu înțelegi. Nu mă refer la greșeli minore. Pot să scriu numai propozițiile cele mai simple, de bază. Majoritatea copiilor care au peste șapte ani s-ar descurca mai bine.

Confuzia din ochii ei se schimbă treptat în ceva ce semăna cu mila. El înghiți gustul amar din gură și continuă:

– Dar e mai rău de atât. De obicei îmi lua câteva ore să-ți descifrez scrisorile, deși rareori aveau mai mult de o pagină.

– Ce vrei să spui?

Dumnezeule, era groaznic să recunoască asta!

– Nu știu să citesc. Cel puțin nu bine, deși am încercat. Îmi ia și o oră să descifrez un paragraf, să încerc să pun cuvintele laolaltă.

– Nu aveam nici cea mai vagă idee, spuse ea prudent, după care ridică privirea, ca și cum tocmai avusese o revelație. Scrisorile mele trebuie să fi fost o corvoadă. Ca o temă nedorită pentru școală.

– Nu, răspunse el rapid. Niciodată. Mereu mă bucuram să primesc vești de la tine.

Păstrase toate scrisorile pe care i le trimisese.

– Regret însă că nu am putut să răspund în același fel.

– Dar am primit două scrisori de la tine. Cum te-ai descurcat cu ele?

– Tata le-a scris pentru mine.

– Dar apoi ai părăsit conacul Huntford.

– Da, tata îmi trimitea scrisorile tale la Londra. M-am gândit să-mi rog unul din prieteni să scrie pentru mine, dar conversațiile noastre mi se păreau prea personale ca să le împărtășesc cu altcineva. În plus, ai fi observat scrisul diferit.

Rose se întoarse pe bancă, se așeză pe pătură și atinse spațiul de lângă ea, invitându-l să ia loc. El se așeză și, observându-i nasul roșu, aranjă pătura în jurul ei.

– Acum știi adevărul. Charles îi zâmbi crispat. N-am nici o șansă să cuceresc femei cu poezii.

– Cred c-o să te descurci foarte bine și fără poezie. Privirea ei stărui pe buzele lui pentru o clipă, apoi se mută. Mai e ceva ce nu înțeleg.

– Ce anume? Poți să mă întrebi orice.

– Când te vizitam în grajd, deseori vedeam cărți pe acolo, cărți pe care presupuneam că le citești. Chiar ți-am împrumutat cărți din biblioteca fratelui meu.

– Îmi plăceau cărțile pe care mi le aduceai, mai ales miturile cu zei și monștri. Dar nu le citeam eu. Tata îmi citea poveștile seara, uneori de mai multe ori, la insistențele mele. Le luam cu mine la grajduri în fiecare zi, hotărât să deslușesc o pagină sau două dacă aveam timp liber. Dar motivul principal pentru care căram cărțile după mine era...

– Continuă.

Rose se aplecă spre el, ochii ei albaștri privindu-l concentrați. Dumnezeule, cât de frumoasă era!

– Căram acele cărți ca să te impresionez.

– Voiai să mă impresionezi?

Expresia de pe fața ei era sceptică.

– Bineînțeles.

Rose își scoase mâinile de sub pătură și își puse palmele acoperite de mănuși pe obrajii lui.

– Tu erai centrul lumii mele, singura persoană care înțelesese că sunt mai mult decât o fată tristă, distrusă. M-ai făcut să zâmbesc și mi-ai dat ceva la care să sper. Erai puternic, grijuliu și deștept. Alți oameni încercau să mă facă să mă simt bine, dar tu erai singurul care putea face asta. Singurul care a făcut asta.

Degetele ei îi mângâiau încet fața și gâtul. Nu putea bănui ce efect avea acest gest inocent asupra lui. Inima lui bătea cu putere și buzele îi ardeau de dorință să o sărute.

– Rose...

– Habar n-ai cât de recunoscătoare îți sunt. O să-ți fiu datoare pentru totdeauna.

Charles nu voia recunoștința ei. O voia pe ea.

– Nu îmi datorezi nimic. Dar acum știi de ce nu ți-am scris. Sper că o să mă ierți.

– Nu am ce ierta. Îi zâmbi, ca și cum el ar fi fost un erou damnat. Confesiunea ta m-a ușurat, pentru că acum știu că prietenia noastră a fost adevărată. Nu a fost o plăsmuire a imaginației mele. Știu că și tu ai simțit ceva.

Rose era atât de aproape, încât Charles îi putea simți respirația pe obraji.

– Dacă încă simt?

Ochii ei se măriră și pupilele i se dilatară.

– Charles...

Cu un geamăt, îi luă fața în mâini și își lipi fruntea de a ei. Blana moale a glugii îi mângâia pielea, iar respirația ei îi încălzea vârful nasului. Buza ei plină de jos îl tenta ca o căpșună coaptă, și cu greu rezistă dorinței de a o mușca.

Inima îi bătea cu putere în piept.

– La naiba, Rose! Spune-mi să mă opresc.

Ea îi șopti:

– Niciodată.

Nu mai putu să se stăpânească. Ani de dorință înăbușită îi pulsau prin vene când își lipi gura de a ei. Limba lui îi tatonă buzele, iar ea i se deschise, gemând în timp ce el explora conturul cald și moale

al gurii ei. Dumnezeule, ce gust bun avea, ca un amestec de miere, condimente și femeie.

O trase mai aproape, iar gluga ei căzu, expunând zone din pielea catifelată a gâtului. Mormăind, Charles sărută zona dintre punctul sensibil de sub urechea ei către baza gâtului. Pulsul ei vibra sub buzele lui, imitând bătăile haotice ale inimii lui.

Charles refăcu drumul de pe gâtul ei și îi mușcă ușor lobul urechii. Ea gemu și se lăsă pe el. Asta îl făcu să-și piardă controlul.

Blestemând, o ridică în poală și își înfipse degetele în părul ei.

Era o nebunie. Crezuse că dacă îi simte gustul, curiozitatea și dorința lui vor fi satisfăcute, însă o voia și mai mult.

Tot ce ținea de ea era așa cum trebuia. Povara ușoară a fundului ei, lipit de coapsa lui. Atingerea delicată a degetelor pe fața lui. Șuvițele mătăsoase de păr de sub palmele lui.

De ce trebuia să fie atât de pasională? Și pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu îi spusese să se oprească?

Fără tragere de inimă, încetini ritmul săruturilor, își ridică bărbia și îi alină buzele umflate cu degetul mare.

Respirația ei îi mângâia gâtul, și Rose îi zâmbi, în timp ce ochii îi sclipeau.

– A fost...

– Minunat, șopti el.

– Da.

Însă pentru el era mult mai mult de-atât. Schimbase totul.

– Trebuie să mă întorc acasă în curând, spuse ea plină de regret, dar mai e ceva ce aș vrea să știu.

– Ce anume?

– De ce ai plecat de la conacul Huntford? Și cum ai devenit administrator al proprietății lui Lady Yardley?

Niciodată nu îi împărtășise detaliile visurilor sale sau planurile lui. Cândva, părea absurd să-și dorească atât de multe, dar înlocuise îndoiala cu determinarea.

– Va trebui să păstrăm discuția asta pentru altă zi.

De dezamăgire, zâmbetul ei păli.

– Nu putem să ne întâlnim mâine, trebuie să o însoțesc din nou pe Lady Bonneville la Pump Room. Vrei să ne întâlnim poimâine, tot aici?

Charles îi prinse bucla roșcată care i se legăna lângă obraz și o mângâie.

– Foarte bine. Dar fii atentă. Nu veni dacă vicontesa pare suspicioasă sau dacă crezi că e posibil să te urmărească cineva.

Rose expiră, formând un mic nor de ceață între ei.

– N-o s-o fac.

Charles îi trase gluga pe cap și îi strânse pelerina mai bine.

Ea se ridică încet de pe bancă și se puse în fața lui. Înainte ca el să se ridice – înainte să-și dea seama ce făcea ea –, Rose își puse mâinile pe umerii lui și se aplecă spre el. Gluga pelerinei bloca lumea și, dintr-odată, numai ei doi existau. Charles nu îndrăzni să miște, de frică să nu rupă vraja.

Rămase nemișcat în timp ce buzele lui Rose alunecară dintr-o parte a gurii lui în cealaltă, ca și cum ar fi învățat zona și ar fi făcut o hartă pentru viitor. Apoi, cu un mic oftat, îi șopti numele și se retrase.

– Mulțumesc că ai avut încredere în mine. Mă bucur că nu mai avem secrete.

Dar aveau.

– Nu știi totul despre mine.

Rose ridică din umeri.

– Știu destule. Timid, adăugă: Ne vedem peste două zile.

Da. Și atunci va trebui să-i spună despre planul de a pleca în America, de a-și lăsa tatăl, țara și pe ea în urmă. Probabil că Rose îl va considera ultimul dintr-un șir de oameni care o abandonaseră. Dar el nu avea un viitor aici, și, cu siguranță, nu avea un viitor cu ea, cu toate că și-ar fi dorit asta.

Își putea imagina o viață cu Rose în America. Doar că pur și simplu nu-și putea imagina cum ar putea să-i ceară să lase în urmă totul și pe toți cei pe care îi iubea.

Se ridică și îi luă mâinile într-ale lui.

– Dacă te pot ajuta să-ți găsești mama, o s-o fac.

Părea ceva important pentru ea și, deși el avea toate motivele să-i urască mama, pe ducesă, măcar atât putea face pentru Rose.

– Știam că o să înțelegi, spuse Rose luminându-se la față.

Cu o rotire grațioasă de catifea și blană, îl lăsă acolo, gândindu-se cât de puțin înțelegea de fapt.

Capitolul 6

– Ce s-a întâmplat mai exact între tine și Diana?

Lady Bonneville o fixă pe Rose cu lornionul, fiind mai degrabă intrigată decât iritată.

Luată prin surprindere, Rose clipi. Ea și vicontesa plecaseră de la Pump Room și mergeau să-l viziteze pe un prieten de-al lui Lady Bonneville. Cu o clipă înainte, vicontesa îi spunea cele mai noi bârfe despre lordul Stanton, care ar fi fost prea pasionat de jocuri de noroc. Rose nu reușise să-și dea seama dacă informația era o avertizare sau un indiciu că vicontesa era neobișnuit de deschisă ideii de căsătorie în acel moment. Rose speră să fie prima variantă.

Însă acum, din senin, vicontesa întreba dacă Rose și Lady Yardley se certaseră, ceea ce sugera că știa foarte bine răspunsul. Și că dorea să afle toate detaliile. Rose dădu să îi spună adevărul, pentru că mai devreme sau mai târziu Lady Bonneville oricum ar fi aflat motivul pentru care Rose venise în Bath, însă se răzgândi după ce simți un fior pe ceafă.

Dacă îi spunea lui Lady Bonneville că încerca să-și găsească mama, vicontesa poate ar fi insistat să își facă bagajele și să se întoarcă în Londra, unde Rose ar fi fost din nou sub atenta supraveghere a fratelui ei. Iar asta ar fi însemnat și că trebuia să-și ia rămas-bun de la Charles și nu era pregătită să facă asta încă.

– Nu e o întrebare dificilă, spuse Lady Bonneville. Vreau doar să știu ce s-a întâmplat între tine și gazda noastră.

Rose își reveni.

– Nimic grav, cel puțin din câte știu eu. A pomenit ea ceva?

Lady Bonneville își schimbă expresia, ca și cum ar fi spus: „Deci, așa o să stea lucrurile". Își puse lornionul în poală și zise:

– Dimpotrivă. Părea încântată că ești la conacul Yardley și era nerăbdătoare să te cupleze cu lordul Stanton.

– Nu mă pot preface că îi împărtășesc entuziasmul în ceea ce-l privește pe Lord Stanton, spuse Rose, bucuroasă să schimbe subiectul.

Însă zâmbetul crispat al lui Lady Bonneville arăta că nu era chiar așa.

– De la ultima noastră vizită la Pump Room, există o tensiune între tine și Diana. Nu aș merge atât de departe cât să îi spun

animozitate, ci mai degrabă neîncredere. Sunteți ca două animale care își dau târcoale.

– Poftim?

– Încercați să estimați competiția.

Rose râse un pic prea tare.

– Ce comparație stranie!

– Să nu faci greșeala să o subestimezi pe Diana. Deși pare blândă, poate fi un oponent formidabil. Nimic o oprește să obțină ce își dorește.

Impresionată de dovada rară de afecțiune a vicontesei, sau cel puțin de ceva ce părea să semene cu asta, Rose se aplecă și o atinse pe Lady Bonneville pe genunchi.

– Nu vă faceți griji. Lady Yardley nu e adversara mea și nu-mi imaginez să fi făcut ceva care să o fi deranjat.

– Nu sunt întru totul sigură de asta. Poate e ceva ce nici măcar nu ți-ai dat seama că ai făcut. Lady Bonneville oftă când trăsura încetini. Am ajuns.

Când trăsura se opri, un lacheu deschise portiera.

– Audrey, ia-o înainte cu taburetul meu. Eu și Rose te vom urma numaidecât.

Când vicontesa o privi, un alt fior o trecu pe spate.

– Ce este, milady?

– Am observat că te-ai tot plimbat singură după-amiaza.

Rose înghiți în sec.

– Da, o dată sau de două ori.

– Am încredere că ești singură?

– Într-o zi eram în grădină. În alta m-am plimbat pe lângă lac.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare, și ăsta e un răspuns în sine, nu-i așa?

– Eu...

Vicontesa ridică o mână.

– Câți ani ai?

– Douăzeci și unu.

Lady Bonneville încuviință.

– Destui cât să înțelegi riscurile pe care ți le asumi și consecințele comportamentului necuviincios.

Rose își coborî capul.

– Da, bineînțeles.

– Să nu cumva să crezi că dacă ești departe de oraș e un fel de protecție. Știrea unui scandal serios poate călători din Bath la Londra cu aceeași viteză cu cea a unui glonț tras dintr-un pistol în duel.

– Înțeleg.

– Mă bucur că am lămurit asta. Acum hai să terminăm cu vizita asta. O să-ți placă de Lord Haversall. Era prietenul fratelui meu defunct. Mereu a fost îndrăgostit de mine.

Rose se lumină puțin.

– Și dumneavoastră simțiți la fel?

Vicontesa se strâmbă.

– E prea bătrân și gras pentru mine. Viața e mult prea scurtă ca să asculți tot timpul regulile. Îmi place bărbatul să fie mai rebel.

– Înțeleg, spuse Rose zâmbind.

Lady Bonneville era plină de contradicții, iar asta o făcu pe Rose să o simpatizeze și mai mult.

După ce se întoarseră la conacul Yardley, Lady Bonneville se retrase în dormitorul ei, pentru un pui de somn înainte de cină, iar Rose se duse în bibliotecă. Lady Yardley avea o colecție impresionantă de cărți, iar rafturile acopereau aproape trei pereți, de jos până la tavan. Camera mirosea a ceară de lămâie, piele și cerneală, ca în rai. O canapea și fotolii se aflau în centrul camerei și creau o zonă confortabilă în fața focului, perfectă pentru a-ți petrece acolo o oră sau patru, pierdută în paginile unei cărți. Însă Rose nu era tentată de pernele de mătase aurie de pe canapea, ci de biroul din spatele ei.

Oare Lady Yardley ascunsese unele dintre scrisorile mamei în sertare?

Rose se duse direct la birou, deschise sertarul de sus și se uită înăuntru. Ceară pentru sigilat și sigilii, câteva schițe ale grădinii și terenurilor, trei foi cu partituri muzicale. Nimic care să semene cu o scrisoare.

Închise sertarul și îl deschise pe cel de sub el. Hârți împăturite, cărbune pentru desenat și foi goale. La naiba! Împinse sertarul cu genunchiul, într-o încercare stângace de a-l închide. În mod previzibil, acesta se bloca, iar întregul birou se clătină. Lacrimile îi umplură ochii și nu numai din cauza genunchiului care o durea.

Situația era lipsită de speranță.

Ajunsese să cotrobăie prin conac în speranța că va găsi cel mai mic indiciu despre mama ei. Era evident însă că Lady Yardley nu voia să împărtășească informațiile pe care le avea, iar acum că și știa

ce căuta Rose, șansele să găsească ceva, orice, erau mai mici ca oricând. Scrisoarea mamei părea să fi dispărut. Dacă Lady Yardley o arsese?

Simplul gând o înfurie pe Rose. Împinse sertarul biroului până când în sfârșit se închise, cu o bufnitură satisfăcătoare. Și ce dacă o auzea cineva? Ce mai avea de pierdut?

Se întoarse către rafturile din spatele biroului. Rânduri întregi de volume învelite în piele erau întrerupte de diverse obiecte: o vază de cristal, o sculptură din fildeș, o cutie de lemn. Cutiile ar putea ascunde lucruri precum scrisori, iar una dintre ele îi atrase atenția. Era pictată să semene cu o carte mare sprijinită pe niște picioare răsucite. Capacul implora să fie deschis. Rose speră ca micul cufăr să nu fie încuiat.

Înainte să se răzgândească, ridică repede capacul și se uită în cutia căptușită cu catifea. Inima i se strânse, deoarece nu erau scrisori înăuntru, cel puțin nimic care să semene cu scrisoarea pe care o văzuse de la mama. În schimb erau trei suluri mici, legate fiecare cu șnur, așezate ordonat înăuntru.

Mirosul apei de trandafir îi gâdilă nasul și își opri un strănut. Indiferent ce ar fi fost acele hârtii, nu erau ale mamei, care mereu preferase parfumul franțuzesc scump.

Simțindu-se îndrăzneață, Rose ridică o bucată de pergament rulat din cutie și scoase șnurul. Se așeză la birou, unde lumina era mai bună, și întinse bucata de hârtie, dezvăluind încet o schiță, un fel de portret.

Inima începu să-i bată cu putere și gura i se uscă. Nu era orice portret.

Era al lui *Charles*.

Chiar dacă era doar o schiță, Rose ar fi recunoscut acei ochi plini de emoție oriunde. Cu doar puțin cărbune, artistul surprinsese părul buclat, ușor prea lung al lui Charles, mușchii gâtului și obrajii lui de granit. Până și gura lui frumoasă.

Rose își plimbă un deget deasupra hârtiei, trasând liniile buzei lui de sus, apoi ale celei de jos. Gustase acele buze, simțise barba pe obraji.

I-ar fi plăcut să se uite la acel desen pentru totdeauna, dar dintr-odată, avu o revelație. Cine făcuse schița părea să aibă sentimente pentru Charles, sentimente similare cu ale ei. Rose nu ar fi știut să explice cum știa asta, dar știa. Dovada era chiar acolo,

pe pergament, în ridurile lăsate de râsete în jurul ochilor și în urma de zâmbet care îi juca pe buze.

Șovăind, rulă schița și o puse la loc în cutie. Nu se putu abține să nu se uite și la celelalte.

După cum bănuise, ambele îl reprezentau pe Charles. La fel ca prima schiță, îl înfățișau de la piept în sus, uitându-se într-o parte, arătând imposibil de chipeș, încrezător și puternic.

Rose se uită atentă pe spatele desenelor după inițiale, o dată, orice, însă schițele nu conțineau indicii despre identitatea artistului.

Îl putea întreba pe Charles de desene când îl va vedea a doua zi.

Dar ar trebui s-o facă? Nu avea nici un drept să se bage în problemele lui personale. Putea să pozeze, dacă asta voia, și nu îi datora ei nici o explicație.

Cu toate astea, spera că va obține una.

Până la urmă, cât de bine îl cunoștea pe Charles? Da, îi ascultase poveștile și memorase fiecare inflexiune a vocii lui. Îl urmărise în grajduri și apreciase mișcările sigure și încrezătoare ale unui bărbat care îmbrățișa munca grea. Era cât se poate de diferit de gentlemenii efeminați care erau preocupați de cum le stă părul și petreceau o oră pentru a se asigura că nodul lavalierei era la modă. Charles, specimenul masculin perfect, râdea de modă ca un pește care ar râde de lecțiile de înot.

Însă acest bărbat avea multe alte laturi, așa cum Rose știa prea bine. Într-o secundă, putea mânui un ciocan ca un fierar, iar în cealaltă putea îngriji un pui nou-născut de pisică. Și nu ar fi judecat-o niciodată. Nici când era mută, nici când vorbea. Blând și real, fusese un punct stabil când lumea pe care Rose o știa se destrămase.

Dar timpul trecuse. Oamenii se schimbă. Poate nu-l știa atât de bine pe cât crezuse.

Presupusese că nu era cu nimeni, dar ceva din schițe o făcu să aibă îndoieli în această privință. Dacă sărutase un bărbat care era deja implicat într-o relație?

Ar fi trebuit să-i fie rușine de purtarea ei îndrăzneață de lângă lac și chiar îi era – puțin. Dar ce simțea în mare parte era o combinație otrăvitoare de durere și furie. O emoție nouă și străină, pe care însă o recunoștea. Gelozie.

O emoție puternică, ce o făcuse chiar să uite pentru moment că trebuia să caute informații despre mama ei. Trăgând aer în piept, Rose se adună. Puse schițele înapoi în cutia de lemn de pe raft și închise capacul. Explorase destul pentru o singură zi.

Charles nu îi datora nimic. Dar îi va cere adevărul.

A doua zi.

– M-am hotărât să organizez un bal.

Lady Yardley stătea pe marginea scaunului, în salon, cu ochii sclipindu-i de entuziasm.

– A trecut mult timp de când am avut invitați, iar vizita voastră este scuza perfectă pentru o petrecere. Ce părere aveți?

Lady Bonneville ridică din umeri.

– De obicei sunt în favoarea petrecerilor date în onoarea mea, atât timp cât nu sunt groaznic de plictisitoare.

– Nu, plictisitor în nici un caz. Trebuie să fie evenimentul sezonului! Lady Yardley se întoarse și o luă pe Rose de mâini. Nu ar fi minunat? Vei avea ocazia să dansezi cu Lord Stanton și cu alți tineri gentlemeni.

Rose își mută privirea de la ceasul de pe polița căminului. Trebuia să se vadă cu Charles în jumătate de oră. Îi zâmbi lui Lady Yardley, încuviință din cap și încercă să-și adune puțin entuziasm pentru bal.

– Abia aștept și voi ajuta bucuroasă la pregătiri.

Lady Bonneville interveni:

– Pregătirile pot fi la fel de distractive ca balul în sine, dacă sunt făcute așa cum trebuie. Trebuie o strategie ca la carte, dacă vrei să ai un eveniment memorabil, și ăsta e și scopul, nu-i așa?

– Așa e. Lady Yardley încuviință. Adevărata măsură a succesului unui bal este ca evenimentul să fie cât mai memorabil. O să îți cer părerea în toate privințele.

Vicontesa își dădu ochii peste cap, dar păru să o învioreze ideea organizării evenimentului social al sezonului.

– Sunt multe de făcut și nu putem pierde nici un moment. Rose, ia niște foi și pregătește-te să iei notițe.

Acum? Charles probabil se îndrepta deja spre locul lor.

– Sunteți sigură că nu vreți să vă odihniți puțin înainte de cină?

Vicontesa își ridică lornionul. Încet.

– Dintr-odată, mă simt plină de energie. Ai altceva de făcut? Trebuie să fii altundeva?

Rose ezită, dar nu putea să spună adevărul.

– Nu.

– Excelent, zise Lady Yardley. O să cer să ni se mai facă niște ceai. Să începem cu decorațiile? Sau poate cu meniul?

– Dimpotrivă. Ochii vicontesei străluciră în timp ce-și lovea lornionul ușor de palmă. O să începem cu lista invitaților, distribuția personajelor. Trebuie să ne cunoaștem actorii și actrițele înainte să putem crea scena.

Lady Yardley își duse mâna pe piept, în mod evident uimită de această mostră de înțelepciune.

– E foarte multă muncă de făcut.

Lady Bonneville vorbi cu puterea unui general care își adună trupele:

– Va trebui să renunțăm la somnul de dinaintea cinei în următoarele zile.

În timp ce femeile mai în vârstă făceau liste cu personaje importante, doamne respectate și domni eligibili, inima lui Rose se strânse. Și-l imagină pe Charles stând în fața foișorului, silueta sa profilându-se pe fundalul cerului purpuriu, așteptând-o în frig.

Cu un oftat, își ridică pana și, ca un soldat bun ce era, își așteptă ordinele. Dar chiar și în timp ce scria, încerca să găsească un mod de a vorbi cu Charles. Trebuia să-i spună că-i părea rău că nu apăruse la întâlnire. Trebuia să îi ceară ajutorul pentru a-și găsi mama. Și trebuia să afle ce știa despre schițe. Numai când se gândea la ele, inima îi bătea mai repede.

Capitolul 7

Habit:[1] *(1) Îmbrăcămintea de călătorie a unei lady, cuprinzând: o jachetă potrivită, fustă, mănuși, cizme și pălărie. (2) Un comportament repetat deseori, ca în exemplul: „Rendez-vous-urile lor secrete deveneau un obicei".*

Lapovița îl lovea pe Charles în față în timp ce o luă pe cărarea de piatră către casa lui. În frigul cumplit, ușa proaspăt vopsită în albastru părea mai îmbietoare decât de obicei. Îi plăcea să locuiască singur, iar Lady Yardley fusese încântată să îl lase să locuiască în clădirea abandonată, care nu fusese prea atrăgătoare înainte să se mute el.

Într-o săptămână după ce ajunsese la conacul Yardley, refăcuse acoperișul casei, curățase coșul și pusese obloane noi la ferestre.

[1] În limba engleză, termenul are sensul de „ținută" și de „obicei". (n.red.)

Niște mobilă veche fusese depozitată înăuntru, așa că Charles reparase ce meritase salvat și folosise restul la foc.

Era un spațiu curat, confortabil și al lui. Dar nu era acasă, pentru că nu era, de fapt, *a lui*. Ca de altfel nici pământul. Era mulțumit să locuiască acolo pentru moment, cât timp învăța despre cum să conduci o proprietate, dar avea planuri mult mai mari. Visuri mai mari.

În America, va putea trăi viața pe care o voia. Să aibă pământul lui și, într-o zi, o casă mare, care să rivalizeze cu conacul Huntford, o casă demnă de o femeie ca Rose.

Erau foarte puține lucruri care să-l țină în Anglia. Bineînțeles că-i va fi dor de tatăl lui, dar Charles îi va trimite bani și îi va cumpăra un bilet pentru America cât de repede va putea. Bănuia însă că tatăl lui va prefera să stea la el acasă, aproape de cimitirul unde fusese înmormântată mama lui după ce murise brusc și inutil.

Țipetele mamei sale încă îl bântuiau. Chiar dacă avea numai opt ani, își dăduse seama că nașterea fratelui sau surorii lui nu mergea bine. Tatăl lui puternic și stoic îngenunchease lângă patul mamei, plângând. Frenetică, moașa îl luă pe Charles de guler.

– Doctorul Bentham este în conac. Adu-l aici, îi spuse, împingându-l pe ușa casei. Fugi!

Zbură peste pajiștea întinsă, ghetele lui rupând din iarbă. Rămas fără suflare, bătu la ușa servitorilor și spuse ce voia.

– Mama are nevoie de doctoral Bentham... acum... e o urgență!

Servitoarea epuizată din bucătărie îi șopti bucătăresei, iar aceasta se șterse pe mâini de șorț și o luă spre biroul mic al menajerei. Însă toți se mișcau mult prea încet pentru el. Nu înțelegeau că mama avea niște dureri groaznice? Și că fiecare secundă îi prelungea suferința?

Se plimbă cât aștepta, stomacul încordându-se plin de frică. Când menajera sosise, doctorul nu era cu ea.

– O să vină imediat. Acum are grijă de ducesă. Suferă din cauza unei răceli.

– Dar mi-au zis să mă grăbesc. Tremurând de frustrare, Charles izbucnise în plâns. Mi-au zis să mă grăbesc.

Bucătăresei i se făcuse milă de el și îi dăduse ceva de rontăit. Charles aruncase însă mâncarea și fugise acasă, sperând să poată fi de folos acolo. Dar nu avea cu ce să ajute. Nu făcea decât să stea în drum în timp ce moașa muncea și mama se agăța cu toate puterile rămase de viață.

Bentham întârziase. În timp ce o tratase pe ducesă – mama lui Rose – de răceală, mama lui sângerase și murise. Bebelușul, o fetiță care ar fi fost sora lui, nu supraviețuise.

Charles îndepărtă amintirea și dădu la o parte durerea. Supărarea și amărăciunea nu aveau să-l ajute cu nimic. Numai ambiția și munca grea vor face asta. Mama lui ar fi vrut să devină cineva și nu o va dezamăgi. Nu din nou.

Văzând că Rose nu venea, Charles se duse la cea mai apropiată tavernă, unde luă cina și bău trei halbe mari de bere.

Rose fusese înțeleaptă să nu vină. I-ar fi cerut mai mult decât putea ea oferi. Poate deja regreta sărutul lor.

Sărutul pe care el nu-l putea uita.

O așteptase o oră. Frigul nu-l deranja și, dacă Rose întârzia, nu voia să creadă că renunțase la ea. Dar după ce se întunecase, Charles își dăduse seama că Rose nu va mai veni.

Iar acum, în timp ce își dădea zăpada jos de pe ghete la intrare, nu voia decât să aprindă focul, să se bage în pat și să viseze o frumusețe roșcată ai cărei ochi îi priveau în suflet.

Deschise ușa, uimit să vadă o lampă aprinsă pe masa mică de sub fereastră. Precaut, își scoase pumnalul pe care îl ținea în gheată, deschise ușa mai mult, după care se opri.

– Charles.

Rose stătea pe o laviță, mângâindu-i motanul, pe Ash.

Dumnezeule! Își puse pumnalul la loc.

– Rose.

Enervat de întrerupere, Ash se întinse pe laviță și căscă.

Inima lui Charles bătea cu putere în timp ce închise ușa în fața frigului pătrunzător.

– E totul bine? Ce faci aici?

Rose respiră încet, ca și cum ar fi încercat să se calmeze.

– Voiam să-mi cer scuze pentru după-amiază. Am încercat să vin, dar vicontesa...

– Nu trebuie să-mi explici, spuse el blând. Și sper că nu ăsta e motivul pentru care ai riscat să vii aici, pe frig și pe întuneric. Nu te învinovățesc pentru că te-ai răzgândit.

– Tocmai asta e, nu m-am răzgândit. Aș fi venit, dacă aș fi putut. Voiam doar să știi.

– Cum mi-ai găsit casa?

– Ai menționat că e lângă lac. Am riscat.

– Cu siguranță.

Privi camera prin ochii ei. Obișnuită, primitivă. Își agăță haina într-un cuier de pe ușă.

– De când ești aici?

– Doar de câteva minute. I-am zis cameristei lui Lady Bonneville că vreau să mă plimb înainte să mă retrag pentru noapte.

– Nu i s-a părut ciudat?

Rose zâmbi ușor.

– Sunt sigură că da, însă a fost prea amabilă ca să spună asta. E obișnuită cu comportamentul meu ușor neobișnuit. Presupun că e unul dintre avantajele comportamentului excentric. Nimeni nu îmi contestă pornirile neobișnuite.

Luă pisica în brațe și o lipi de fața ei, ceea ce îl făcu pe Charles gelos.

– Nu-i așa, Ash? Amândoi știm cum e să nu te potrivești undeva.

– Nu e cazul tău.

Nici n-ar fi trebuit să glumească cu asemenea lucruri.

– Deci, l-ai luat pe ăsta mic cu tine.

Mângâie zona dintre urechile lui Ash, iar motanul toarse mulțumit.

– Face parte din familie.

În plus, era o amintire pe care o împărțise cu Rose. Acea dimineață furtunoasă din pădurile de la conacul Huntford îi apropiase și îi și îndepărtase. Motanul era o legătură cu ea pe care o prețuia.

Îngenunche în fața șemineului ca să facă focul, după care o întrebă:

– Vrei o pătură?

Ar fi vrut să-i poată oferi mai mult, dar nu era ca și cum avea un serviciu din porțelan și biscuiți proaspăt făcuți la îndemână.

– Nu, mulțumesc. Își împreună mâinile fericită. Tot ce e în locul ăsta pare confortabil și șarmant, precum căsuța pădurarului dintr-un basm. Trebuie să recunosc că sunt puțin geloasă. Mi-ar plăcea să am un asemenea refugiu.

Charles o privi, ca să vadă dacă îl tachina, însă Rose se uita prin încăpere ca și cum ar fi descoperit locul secret al unui pirat.

De îndată ce se aprinse focul, i se alătură pe laviță.

– Nu poți să stai mult.

– Dumnezeule, Charles. Nu așa te porți cu un oaspete.

Ash se așeză în poala ei, dându-i lui Charles un alt motiv de gelozie.

– Da, ei bine, nu am prea mulți musafiri. De fapt, ești primul musafir pe care l-am avut vreodată.

– Serios?

Zâmbetul ei îl încălzi.

– Da. Dar asta nu schimbă faptul că nu ar trebui să fii aici. Locuința unui burlac nu e locul potrivit pentru o lady.

– Aș vrea să nu te gândești la mine așa.

– Ca la o lady? Își ridică sprânceana în timp ce o privi. Nu m-aș putea gândi la tine în nici un alt fel.

– Voiam doar să spun... nu te bucuri că am venit? Nici măcar puțin?

Ochii ei se încrețiră la colțuri și străluciră în lumina focului.

– Mă bucur, recunoscu Charles. Mai mult decât ar fi avut dreptul să o facă. Acum, că ești aici, ce-ai vrea să faci?

Intenția lui nu fusese ca întrebarea să fie sugestivă, dar plană în aer, între ei, scoțând mai multe scântei decât bușteanul din șemineu.

Rose roși, trase aer în piept și spuse:

– Urma să-mi zici de ce ai plecat și cum ai ajuns aici, la conacul Yardley. Nu-ți amintești?

Își amintea. Și trebuia să-i vorbească despre planurile lui înainte ca lucrurile din ei să escaladeze.

– Așa cum ți-am spus, tu ai fost o parte din motivul pentru care am plecat. Mi se părea prudent să existe o oarecare distanță între noi.

Obrajii lui Rose se înroșiră din nou, iar el continuă:

– Dar adevărul este că planul a fost mereu să plec de la conacul Huntford.

– Mereu ai vrut să fii mai mult decât un grăjdar. Chiar și când eram mică, știam că o să reușești să faci orice ți-ai fi propus.

Impresionat de încrederea ei, Charles zâmbi.

– E posibil să fi fost singura, pe lângă tatăl meu. El m-a învățat tot ce a știut și după ce-am învățat tot ce se putea despre cai, am început să petrec timp cu grădinarul și cu majordomul. Cu oricine mă lăsa să stau pe lângă el, chiar și cu bucătăreasa. Puneam multe întrebări și îi imploram să mă lase să-i ajut. Trebuia să devin cineva, nu numai pentru mine, ci și de dragul tatălui meu. Amândoi voiam să onorăm amintirea mamei.

– Ar fi mândru de bărbatul care ai devenit, spuse Rose cu blândețe.

Charles încuviință.

– Poate. Dar încă nu sunt bărbatul care vreau să fiu.

La naiba, nu ar trebui să poarte conversația asta după trei halbe de bere.

– Nu ești mulțumit să fii administratorul moșiei?

– Nu vreau să muncesc pentru altcineva. Nu are nimic de-a face cu angajatorii mei. Știu că am fost norocos să lucrez pentru duce. Fratele tău a fost corect, decent și onorabil. Lady Yardley a fost și ea bună cu mine.

– Dar nu ești fericit să lucrezi pentru altcineva.

– Nu pentru a-mi câștiga traiul.

În alte circumstanțe, ar fi putut fi foarte fericit să se afle în serviciul lui Rose. Dar nu asta întrebase ea.

– Vreau să lucrez pentru mine. Vreau să am pământul meu.

– Un țel admirabil, dar îmi imaginez că nu o să fie ușor.

Charles îi privi ochii albaștri sclipitori.

– Nimic ce merită avut nu e ușor.

– Asta e adevărat.

– Poate îți amintești că atunci când tata a căzut de pe cal și a fost grav rănit, am preluat eu munca de grăjdar. Dar după câțiva ani și-a revenit, cel puțin destul cât să poată să aibă grijă de cai din nou. Atunci m-am hotărât că e momentul să o iau pe drumul meu. Am mers la Londra ca să îmi caut de lucru și am ajuns la docuri.

– Așa se explică umerii tăi.

– Poftim?

– Când te-am văzut prima oară după mult timp, păreau mult mai lați. Probabil a fost o muncă istovitoare.

Afirmația ei îl emoționă.

– Se plătea bine. Am pus deoparte tot ce am putut. Mi-am câștigat reputația de muncitor în care poți avea încredere și am început să primesc diferite sarcini.

– Diferite, adică mai periculoase?

El ridică din umeri.

– Uneori. Erau mai bine plătite.

– Dar nu mai faci genul ăsta de muncă. Ce s-a întâmplat?

– Am întâlnit un bărbat, Lord Landridge, într-o tavernă de lângă șantierul naval.

– Landridge. Numele îmi sună familiar, dar nu-mi dau seama de unde. Continuă.

– Avea nevoie de ajutor în găsirea unui fost servitor care fugise cu bijuteriile soției lui. Am găsit unul dintre colierele ei la o casă

de amanet și am reușit să îi dau de urmă hoțului și să găsesc restul bijuteriilor. Landridge m-a plătit și m-a întrebat dacă mai poate face ceva pentru mine. Inițial, i-am refuzat generozitatea, dar a insistat să mă gândesc la ceva. Așa că i-am spus că vreau să învăț cum să conduc o proprietate.

– Și te-a angajat.

În ochii lui Rose strălucea ceva asemănător mândriei, încălzindu-l sufletul.

Charles încuviință.

– M-a lăsat să lucrez ca asistent al administratorului lui și să învăț meserie.

– Cât de minunat!

– A fost șansa de care aveam nevoie. M-am simțit vinovat pentru că ascundeam faptul că nu știu să citesc, dar încercam să compensez lucrând mai mult și mai eficient decât oricine altcineva.

Rose îl strânse de mână.

– Sunt sigură că ai făcut-o.

– Un an mai târziu, Lady Yardley a venit la o petrecere la Landridge și i-a spus acestuia că era în căutarea administratorului. După ce-i murise soțul, cel de dinainte o fura. Landridge i-a spus că, deși aveam experiență limitată, eram de încredere și învățam repede. Inițial, ideea că aș putea fi administrator la o moșie mare părea îndepărtată, dar Lady Yardley s-a întâlnit cu mine și mi-a oferit postul. Am ajuns aici în urmă cu aproape nouă luni.

– Și cum ți se pare?

– Am învățat foarte multe, iar Lady Yardley este mulțumită de îmbunătățirile de pe moșie, dar trebuie să recunosc... sunt mai nerăbdător ca oricând să pornesc pe drumul meu.

– Și unde ai vrea să te stabilești? Kent? Somerset? Hampshire?

Charles ezită pentru o fracțiune de secundă.

– America.

Rose își ridică o mână la gură, după care o lăsă încet în poală.

– America? Vocea îi tremură. Dar... de ce?

– Sunt sigur că poți să ghicești. Mult pământ. Ieftin. Și nimănui nu o să-i pese că nu m-am născut într-o familie nobilă. Poate nu le va păsa nici că nu știa să citească. Îmi pare rău dacă te-am șocat.

Rose expiră lung și își șterse ochii.

– Are sens și mă bucur că mi-ai spus. Mi-aș fi dorit doar...

– Ce?

O lacrimă îi curse pe obraz.

– Să nu fi fost nevoie să traversezi un ocean ca să îți îndeplinești visul.

– Nu mă încântă gândul că îl voi lăsa pe tata în urmă sau pe prietenii mei. Îi șterse lacrima, sperând că înțelegea că îi va fi dor de ea. Probabil mai mult decât își putea închipui ea. Anglia e casa mea, dar nu e viitorul meu.

Ea închise ochii pentru câteva secunde, după care afișă o expresie curajoasă.

– Cred că înțeleg.

Charles expiră aerul pe care îl ținuse în piept. Acum Rose știa totul. Și cu toate astea, se încruntă, ca și cum ar fi avut în continuare întrebări.

– Ce e? Poți să mă întrebi orice.

– Sunt curioasă dacă există vreun alt motiv pentru care ai acceptat să lucrezi ca administrator pe proprietatea lui Lady Yardley.

– În afară de salariu și experiență?

Rose încuviință serioasă.

– Presupun că e o poziție mai respectabilă decât ce făceam înainte, dar nu mă interesează să impresionez pe nimeni.

Poate cu excepția lui Rose.

– De ce întrebi?

Rose se ridică în picioare și își frământă mâinile.

– Am găsit ieri ceva. Eram într-un loc unde nu ar fi trebuit să fiu și făceam ceva ce nu ar fi trebuit să fac.

Conversația devenea din ce în ce mai interesantă.

– Nu este deloc ceva tipic pentru tine, Rose, o tachină Charles. Sunt intrigat.

– Probabil o să ți se pară stupid.

Se întoarse cu fața către foc, ca și cum nu ar fi putut să-l privească.

– Dar am găsit niște schițe.

– Înțeleg. Adevărul era că era la fel de nedumerit. Desene?

Rose se întoarse și îl privi.

– Da. Trei.

El încuviință atent.

– Erau... îngrijorătoare?

– Nu neapărat.

– Atunci indecente?

– Nu, răspunse ea repede. Nimic de genul ăsta. Erau decente, dar..

– Dar te-au deranjat. De ce?

– Te înfățișau pe tine.

– Pe mine? De ce m-ar desena cineva pe mine?

Rose roși.

– Ei bine, ești destul de chipeș.

– Te înșeli. E probabil doar o asemănare ciudată.

– Sunt sigură că ești tu.

– Nu are cum. Nu am pozat niciodată.

– Chiar și așa, cineva te-ar fi putut desena în timp ce lucrai. Sau poate din memorie.

Charles scutură din cap.

– Ai desenele? Pot să le văd?

– Le-am pus înapoi unde le-am găsit. Nu am vrut ca Lady Yardley să știe că i-am cotrobăit prin bibliotecă.

Charles se ridică și începu să se plimbe.

– Deci, investigai. Căutai indicii despre mama ta?

– Da. Știu că n-ar fi trebuit s-o fac, dar sunt din ce în ce mai disperată. Apoi am dat peste schițe și nu am știut ce să înțeleg din ele.

Charles începu încet-încet să înțeleagă.

– Credeai că eu și Lady Yardley...

Rose ridică mâinile.

– Mă gândeam că ar explica de ce-ai acceptat poziția de administrator al moșiei.

– Adică de ce mi-a oferit mie postul.

Charles încercă să ignore înțepătura din piept. Rose credea că el și Lady Yardley aveau un fel de aranjament. Nu o putea învinovăți că ajunsese la concluzia asta.

– Evident, erau bărbați mai calificați pentru slujbă. Cbiar dacă mi se trec cu vederea problemele cu cititul, am puțină experiență.

– Charles, nu sugeram că ăsta era motivul pentru care te-a angajat. Toată lumea trebuie să știe cât de capabil și muncitor ești. E norocoasă că lucrezi pentru ea.

– Chiar dacă nu sunt în patul ei?

O cută îi apăru între ochi și durerea i se putea citi pe față.

– Cred că ar trebui să plec.

Dumnezeule, era un nemernic!

– Stai, nu ar fi trebuit să spun asta.

O conduse către laviță și se așeză lângă ea.

– Nu știu cine a făcut scbițele sau dacă sunt măcar cu mine. Dar ce pot să-ți spun sigur e că nu am nici o legătură cu Lady Yardley.

– Îmi dau seama că nu e treaba mea, dar trebuie să recunosc că sunt uşurată.

Ciudat, părea aproape... posesivă. Un gând ridicol, şi totuşi inima lui Charles începu să bată mai repede.

– Ai găsit informaţii despre mama ta când erai în bibliotecă?

– Nu. Vocea ei era monotonă. Nimic.

– Nu trebuie să renunţi. Lady Yardley ştie ceva, altfel nu s-ar fi purtat atât de ciudat când ai întrebat-o despre asta.

– Ştii ce doare cel mai tare?

El o luă de mână şi încuviinţă.

– Mama şi-a făcut timp să îi scrie lui Lady Yardley, însă în toţi anii de când a plecat, nu mi-a scris mie, fiica ei. Nu a întrebat de Owen, de Olivia sau de mine. Probabil nici nu ştie că are o nepoată. Mi se pare atât de trist.

Durerea de pe faţa ei îl făcea să se simtă pustiit.

– E trist. Dar nu trebuie să crezi că lipsa scrisorilor înseamnă că nu îi pasă. Chiar comportamentul meu e un exemplu bun. Nu ţi-am scris, cu toate că îmi pasă de tine. Foarte mult.

Ea îi zâmbi recunoscătoare.

– Mama nu poate folosi scuza că nu ştie să citească sau să scrie bine.

– Poate există alte motive pentru care i-a fost greu să-ţi scrie. Cele mai importante şi curajoase conversaţii sunt deseori cel mai greu de început. Mama ta ştie câtă suferinţă ţi-a provocat. Poate nu ştie cum ai primi o scrisoare de la ea. Poate crede că ţi-e mai bine fără ea.

– Vreau să cred că lipsa comunicării nu înseamnă şi că nu-i pasă... dar nu sunt sigură. Credeam că o cunosc, dar nu e adevărat.

– De ce spui asta?

– Credeam că îl iubea pe tata. Şi pe noi. Dar când am văzut-o... cu alt bărbat... şi cu o femeie. Se înroşi toată. Ăsta nu e comportamentul unei soţii şi mame iubitoare.

Dumnezeule! Nu-i de mirare că Rose fusese atât de afectată şi retrasă.

– E adevărat, nu i-a fost loială tatălui tău, şi poate nu a fost modelul unei mame iubitoare. Dar asta nu înseamnă că nu te-a iubit sau că nu o face încă. E om, ca noi toţi.

Pe chipul ei frumos apăru o expresie confuză.

– Pare că aprobi ce-a făcut.

– În nici un caz. Să îți trădezi familia e cel mai groaznic lucru pe care îl poți face. Spun doar că dispariția ei a avut mai puțin de-a face cu tine și mai mult cu ea. Mă gândesc că se luptă cu propriii demoni.

Rose se aplecă puțin, ca și cum s-ar fi simțit, dintr-odată, epuizată.

– Poate ai dreptate. Cumva, indiferent cât de neliniștită aș fi, mereu reușești să mă calmezi.

Charles își puse brațul peste umerii ei, iar Rose se rezemă de el. Blana moale a gulerului ei îi atinse gâtul, și câteva fire de păr îi mângâiară obrazul.

– Mă bucur că te simți mai bine. Și nu trebuie să disperi. Până la urmă, abia ai început căutarea. Nu uita, sunt aici ca să te ajut.

– Cel puțin până pleci spre America.

Vocea ei tremură la ultimul cuvânt, ceea ce îi frânse inima lui Charles.

– Nu o să plec până nu te ajut să găsești răspunsurile pe care le cauți.

Era o promisiune pe care nu avea de ce s-o facă. Strânsese bani pentru călătorie ani întregi, așteptând cu nerăbdare să își înceapă viitorul. Ultimul lucru de care avea nevoie era ceva, cineva, care să îl țină în Anglia.

Rose clătină din cap.

– Nu ți-aș cere niciodată așa ceva. Asta e căutarea mea, nu a ta, și cine știe cât o să dureze?

– Nu contează. Aflarea adevărului despre mama ta e un lucru important pentru tine. Și tu ești importantă pentru mine.

Ochii ei se măriră, iar urma unui zâmbet îi apăru pe buze. La naiba, spusese prea multe!

– Mulțumesc, rosti ea simplu, apoi se ridică în picioare.

Charles se așteptă ca Rose să-și tragă gluga și să plece, în schimb, ea arătă către scara din partea cealaltă a încăperii care ducea către podul casei. Cu ochii plini de curiozitate, întrebă:

– Altă cameră?

– Doar o mică mansardă.

– Pare foarte confortabilă. Pot s-o văd?

Charles încercă să-și amintească dacă strânsese pătura de pe saltea de dimineață și ridică din umeri.

– Dacă vrei, atâta vreme cât nu o să fii ofensată de dormitorul unui bărbat.

Rose se îndreptă spre scară și puse piciorul pe prima treaptă.

– Slabe șanse. Până la urmă, am un frate.

Charles se duse la baza scării în timp ce ea urcă și îi vorbi peste umăr:

– Nu o să leșin dacă îți văd hainele de noapte pe podea.

– Nu trebuie să îți faci griji din cauza asta, spuse el.

– Ești ordonat, deci.

– Nu chiar. Dorm gol.

Capitolul 8

Gol? Sfinte Sisoe!

Rose nu se putu preface neafectată de dezvăluirea lui Charles. Mintea i se umplu cu imagini cu Charles, întins pe saltea, cu nimic pe el decât un cearșaf subțire din pânză înfășurat în jurul șoldurilor... dacă avea măcar un cearșaf.

Înghiți în sec și păși pe următoarea treaptă. Sau, mai degrabă, încercă.

Gheata i se prinse de tivul fustei de lână, și Rose se împiedică și căzu în față. Dădu cu bărbia de o treaptă, lovindu-se la dinți. Picioarele i se încurcară în haina ei greoaie și în fustă, iar inima îi bătu cu putere, alimentată de un amestec intens de jenă și frică.

Exact înainte să aterizeze pe podea, Charles o prinse în brațe. Ea îl apucă de haină și se simți dintr-odată în siguranță la pieptul lui puternic și cald.

– Ești bine?

Vocea lui joasă și liniștitoare îi calmă nervii.

Bărbia o durea, însă mândria ei era adevărata victimă.

– Mai degrabă rușinată.

– Nu e cazul.

O duse în locul confortabil din fața șemineului și trase banca aproape cu piciorul. Confortabil nu era adjectivul potrivit ca să descrie ce simțea. Deși mai multe straturi de lână îi separau posteriorul

de coapsa lui Charles, se simțea oarecum obraznică stând pe piciorul lui. Dar și minunat. Fața era la același nivel cu a lui, iar nasurile la doar câțiva centimetri distanță. Rose se aplecă, își lipi fruntea de a lui și mângâie conturul buzelor lui cu vârful degetului.

– Unde te doare?

– Hmm?

El își puse blând mâinile de o parte și de alta a capului ei și își mișcă ochii, în timp ce privirea lui îi scruta fața.

– Te-ai lovit cu fața de scară, nu-i așa?

Rose oftă. În mod normal nu era predispusă la accidente. Dintre toate momentele posibile, de ce a trebuit să fie neîndemânatică tocmai în seara asta?

– Într-o parte a bărbiei.

Charles îi atinse partea dreaptă a maxilarului.

– Aici?

Tresărind, spuse:

– E doar puțin sensibilă zona.

De fapt, îi pulsa foarte puternic.

– Lasă-mă să văd.

Îi întoarse capul către foc pentru a se uita mai bine, după care își trecu degetele ușor deasupra zonei dureroase.

– Poți să deschizi și să închizi gura?

Rose imită un pește și imediat regretă mișcarea.

– Foarte bine.

Ochii lui străluceau, plini de gânduri interzise, stârnindu-i senzații stranii în stomac.

– Atitudinea ta grijulie lasă de dorit.

Rose se bosumflă, pentru a-și arăta nemulțumirea, dar era greu să fie supărată pe el când arăta atât de minunat.

– Iartă-mă.

Charles deveni serios, îi dădu o șuviță peste umăr și își plimbă degetele pe gâtul ei.

– Rana nu e serioasă, dar o să lase o vânătaie destul de mare.

Rose ridică din umeri.

– Poate. Puțină pudră o s-o acopere.

– Tipic pentru tine.

Un zâmbet care o topi lumină fața lui Charles.

– Ce vrei să spui?

– Ești curajoasă. Asta faci în mod constant, acoperi durerea și mergi înainte.

Rose înghiți în sec.

– E doar o mică lovitură la față, pentru numele lui Dumnezeu!

– Știu, dar poți să-mi spui dacă te doare.

Îi luă fața în mâini, se aplecă spre ea și își plimbă buzele peste bărbia lovită. Rămase acolo câteva secunde, mângâindu-i gâtul și sărutându-i pielea lovită.

– Cum e? îi șopti când ajunse la gât.

– Nu mă doare deloc.

– Înseamnă că felul meu de a te îngriji s-a îmbunătățit?

– Remarcabil.

O ridică de pe genunchi și o puse pe un covoraș din fața focului, așezându-se cu fața spre ea.

– E bine atunci. Pentru că e foarte important să urmezi ordinele doctorului.

– Și care ar fi acelea?

– În primul rând, trebuie să eviți cu orice preț scările de acum încolo.

– Mă tem că nu pot promite nimic în privința asta.

Acum că aflase ce purta Charles când dormea, sau mai degrabă ce nu purta, era mai hotărâtă ca oricând să-i vadă dormitorul.

– Ce alte tratamente recomanzi?

– Puțină zăpadă pusă peste vânătaie o s-o împiedice să se umfle.

– Zăpadă.

– Dă-mi voie.

Cu grația unei pantere, se ridică în picioare, scoase o batistă din buzunar și se duse la ușă. Ieși afară și se întoarse cu un bulgăre de zăpadă înfășurat în batistă.

Se așeză lângă ea și îi puse legătura rece pe bărbie. Ash se sui în poala lui Rose, lipindu-și capul de genunchiul ei.

– Cu siguranță, își amintește de tine.

– Ziua aceea, furtuna... a trecut atât timp de atunci.

– Poate. Dar nu ești genul de persoană ușor de uitat.

Vocea lui joasă îi trimise fiori delicioși prin corp. Charles puse compresa rece deoparte și luă fața lui Rose între mâini.

– Știu că nu e bine, dar Dumnezeu să mă ajute, Rose, te doresc.

Afirmația lui o încântă.

– Și eu te doresc.

– Atunci ești la fel de naivă ca mine. O sărută pe obraji, pe frunte și pe gât, ca și cum nu ar fi vrut să rateze nici o zonă cu piele expusă. Cu buzele fierbinți lipite de tâmpla ei, îi șopti: Se face târziu. Ar trebui să te conduc înapoi la conac.

Regretul din vocea lui îl oglindea pe al ei.

– Mai pot să stau puțin.

– Excelent.

Degetele lui dibace îi desfăcură pelerina și îi împinseră catifeaua greoaie de pe umeri. Privirea lui alunecă pe decolteul rochiei, încingându-i pielea și lăsând-o fără aer.

Charles mormăi dându-i la o parte o buclă rebelă. Motanul îi sări din poală și plecă.

– L-ai speriat pe Ash, îl tachină ea.

– Dar pe tine?

– Nu ai putea să mă sperii niciodată pe mine.

Rose îi atinse părul de deasupra gulerului. Adora felul în care i se ondula în jurul degetelor.

Ochii lui întunecați străluceau și, pentru un moment, Rose crezu că îl jignise.

– Nu face greșeala să crezi că ești în siguranță cu mine, Rose. Sunt capabil să te protejez de orice – foc, furtuni și orice pericol care te-ar putea răni –, dar nu te pot proteja de mine. Și e posibil să fiu cel mai mare pericol dintre toate.

– Prostii! Rose se aplecă spre el, mângâindu-i brațul cu sânii și savurând senzația pe care i-o provoca mișcarea. Tu nu m-ai răni niciodată.

– Adevărat. Dar noi doi împreună suntem un pericol.

Ca și cum ar fi vrut să-i demonstreze asta, își lipi buzele de ale ei și îi luă cu asalt gura, acaparând-o cu limba și lăsând-o amețită de dorință. Cu un geamăt chinuit, își puse brațul în jurul ei și o trase spre el. De parcă ar fi vrut să demonstreze cât de periculos era, își plimbă mâna de pe umărul ei pe sân și îi ciupi sfârcul întărit prin corsaj. Ea oftă și își dori ca el să repete gestul, însă mâna lui se duse și mai jos, peste curbele fundului ei. Încrezător, îi lipi șoldurile de ale lui, pentru ca Rose să simtă dovada dorinței lui.

Asta nu făcu decât să o atâțe pe a ei.

Cu degetele aspre, îi trasă linia decolteului, oprindu-se asupra sânilor, până când Rose fu copleșită de plăcere. Micile cercuri

tachinatoare pe care i le făcea pe piele, fix sub ureche, o ameţeau şi o făceau să-şi dorească mai mult.

Se întinse pe covorul moale, şi Charles o urmă.

Gurile şi trupurile lor păreau să se potrivească perfect pentru sărut... şi nu numai. Piciorul pe care el îl puse pe ea, atât de musculos şi masculin, o făcu să-şi dorească întreaga greutate a corpului lui pe trupul ei, fără să existe nici o bucată de ţesătură care să îi separe.

Lipsită de experienţă şi fără să ştie ceva despre pasiune, Rose se lăsă pur şi simplu pradă instinctelor. Încordându-se spre el, îl apucă de haină şi îl trase şi mai aproape.

El îi gemu uşor în gură, provocându-i fiori de plăcere prin tot corpul. Cumva, Rose reuşise să dărâme fortăreaţă care îl înconjura pe acest bărbat viril şi chipeş. Îl făcu să uite toate motivele pentru care nu ar trebui să fie împreună. Şi chiar şi pe ea însăşi. O apucă de ceafă, şi gura lui se năpusti asupra gurii ei ca şi cum ar fi fost înfometat... şi ea era ospăţul.

– Rose, şopti el, te vreau atât de mult că uit de mine.

– Şi eu. Când sunt cu tine, indiferent unde aş fi, nu vreau să fiu altundeva.

Charles îşi roti capul şi se uită prin cameră, ca şi cum uitase pentru o fracţiune de secundă că erau întinşi pe podeaua casei lui, cu picioarele împletite.

– La naiba.

Închise ochii, clar dezgustat de el însuşi şi de ce făcuse.

De ce făcuseră.

Se ridică şi îi spuse lui Rose:

– Uită-te la locul ăsta şi unde eşti.

Părea să fie supărat pe el însuşi şi pe ea, dar de ce?

Ea se ridică în capul oaselor şi dintr-odată i se făcu frig, întorcându-se spre foc.

– Aşa cum am spus, aş fi fericită oriunde cu tine. Locul nu contează pentru mine.

– Ar trebui să conteze. O lady ca tine nu ar trebui să suporte avansurile unora ca mine. Cu atât mai puţin pe podeaua rece a unei case vechi.

– Nu „suportam" nimic şi îmi place casa ta. Am venit aici de bunăvoie. Dacă nu aş vrea să fiu aici cu tine, pur şi simplu aş pleca.

– Cred că e cazul să te duc acasă.

El se ridică în picioare, își îndreptă pantalonii și îi întinse o mână.

Rose îi dădu voie să o ridice ca să îl poată privi în ochi. Nu avea de gând să fie dată la o parte așa ușor.

– Vreau să fiu sigură că înțelegi exact ce s-a întâmplat aici.

– Știu foarte bine. În ochii lui încă strălucea dorința pe care încerca s-o ignore. Cred că tu ești cea orbită.

La naiba, avea dreptate. Pasiunea nu era exact un domeniu în care să aibă experiență. Cu toate astea, știa câteva lucruri.

– Tu m-ai sărutat, și eu te-am sărutat înapoi. Nu a fost nimic scandalos.

Sau fusese?

– Nu, dar nu asta e ideea. Meriți mai mult respect, Rose. Ar trebui să îl ceri.

– Cred că greșești. Acum nu simt că nu aș fi respectată.

Însă o parte din ea se întrebă dacă ar fi trebuit. Charles se purta de parcă ar fi făcut ceva care să îi merite furia. Poate ar fi trebuit să fie scandalizată, dar nu putea simți nimic asemănător cu furia. Oare doamnele normale evitau un asemenea comportament?

Mama ei, cu siguranță, n-o făcuse. Rose fusese șocată când, la numai 15 ani, fusese din greșeală martora întâlnirii intime dintre mama ei, un conte și o menajeră. Întâmplarea o oripilase atunci, pentru că mereu o văzuse pe mama ei numai aranjată. Deși acum Rose înțelegea puțin mai multe despre pasiune, tot o judeca dur pe mama ei pentru că îi trădase tatăl și se lăsase pradă propriilor dorințe.

Însă un gând neplăcut nu îi dădea pace lui Rose. Poate semăna mai mult cu mama ei decât voia să recunoască. Până la urmă, se strecurase afară din conac, intrase în casa unui bărbat și îl sărutase pe Charles, abandonându-se momentului.

El o privi cu atenție în timp ce-i ridică pelerina de pe podea și i-o așeză pe umeri.

– Haide. O să te duc înapoi acasă.

Rose deschise gura ca să îi spună că nu avea nevoie de o escortă, dar el ridică o mână.

– Insist.

În tăcere, se pregătiră să înfrunte noaptea de iarnă. Ea își trase gluga pe cap, în timp ce el se îmbrăcă cu haina groasă și își puse mănușile. Fără nici un cuvânt, părăsiră confortul casei și păși în peisajul ca de tundră.

Rafalele de vânt îi lipiră lui Rose fustele de glezne, iar Charles încercă s-o protejeze cu corpul lui.

În timpul drumului scurt până la conac, zăpada se învârtea în jurul lor și mai degrabă plutea decât să cadă. Momentul ar fi fost magic dacă Rose nu s-ar fi simțit atât de rușinată. Când mai erau câțiva metri până la ușa din spate, se întoarse cu fața spre el. Și-ar fi dorit să vadă mai mult decât umbra vagă a trăsăturilor lui.

– Putem să ne întâlnim mâine la locul nostru?

Charles se uită în altă direcție.

– Nu prea cred.

– Atunci poimâine?

– Rose, mă doare să spun asta, dar nu mai putem să ne întâlnim.

Lui Rose i se frânse inima.

– Deloc? Aveam de gând să aduc niște cărți, să lucrez cu tine la citit.

– E foarte drăguț din partea ta, spuse el formal. Prea formal. Ca și cum ar fi fost un străin, nu bărbatul care o sărutase cu pasiune în urmă cu numai câteva minute. Dar nu e necesar.

– Vreau să te ajut, îl rugă ea.

El scutură din cap, iar pe fața lui chipeșă se putu citi durerea.

– Nu cred că ar mai trebui să fim singuri împreună, cel puțin o perioadă.

– Dar abia te-am regăsit. Ochii o înțepau, de la vânt, de la durerea și nedreptatea situației. Iar timpul tău în Anglia e limitat. Ți-ai lua rămas-bun atât de devreme, chiar și înainte să pleci în America?

El îi strânse mâinile între ale lui.

– Ești una dintre cele mai înțelepte persoane pe care le cunosc. Sigur înțelegi că încerc să fac ce e onorabil.

– Da.

– Dacă o să găsesc informații despre mama ta, o să te anunț cumva. Ai încredere în mine.

Avea încredere, mai mult decât bănuia el. Și, cu siguranță, mai mult decât avea el în sine însuși.

Cu o ușoară încuviințare, ea își ridică fusta și intră pe ușa din spate a casei. Deși simți privirea lui Charles în ceafă, nu se întoarse, nu îi făcu cu mâna. Era micul ei protest, modul ei de a arăta că, deși inima i se frângea, încă mai avea mândrie.

El îi putea spune rămas-bun dacă voia, dar nu o putea obliga să îi răspundă.

Capitolul 9

Pedigri: (1) Descendența documentată a unui cal, mai ales a unui pursânge. (2) Un arbore genealogic, mai ales unul care are o descendență impresionantă, ca în exemplul: „Ce îi lipsea ca pedigri compensa cu profunzime și caracter".

Charles evită conacul în dimineața următoarea și în cea mai mare parte a după-amiezii. Săruturile lui Rose îi ardeau încă buzele și, mai rău, inima. Pasiunea dintre ei era periculoasă, la fel de imprevizibilă ca un foc de vegetație. Cineva trebuia să-l stingă înainte să se transforme într-un incendiu care îi va mistui pe amândoi, și se părea că el va trebui să facă asta.

Să o dea la o parte fusese cel mai greu lucru pe care îl făcuse vreodată. Rose era tot ce-și dorise vreodată, caldă și deschisă în brațele lui. Noaptea trecută, la lumina focului, în ochii ei albaștri sclipise o pasiune care se potrivea cu a lui. Fiecare geamăt, fiecare respirație îi trădase starea de excitare. Charles voise s-o facă a lui, în totalitate.

Dar nu o putea seduce știind foarte bine că în scurt timp va pleca în America. Ar fi cel mai groaznic soi de nemernic.

Și totuși, fusese tentat, atât de tentat. Încă o atingere inocentă a mâinii ei pe piept, încă o degustare îmbătătoare a limbii ei l-ar fi împins peste limită și nu s-ar mai fi putut stăpâni.

Din cauza asta nu se mai putea întâlni cu ea. Nu avea încredere în sine când era lângă ea, când erau singuri. Dar îi promisese că o s-o ajute să-și găsească mama și nu putea să nu se țină de cuvânt.

Din fericire, majordomul lui Lady Yardley îi spusese în ziua anterioară că doamnele vor merge să ia ceaiul la Assembly Rooms la ora patru, iar asta îi va oferi o fereastră de cel puțin două ore în care să investigheze.

Așteptă până când trăsura lui Lady Yardley porni la drum, după care se îndreptă spre conac. Urmele lui Rose din noaptea trecută erau imprimate pe cărare, iar el călcă peste ele, târându-și ghetele pentru a șterge dovezile vizitei ei nocturne. Încercă să nu se gândească la tristețea din ochii ei când o dăduse la o parte sau la durerea din voce când îi spusese că abia îl regăsise.

Bineînțeles că nu voia să stea departe de ea. Fiecare celulă din el voia să o facă a lui, acum și pentru totdeauna. Dar unul din ei trebuia să fie rațional. Cu cât Rose accepta mai repede că îi era mai bine fără el, cu atât va putea să înceapă să caute un soț, un bărbat bogat, inteligent și cu titlu. Cineva care i-ar putea oferi tot ce merita fără să fie nevoie să o dezrădăcineze pe un tărâm îndepărtat și străin.

Înghițindu-și amărăciunea, se apropie de ușa din față și așteptă ca Evans să-l primească.

Majordomul deschise ușa cu privirea arogantă cu care Charles se obișnuise. Majoritatea angajaților îl acceptau ca pe unul dintre ei și erau încântați că îl înlocuise pe fostul administrator, ale cărui afaceri murdare amenințaseră întreaga moșie, însă Evans rămăsese rece și ușor suspicios.

– Lady Yardley și musafirele ei au plecat, domnule Holland. Presupun că ai venit să revizuiești registrele?

Charles se uită la majordom și își făcu loc pe ușă.

– Da. Cred că o să lucrez în birou.

– Foarte bine, spuse Evans, pe un ton care sugera contrariul. Vrei ceva? Ceai sau o băutură răcoritoare?

– Nu, mulțumesc.

Nu voia să fie întrerupt în timp ce căuta informații pentru Rose. Va avea nevoie de toată atenția posibilă ca să citească scrisorile, fără să-i fie distrasă atenția. Cel puțin nu va avea probleme în identificarea cuvintelor „Sherbourne" și „Huntford". Acestea erau în vocabularul lui mental imprimate în memorie. Dacă ar putea explora în voie timp de o oră, sigur ar găsi ceva informații. Ceva ce să fie valoros pentru Rose.

Se duse în birou, care avea un perete acoperit de rafturi, ferestre de la podea până la tavan și o masă de lucru imensă. Piesa centrală a camerei, biroul din lemn de mahon, era creat pentru a insufla putere celui care stătea în spatele lui și pentru a-l impresiona pe cel care stătea în fața lui. Un mic glob pământesc se afla într-un colț și o bucată curată de sugativă în centru.

Lăsă ușa deschisă, pentru a nu atrage atenția, și luă imediat trei volume de registre contabile de pe un raft din spatele biroului. Așeză două într-o parte a biroului și deschise unul, pentru ca, în eventualitatea în care intra cineva în cameră, să pară că examina registrele.

Apoi se așeză pe scaun și începu să exploreze.

Deși nu îi putea oferi lui Rose tot ce își dorea, putea face acest lucru. Pentru ea.

Cărămida încinsă de sub picioarele lui Rose nu încălzea și sentimentul rece, de gol din ea. După ce băuseră ceai la Upper Assembly Room, ea, Lady Bonneville și Lady Yardley erau acum din nou în trăsură, îndreptându-se spre conac. La geam dansau fulgii de zăpadă, ca niște zâne ce sărbătoreau sosirea iernii. Între timp, Rose jelea verile trecute și zilele lungi și lipsite de griji pe care le petrecuse cu Charles. Luase acele zile de-a gata, fără să-și dea seama ce dar erau...

Au!

Lady Bonneville îi lovi genunchiul cu lornionul, iar acum o privea de pe bancheta cealaltă a trăsurii.

– Dumnezeule, fato, nu participi deloc la conversația asta.

– Henrietta, cred că e obosită, șopti Lady Yardley. Uită-te la cearcănele întunecate de sub ochii ei. Poate ar trebui sa așteptăm și să purtăm discuția asta altcândva.

Curioasă, Rose își frecă genunchiul și se îndreptă.

– Mă scuzați, eram pierdută pe gânduri. Ce s-a întâmplat?

Lady Yardley îi aruncă o privire mirată lui Lady Bonneville, care încuviință solemn, trimițându-i fiori pe spinare lui Rose.

– Eu și Henritta am vorbit despre încercarea ta de a o căuta pe mama ta.

Lady Yardley vorbise despre mama ei cu vicontesa? Speranța înflori în Rose.

– Aveți vești pentru mine?

– Răbdare, draga mea.

Cuvintele lui Lady Yardley erau blânde, dar exista o nuanță tăioasă în vocea ei.

– Tocmai excesul ăsta de zel mă face să mă opresc. Cu toate astea, Henrietta consideră că ai dreptul să știi ce s-a întâmplat cu draga ta mamă, așa că o să-ți spun.

Binecuvântată fie Lady Bonneville! Chiar dacă era departe de a fi o nașă din povești, în cazul acesta chiar făcuse puțină magie. Rose ar fi sărit să o îmbrățișeze dacă n-ar fi știut că vicontesa nu suporta nici un fel de manifestare de afecțiune.

– Vă rog, spuse Rose.

– Foarte bine.

Lady Yardley își ridică mâna și arătă spre ea cu un deget.

– Dar mai întâi trebuie să-mi promiți ca o să accepți ce urmează să-ți spun cu grația și demnitatea surorii unui duce.

În acel moment, ar fi promis orice.

Cu un calm care ascundea emoția, spuse:

– Bineînțeles, promit.

Lady Bonneville dădu din cap aprobator, apoi spuse pe un ton blând:

– Rose, îmi amintesc cât de apropiată erai de mama ta. Trebuie să înțelegi că lucrurile nu mai pot fi așa cum au fost înainte.

Rose voia să țipe „De ce nu?". În schimb, plecă sfioasă capul.

– Înțeleg.

Lady Yardley continuă:

– Am primit o scrisoare foarte scurtă de la mama ta acum câteva luni. Nu îi știu adresa exactă, dar a scris că trăiește într-o vilă din Franța, la țară. Se pare că e fericită.

Trecură câteva secunde, iar Rose aștepta mai multe informații. Cu siguranță, trebuia să fie mai mult. Când nu auzi nimic, întrebările ei năvăliră:

– Cu cine trăiește acum? De când e acolo? Are de gând să se întoarcă în Anglia?

Lady Yardley își ridică elegant sprânceana.

– Amintește-ți, grație și demnitate.

Rose își controlă nerăbdarea.

– Sunt recunoscătoare pentru această veste și ușurată că mama e bine. Dar aș vrea să știu mai multe despre situația ei.

– Mă tem că ți-am spus tot ce știam.

– Dar trebuie să aveți o idee cu cine stă. A pomenit vreun nume? Sau poate a lăsat un indiciu în ce sat sau oraș e?

– Nu și nu, spuse Lady Yardley ușor. Se întoarse apoi către vicontesă. Sper că nu am făcut o greșeală.

– Nu, protestă Rose. Am dreptul să știu ce s-a întâmplat cu mama mea. Și nu cred că e ceva în neregulă cu a pune întrebări, mai ales dacă duc la adevăr.

– Adevărul e deseori neplăcut, spuse Lady Bonneville cu blândețe. Nu ești un copil. Ai auzit zvonurile despre mama ta. Comportamentul ei scandalos a transformat-o într-o paria, și pe ea, și pe cei care au îndrăznit să se asocieze cu ea. Știu că e greu, dar e momentul să lași în urmă trecutul.

Greu? Era aproape imposibil.

Rose închise ochii și șopti:

– Nu sunt sigură că pot face asta.

Lady Bonneville se aplecă spre ea și o mângâie pe genunchi.

– Diana ți-a spun tot ce știe. Nu avem de ce să insistăm.

Rose încuviință. Nu avea de ales. Pe un ton grațios, i se adresă lui Lady Yardley:

– Vă mulțumesc că mi-ați spus despre scrisoare. Simplul fapt că știu acum că mama trăiește și e bine îmi face inima ușoară și mi-a luat o greutate de pe umeri.

– Îmi imaginez asta.

Lady Yardley zâmbi un pic prea dulce.

Rose se întoarse din nou către fereastra mică. În timp ce privea soarele apunând, se gândi la mama ei locuind într-o vilă. Nu era greu să și-o imagineze într-o casă frumoasă, cu mobilă elegantă și cu o priveliște incredibilă.Un asemenea loc ar fi fundalul perfect pentru frumusețea și farmecul mamei. Dar cu cine era? Și cum putea să fie mulțumită să locuiască atât de departe de copiii ei, chiar dacă erau adulți?

Ca și cum i-ar fi ghicit gândurile, Lady Bonneville spuse:

– Nu o să ți se răspundă niciodată la toate întrebările, Rose. Din păcate, așa e viața. Dar cel puțin știi mai multe decât știai de dimineață, iar veștile sunt bune. Sper că o să începi să te gândești la viitorul tău.

Acesta fusese mereu planul lui Rose, nu-i așa? Să afle ce se întâmplase cu mama ei, pentru a face pace cu trecutul și a merge mai departe. Atunci de ce se simțea atât de întoarsă pe dos?

Vicontesa o privi ca și cum ar fi văzut prin Rose, până în sufletul ei. Abia se abținu să nu se foiască.

În cele din urmă, Lady Bonneville spuse:

– O să ai un viitor fericit. Să știi că mai niciodată nu mă înșel în privința acestor lucruri.

Rose își adună puterile pentru a zâmbi, de dragul vicontesei.

– Da, recordul dumneavoastră e impresionant.

Reușise să prezică mai multe căsătorii reușite, inclusiv cea dintre sora lui Anabelle, Daphne, și chipeșul ei erou de război, Ben. Dar Rose nu era ca Daphne, frumoasă și hotărâtă. Nu era nici ca Olivia, pasională și încăpățânată.

Ea era cea tăcută, mulțumită atâta vreme cât putea fi lângă familia ea. Până de curând, ideea că va fi celibatară păruse o opțiune perfect acceptabilă. Dar acum că simțise gustul pasiunii cu Charles, voia mai mult: companie, plăcere, dragoste.

– Timpul e esențial, o avertiză Lady Yardley. Cu fiecare sezon care trece, numărul soților potriviți se micșorează. Ar trebui să-ți faci o strategie și să o aplici cât mai repede.

– O strategie?

Lady Yardley oftă, ca și cum profunzimea naivității lui Rose i se părea exasperantă.

– Prea multe tinere se bazează pe soartă ca să ajungă în brațele soțului potrivit. O idee romantică, însă naivă. Trebuie să ajuți soarta. Să iei problema în propriile mâini, cu lordul Stanton, bunăoară.

Rose se uită pe fereastră, sperând să vadă conturul verde care ar arăta că se apropiau de conac. Nu aveau cum să fie la mai mult de câteva minute distanță și își dorea cu disperare să pună punct conversației. Însă acum că Lady Yardley începuse să ofere sfaturi, nu părea să se oprească.

– Este un gentleman ca la carte. Nu ai cum să găsești ceva mai bun decât el, draga mea.

Rose observă că Lady Bonneville își dădu ochii peste cap și se gândi că avea cum să găsească pe cineva mai bun decât el. Nu în felul în care credea Lady Yardley, și anume mai bogat, mai respectat sau cu un titlu bun. Doar că exista cineva mai bun pentru ea – asta dacă Charles ar fi fost deschis posibilității. Însă după seara trecută, Rose trebuia să accepte faptul că el nu voia acest lucru.

El voia să o evite, să nu complice situația dintre ei. Voia să se concentreze pe visul lui de a pleca în America și de a deveni un proprietar de pământ bogat și respectat.

Nu avea cum să îi poarte pică pentru visul lui.

Chiar dacă îi era dor de tânărul care era fericit doar să stea întins pe câmp și să privească cerul, cu ea.

– Lord Stanton o să participe la balul nostru de peste trei zile, continuă Lady Yardley. E deja destul de cucerit de tine. Cu puțină încurajare, ar putea să te curteze până la dansul final și să te ceară de soție înainte de Crăciun. Gândește-te cât de încântați vor fi sora ta și fratele tău, când vor auzi veștile fericite.

Vorbea de parcă totul chiar se întâmplase. Dar Lady Yardley avea dreptate. Olivia și Owen ar fi încântați să afle că se logodise.

Nu voiau decât ce era mai bun pentru ea, iar Rose voia să le facă pe plac. Poate era momentul să urmeze sfatul pe care i-l dădea toată lumea, de a încerca să fie normală măcar o dată și să îmbrățișeze șansele care i se dădeau. Era momentul să-și găsească un soț.

Inspiră adânc și se hotărî să dea drumul durerii din trecut. Încercă să zâmbească și spuse:

– Se pare că va trebui să facem câteva strategii în următoarele trei zile.

– Asta e atitudinea potrivită, spuse Lady Yardley. Cred că cea mai urgentă problemă e găsirea unei rochii de bal.

Charles verifică atent fiecare sertar al biroului. Se uită în fiecare carte, fiecare cotlon, fiecare raft din spatele lui. Examină fiecare element decorativ, de la suporturile de cărți la vaze și sculpturi, în caz că exista vreun compartiment secret în care se putea ține o scrisoare. Verifică până și podeaua de sub covor, ca să vadă dacă putea fi ridicată.

Nu găsi nimic.

Descurajat, însă fără să renunțe, închise registrele, le puse la loc pe raft și se îndreptă către bibliotecă. Ceasul din hol îi arăta că mai avea cel puțin o jumătate de oră până când se întorceau femeile, și nu voia să piardă timpul. Dacă Lady Yardley avea schițe ascunse în bibliotecă, poate avea și alte obiecte ascunse.

Charles speră că așa stăteau lucrurile, pentru că celelalte două posibilități nu erau chiar încurajatoare. Prima alternativă era că scrisorile ducesei fuseseră distruse, iar Rose nu va putea să le citească. A doua era că Lady Yardley le luase în dormitorul ei, iar asta ar fi îngreunat recuperarea lor. Nu avea cum să revizuiască rapoarte acolo.

Biblioteca era un loc mult mai accesibil. Dacă un servitor îi punea întrebări în legătură cu prezența lui acolo, va spune că avea nevoie de un volum despre floră, pentru a identifica un anumit copac care se găsește la periferia moșiei lui Lady Yardley. Era o explicație plauzibilă. Cu toate astea, spera să intre și să iasă de acolo fără să fie văzut.

Umerii îi erau încordați când deschise ușa camerei și intră. Nu se simți confortabil când văzu sute de cărți aliniate și cu titluri care mai de care mai greu de descifrat. Era ca și cum ar fi pășit într-o întâlnire unde toată lumea știa un secret, mai puțin el.

Neavând decât lumina din ce în ce mai slabă a zilei, camera era cenușie și răcoroasă, dar nu voia să riște totul prin aprinderea unui lumânări, cu atât mai puțin a focului. Căută câteva minute și când rămase fără lumină, știu că era timpul să plece.

Nu pierdu timpul verificând biroul sau alte locuri evidente, căci era convins că Rose se uitase deja acolo. În schimb, ridică colțurile

covorului și pernele de pe fotolii. Verifică în sertarele mici ale meselor și pe rafturile de sus.

Apoi văzu cutia pe care i-o descrisese Rose, cea în care se aflau schițele.

Uitându-se pe fereastră, văzu soarele care se cufunda sub linia orizontului, însă ce trebuia să facă nu avea să dureze mult. Și, în plus, nu putea rezista tentației de a vedea dacă Rose avusese dreptate, dacă subiectul schițelor era chiar el.

Deschise cutia și scoase un pergament din patul de catifea pe care se afla. Scoase șnurul și desfăcu desenul.

Dumnezeule!

Dacă nu avea un frate geamăn, era clar că desenul îl înfățișa pe el. Sau o versiune romanțată a lui. Hainele purtate de versiunea lui schițată cu cărbune erau mai elegante decât orice avusese sau purtate Charles vreodată, iar părul părea că ar fi fost ciufulit în mod intenționat și aranjat să se onduleze în jurul frunții. El era mai degrabă genul de bărbat care se spăla pe cap și lăsa părul să se usuce și să se aranjeze de la sine.

Dar forma feței, ochii și pieptul erau fără doar și poate ale lui.

Acest fapt îl zgudui, pentru că nu era un simplu portret. Tonul era intim, personal.

Dintr-odată, înțelese de ce Rose fusese atât de afectată și simțise nevoia să vină la el acasă.

Se îndreptă către fereastră și cercetă desenul mai bine, căutând o semnătură sau un indiciu despre unde și când ar fi putut fi făcut.

La naiba, nu voia să recunoască cea mai evidentă posibilitate, și anume că Lady Yardley îl desenase. Nu știa nimic despre pasiunile ei sau dacă avea talent artistic, dar, în definitiv, era biblioteca ei.

Se uită prin cameră după alte opere de artă. Un tablou cu ramă aurie era atârnat între ferestre. Peisajul în nuanțe de maro și verde înfățișa un călăreț singuratic pe un cal, dar aflat în distanță. Era greu de spus dacă stilul artistului era asemănător cu cel din schiță, compoziția și mediul fiind prea diferite.

În cameră mai era o singură altă operă de artă, un portret mare aflat deasupra șemineului. Charles nu se uitase atent la el înainte, dar își aminti când Evans îi spusese că era soțul defunct al lui Lady Yardley. Contele se relaxa pe o bancă de piatră, sub un copac, zâmbind ca un bărbat care nu avea nici o grijă în lume. La fel ca schița, portretul avea un aer intim. Doar uitându-se la el, Charles simți că dăduse buzna peste un moment personal.

Se apropie să examineze colțul din stânga jos și găsi o semnătură, dar era dificil să o deslușească din cauza luminii care scădea în intensitate. Apucă colțul ramei și se aplecă, sperând să descifreze câteva litere...

Iar pictura se mișcă. Nu dintr-o parte în alta, cum s-ar fi așteptat, ci către el, ca și cum ar fi fost o ușă cu balamale. Prima lui reacție panicată fu să așeze tabloul în poziția inițială. Nu avea nici un motiv legitim să se afle în bibliotecă, iar dacă cineva ar fi descoperit că el era responsabil pentru distrugerea portretului cu preaiubitul soț al lui Lady Yardley, ar fi fost dat afară imediat.

Dar era ceva foarte ciudat în felul în care se mișcase tabloul, ca și cum ar fi fost menit să se miște în față. Atent, Charles trase din nou de partea dreaptă a ramei. Cu un scârțâit sinistru, pictura alunecă spre el.

În umbra din spatele tabloului, un mic dulăpior se ascundea în perete, ușa lui fiind acoperită cu tapet.

Dumnezeule! Așa ceva exista numai în poveștile cu spioni, în genul de povești fantastice pe care tatăl lui i le citea când era mic.

Charles ezită. Un dulăpior ca acesta avea menirea să adăpostească bunuri de valoare, iar Charles nu era un hoț. Voia doar s-o ajute pe Rose să-și găsească mama. Acum că Lady Yardley știa că Rose căuta informații, ar fi putut ascunde scrisorile acolo.

Deși conștiința nu-i dădea pace, nu putea rata o asemenea ocazie, mai ales că era posibil să nu mai apară vreodată.

Așa că puse mâna pe mâner, așteptând să găsească o încuietoare ascunsă sau alte obstacole. Însă când îl apăsă, ușa se deschise ușor, dezvăluind conținutul dulăpiorului.

Înăuntru erau o cutie de catifea, un pistol mic, un săculeț mare cu șnur, un teanc de acte și, exact în față, mai multe scrisori.

Acestea puteau fi de la oricine, însă intuiția lui Charles îi spuse că erau de la mama lui Rose, ducesa. Era un singur mod prin care putea confirma suspiciunea. Întinse mâna după ele, dar îngheță când auzi râsete pe hol.

Inima îi bătea cu putere. Luă prima scrisoare de pe grămăjoară și o băgă în buzunar. Așeză portretul la loc, închizând ușa dulăpiorului în același timp. Apoi luă schița cu el și o înfășură în timp ce alerga spre raftul unde o găsise. Abia avu timp să pună șnurul la loc, să o pună în cutia de lemn și să pună capacul când Lady Yardley intră în cameră.

Luă repede o carte de pe raftul din fața lui și se prefăcu a examina cotorul.

– Domnule Holland. Evans a spus că lucrați în birou, nu mă așteptam să vă găsesc aici... singur.

Capitolul 10

– Sper că nu am întrecut limita.

Charles făcu o plecăciune politicoasă în fața lui Lady Yardley, fiind curios dacă fața îi era la fel de roșie pe cât o simțea. Ce scuză avea pentru faptul că era în bibliotecă? Ah da, copacul.

– Căutam o carte care m-ar ajuta să identific un anumit copac.

Uitându-se la volumul din mâinile lui, Lady Yardley ridică o sprânceană.

– Așa că ai luat poeziile lui Byron?

– Cred că am fost distras.

Lady Yardley se apropie și îi aruncă o privire cercetătoare.

– Nu aș fi zis că îți place poezia.

– Nu îmi place, spuse el repede. Pur și simplu, mi-a atras atenția.

– Trebuie să recunosc, mă intrigă această latură a ta, domnului Holland. Noi doi de obicei discutăm subiecte de zi cu zi. Efectele secetei asupra câmpurilor, reparațiile de care este nevoie pe moșie, probleme de contabilitate. Sunt foarte plictisitoare, nu ți se pare?

– Nu, nu cred asta.

– Spune-mi, care e poezia ta preferată?

– Nu am una.

– Nu fi timid.

Lady Yardley se apropie, îi zâmbi sugestiv și nu avu cum să nu înțeleagă privirea pe care i-o aruncă. Îl invita să uite că ea era angajatoarea lui, să o privească doar ca pe o femeie. O femeie interesantă, deschisă și disponibilă.

Nu era bine. Nu pentru că ar fi fost tentat să-i accepte oferta tăcută, ci tocmai pentru că nu era. Nu voia să-i rănească sentimentele. Fusese suficient de amabilă, încât să-l angajeze, să-i dea o șansă într-un post pentru care avea puțină experiență. Și își pierduse soțul în urmă cu numai doi ani. Trebuie să fi fost greu, să devină văduvă

la o vârstă relativ tânără. Nu avea cum să aibă mai mult de patruzeci de ani. Poate suspiciunile lui Rose erau corecte și Lady Yardley îl angajase pentru că era interesată de el nu ca administrator al moșiei, ci ca bărbat. Însă oricare ar fi fost motivul, el primise acel loc de muncă și nu-și putea permite să-l piardă.

În acel moment, simți că era periculos de aproape de a-și pune slujba în pericol.

Așa că Charles îi ignoră invitația și încercă să schimbe subiectul. Arătă către tabloul de deasupra poliței șemineului.

– Dumneavoastră ați pictat portretul soțului?

Lady Yardley își lăsă privirea în jos după ce se uită la imaginea bărbatului cu care fusese căsătorită.

– Da. Încă îmi e dor de el.

– Îmi pare rău. Nu dorise să o întristeze. E un portret minunat. Nu am avut plăcerea să-l cunosc, dar pot să-mi dau seama că a fost un om bun și foarte îndrăgostit de dumneavoastră.

Nu ar fi trebuit să adauge ultima parte, dar Lady Yardley păru atât de abătută, atât de singnră, că își dorise să o înveselească.

Efectul fu însă opus, iar Lady Yardley izbucni în lacrimi.

În doar câteva secunde, fața i se făcu roșie ca sfecla și lacrimile începură să îi curgă pe obraji și pe bărbie.

– Iertați-mă.

Charles își scoase o batistă din buzunar și i-o întinse.

– Nu este treaba mea, nu ar fi trebuit să spun nimic.

Nu voia decât să iasă din cameră și să uite întreaga întâlnire.

– Nu, nu, spuse ea. Mă bucur că l-ai pomenit. Niciodată nu vorbesc de el. Casa asta... e disperat de goală fără el. Iar eu îl văd nu numai în tablou, ci și în lucrurile lui, oriunde mă uit.

Acestea fiind spuse, începu să plângă și mai tare, trupul zguduindu-se de suspine.

Charles stătea drept, fără să știe ce să facă.

– Să chem pe cineva?

– Nu, eu...

Se împletici și se prinse de marginea raftului, apoi căzu pe podea.

Dumnezeule! Charles se așeză în genunchi lângă ea și îi prinse fața în mâini. Nu leșinase de tot, pentru că încă era conștientă și plângea.

– Permiteți-mi să vă ajut să vă ridicați.

Lady Yardley încuviință. Charles își puse brațul în jurul ei și o ajută să stea dreaptă, sprijinind-o de rafturile cu cărți. Când se așeză lângă ea, se mai potolise din plâns.

– O să chem camerista să vă ajute.

– Nu, te rog, nu. Îl privi cu ochi roșii și apoși. Nu vreau să mă mai vadă cineva așa. Ajută-mă doar să ajung la canapeaua de acolo. Am nevoie doar de câteva momente ca să mă adun.

– Foarte bine.

Charles îi întinse o mână, însă când încercă să se ridice, picioarele ei îi tremurau ca ale unui mânz abia fătat.

– Va trebui să mă duci în brațe, spuse ea abia respirând

Mintea lui îi trimitea tot felul de avertismente, însă Lady Yardley era, cu siguranță, prea afectată ca să aibă intenții necuviincioase.

Lăsând îndoielile la o parte, se aplecă și o ridică. Cu un braț pe spatele ei și altul sub genunchi, se ridică în picioare, o duse până la canapea și se aplecă să o așeze pe pernele de mătase aurie.

Însă ea nu îi dădu drumul.

El vru să îi desfacă mâinile de după gât, însă ea le ținu strâns. I-ar fi împins unul din brațe ca să se elibereze, dar se temea să nu-i rupă oasele.

– Lady Yardley, zise el.

– Te rog, spune-mi Diana. Respirația ei, în care se simțea mirosul de vin, îl lovi în față. E minunat să fiu în brațele tale.

– Nu sunteți, spuse el ferm. Credeam că vă e rău, așa că v-am adus în brațe.

Ea încă se ținea de gâtul lui și spuse:

– Și încă atât de ușor. Admir asta la tine, puterea ta, masculinitatea ta.

La naiba!

– Trebuie să plec acum.

Ignorându-l, ea îl mângâie pe braț, își arcui spatele și își lipi sânii de el.

– Ai sânge de viking. Nu m-ar deranja să văd mai mult din tine.

Sfinte Sisoe! Cât vin băuse?

Ea se întinse spre cămașa lui, ca și cum ar fi vrut s-o rupă de pe el. Charles se dădu înapoi repede și se ridică în picioare, însă ea se aruncă pe el. Pieptul ei se lovi de al lui și când se dezechilibră, o prinse ca să nu ajungă din nou pe podea.

– Scuze.

Evans, majordomul, stătea în ușă, cu o privire pe jumătate dezgustată, pe jumătate amuzată.

– E totul în ordine, Lady Yardley?

Aceasta se îndepărtă de Charles, după care își aranjă rochia.

– Da. Sunt doar puțin neîndemânatică. Aproape m-am împiedicat. Slavă Domnului că domnul Holland a fost aici ca să mă prindă.

Majordomul își ridică sprânceana la Charles, de parcă ar fi pus cap la cap piesele unui puzzle șocant.

– Foarte bine atunci. Am auzit ceva mișcare, dar dacă nu e nevoie de mine aici, o să mă întorc la sarcinile mele.

– Mulțumesc pentru grijă, Evans.

Lady Yardley își aranjă părul, fiind din nou contesa plină de demnitate pe care o știa toată lumea.

Când majordomul plecă, Charles făcu politicos o plecăciune.

– O seară bună, Lady Yardley.

– Doar Diana, îți amintești, Charles?

– Prefer să mă adresez cum se cuvine, milady.

Se apropie de el, iar când Charles făcu un pas înapoi, râse ușor.

– Spune-mi cum vrei. O să continuăm conversația altă dată.

– Cum doriți.

În acel moment, ar fi spus orice ca să iasă din bibliotecă și să plece de lângă ea.

Aproape ajunsese la ușă când ea îl strigă:

– Ai găsit ce căutai?

Charles se opri și înghiți în sec. Scrisoarea pe care o luase era încă în buzunarul jachetei. Cel puțin spera asta. Dar nu avea cum să se refere la asta. Cartea.

– Nu, spuse el încrezător. Poate data viitoare.

– Da, sunt sigură că o să ai mai mult noroc data viitoare. Lady Yardley îi zâmbi cu subînțeles. Sunt sigură că amândoi vom avea mai mult noroc.

Dimineața lui Rose inclusese o călătorie până la magazinul de pălării și vizite la trei dintre cunoștințele lui Lady Bonneville din Bath. Vicontesa părea să cunoască pe toată lumea. Când se întoarse la conacul Yardley, majordomul îi dădu lui Rose scrisori cu răspunsuri pentru bal, care urma să aibă loc peste două zile. Până atunci, o singură persoană spusese că nu poate ajunge. De fapt, fiica lui trimisese scrisoarea, deoarece el nu putea răspunde, pentru că murise. Restul răspunseseră afirmativ invitației.

Tot mersul la cumpărături, vizitele și organizarea o epuizaseră pe Rose. Conversațiile constante o lăsau fără energie. Mai mult decât orice, își dorea să stea singură, așa că atunci când Lady Bonneville o anunță că se duce în dormitor să tragă un pui de somn, Rose profită de ocazie ca să scape în grădină, pentru o plimbare care să o revigoreze.

În momentul când păși afară, aerul proaspăt, chiar dacă rece, îi liniști nervii. Singură cu gândurile ei, se plimbă prin grădina adormită, oprindu-se din loc în loc pentru a-și imagina cum ar arăta în timpul verii.

Din păcate, fiecare locșor îi reamintea de Charles și de ziua când se întâlniseră în grădină, ziua când îi spusese că ținea la ea.

Doar că nu părea să țină destul de mult. Distanța pe care o punea între ei o durea mai mult decât ar fi crezut că e posibil. Mai fusese părăsită înainte. Prima oară de mama ei, și apoi de tatăl ei, însă relația cu Charles nu se pe baza pe legături de sânge. Aveau o legătură emoțională atât de puternică, c-ar fi putut jura că era fizică. Chiar și acum, când se gândea că el va pleca în America, pieptul o durea și o lua cu amețeală.

Dar se vindecase înainte. O va face din nou. Nu avea de ales.

Încercând să dea la o parte gândurile despre el, se duse într-un colț îndepărtat al grădinii, unde câteva plante care rămăseseră verzi creau un loc izolat. Se așeză pe bancă, dorind să pună la punct un plan ca să își găsească mama sau cel puțin să se hotărască care vor fi următorii ei pași.

Miau.

Rose se uită sub bancă. Ash stătea întins și se gudura pe lângă gleznele ei.

Râzând, îl mângâie pe cap, între urechi.

– Ce faci aici? Și tu cauți un loc liniștit? Scuze că ți-am întrerupt somnul.

Motanul mieună, semn că o iertase, apoi închise ochii mulțumit în timp ce Rose îl mângâie pe spate.

– Ce o să se întâmple cu tine când Charles va pleca?

Motanul se plimba prin fața lui Rose, ca și cum și el ar fi fost îngrijorat că ar fi putut rămâne singur.

– Mereu o să ai o casă la mine, îi șopti ea.

– Întrerup?

Rose tresări când îl văzu pe Charles pe aleea de piatră, străbătând distanța dintre ei în doar câțiva pași.

– Speram că Ash o să mă ajute să te găsesc, spuse el.

– Mă căutai?

– Ai o clipă să vorbim?

Tonul lui îi trimise fiori prin corp.

– Bineînțeles.

Se așezară pe o bancă, iar motanul sări și se ghemui lângă șoldul lui Rose, ca și cum ar fi simțit că aceasta avea nevoie de un sprijin.

– În primul rând, vreau să-ți cer scuze pentru comportamentul meu din seara aceea. Nu am gestionat situația prea bine.

– Nu trebuie să-ți ceri scuze pentru că ai spus adevărul. Sau pentru că îți urmezi visurile. Să știi că te invidiez.

– Pe mine? De ce?

– Pentru că nu te pleci în fața așteptărilor celorlalți în ceea ce te privește. Îți poți trăi viața așa cum vrei.

Charles încuviință și îi dădu dreptate.

– Te rog, nu mă înțelege greșit. Știu că sunt foarte norocoasă. Faptul că sunt fiica unui duce și a unei ducese mi-a oferit toate avantajele posibile. Și sunt binecuvântată de două ori, pentru că am un frate, o soră și chiar și o soră vitregă pe care îi ador.

Charles ridică o sprânceană când auzi de sora ei vitregă, Sophia. Uitase că nu o cunoștea. Existaseră zvonuri că fostul duce de Huntford avusese un copil cu o librăreasă, dar Charles nu era la zi cu bârfele, iar Rose nu voia să devieze conversația.

– O să-ți spun de Sophia altă dată. Ideea este că sunt foarte norocoasă.

– Dar...?

– Dar acum trebuie să joc rolul pe care m-am născut să-l joc.

Încruntându-se, Charles întrebă:

– Și asta ce înseamnă?

– Trebuie să intru în vârtejul social, să mă căsătoresc și să devin o membră respectabilă a societății. Dar poate nu chiar imediat, dacă avea un cuvânt de spus în asta. Datorez asta familiei mele.

Charles își strânse buzele. Un mușchi se mișcă în partea stângă a maxilarului. Rose simți că voia să spună ceva, dar n-o făcu.

– Nu o să fie o viață groaznică, îl asigură ea. Sunt sigură că o să fiu mulțumită.

– Dar nu e la fel cu a fi fericită.

– Nu e.

Cuvintele ei răsunară în tăcerea care se așternu. Îl mângâie pe Ash sub bărbie, fiind recunoscătoare pentru prietenia lui.

În cele din urmă, Charles spuse:

– Deci, te-ai hotărât să te căsătorești cu un bărbat bogat, cu titlu și să trăiești viața care ți-era menită.

Rose nu crezu că își imagina gelozia abia ținută în frâu care sfârâia pe sub pielea lui, însă asta era o consolare prea mică.

Voia să-i spună că s-ar răzgândi într-o clipă dacă și-ar putea petrece viața cu el.

– Da.

– Asta înseamnă că nu mai vrei să-ți găsești mama?

– Nicidecum, spuse ea repede. Sunt mai hotărâtă ca oricând să o găsesc. Chiar ieri, Lady Yardley mi-a spus că mama e undeva la țara, în Franța, dar nu mi-a putut da mai multe detalii.

– Nu a putut sau nu a vrut?

– Cred că a doua variantă. Sunt aproape sigură că Lady Yardley știe mai multe decât îmi spune și nu o să mă mulțumesc cu jumătăți de adevăr. Cred c-o să înnebunesc dacă nu aflu ce s-a întâmplat cu mama. Trebuie să o găsesc. Sau cel puțin să aflu ce s-a întâmplat cu ea.

Charles inspiră adânc.

– În cazul ăsta, asta e pentru tine.

Scoase din buzunarul de la piept la jachetei o hârtie și i-o întinse.

Capitolul 11

Mânză: (1) O iapă care are sub 4 ani. (2) O tânără dezghețată, ca în exemplul: „Tinerii masculi se plimbau prin sala de bal în căutarea unor mânze naive".

Rose se uită la hârtia din mâna lui Charles.

– Ce e?

– O scrisoare. De la mama ta.

Sângele începu să îi pulseze în urechi și strânse hârtia la piept.

– Unde ai găsit-o?

– În biblioteca lui Lady Yardley.

– Ai citit-o?

– Nu. M-am uitat doar la semnătura de jos și, când i-am văzut numele, am împăturit scrisoarea și am pus-o deoparte până ți-o puteam da. Nu știu dacă scrisoarea o să-ți răspundă la întrebări, dar m-am gândit că o să vrei să afli singură.

Rose îi zâmbi cu recunoștință.

– Sper că nu te-ai pus în pericol și nu ți-ai riscat slujba pentru a obține această scrisoare.

Charles privi în depărtare, ceea ce îi răspunse la întrebare.

– Măcar atât puteam face. Vreau să afli răspunsurile care te interesează, să fii fericită.

Cât de ușor suna totul.

– Unde ai găsit-o? Era singura scrisoare?

Charles ezită o clipă, după care spuse:

– E un mic dulăpior ascuns în spatele portretului aflat deasupra șemineului, unde Lady Yardley ține un pistol și obiecte de valoare. Mai erau și alte scrisori, dar nu am avut timp să iau decât una.

Rose clipi.

– Lady Yardley are un dulăpior secret?

– Așa se pare. Dar promite-mi că nu o să umbli la el. Cu cât ești implicată mai puțin, cu atât mai bine.

– Nu sunt de acord. Asta are de-a face cu mama mea și ar trebui să fiu implicată. Dintre toți oamenii, credeam că o să înțelegi.

– Înțeleg. Nu-ți cer decât să-mi dai scrisoarea înapoi când termini cu ea. Ar trebui să fie ușor să mă strecor în bibliotecă și să o pun la loc înainte ca Lady Yardley să-și dea seama că lipsește.

– Foarte bine.

Dar tot se bucura să știe de ascunzătoare. Dacă scrisoarea nu avea informații legate de locul unde se afla mama ei, putea găsi altele.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Charles spuse:

– Dacă vrei să iau și alte scrisori, o s-o fac.

– Nu ți-aș cere așa ceva. Ai riscat destul.

Ochii lui se lăsară în jos, către scrisoarea pe care Rose încă o strângea la piept.

– O s-o citești acum?

– Nu cred. Nu cred că o să-mi pot păstra calmul.

– Crezi că sunt vești proaste?

– Da. Și mă tem și că va avea numai vești bune. Dacă o să aflu că mama e fericită trăindu-și viața fără mine, fiica ei, o să fiu nespus de tristă.

Charles se încruntă.

– Deci, scrisoarea o să-ți provoace durere, indiferent ce-ar conține.

– Da.

– Și cu toate astea, ești hotărâtă să o citești.

– Trebuie.

O luă în brațe, învăluind-o instantaneu în căldură și forță. Ea se rezemă de el, ca și cum ar fi fost cel mai natural lucru din lume, iar când Charles o sărută pe frunte, inima ei tresări.

– Sper că o să găsești răspunsurile pe care le cauți, Rose. Vocea lui, joasă și gravă, o copleși ca o ploaie vindecătoare. Dar mai presus de asta, sper c-o să-ți dai seama că, indiferent ce o să afli despre mama ta, meriți iubire. Poate ea e capabilă să ți-o ofere, poate nu. Dar ce știu sigur e că o meriți. Din plin.

Rose împături scrisoarea și o puse în buzunarul pelerinei.

– Cred că tu crezi ce spui când zici asemenea lucruri.

El se dădu în spate ca să se uite la ea, oarecum ofensat de vorbele ei.

– Bineînțeles că da.

– Atunci de ce mă simt atât de singură?

Atât de cumplit de nedorită.

– Pentru că unele mame și unii tați pur și simplu nu au instinctele potrivite. Am văzut asta de zeci de ori la animale.

Ash dădu din coadă, la momentul potrivit.

– Nu e corect, dar așa funcționează natura. Nu lăsa ca eșecurile părinților tăi să te influențeze.

Avea dreptate.

În acel moment, din siguranța brațelor lui Charles, Rose făcu un jurământ tăcut. Dacă vor exista eșecuri care o vor influența, acestea vor fi ale ei. Și dacă va eșua, avea de gând s-o facă într-un mod spectaculos.

Nici un moment nu era mai bun ca prezentul.

– Când am spus mai devreme că m-am hotărât să-mi caut un soț, am omis un detaliu important.

Charles își arcui o sprânceană, o treime din curiozitate, două treimi cu suspiciune.

– Ascult.

– Nu sunt pregătită să mă leg de un bărbat într-o căsătorie lipsită de iubire.

– Când spui așa, nu sună prea atrăgător.

– Nu. De asta m-am hotărât că înainte o să mă căsătoresc, voi experimenta plăcerea.

Charles aproape se înecă.

– Plăcerea?

– Da. Pasiunea, dragostea fizică, împreunarea...

Charles ridică o mână.

– Nu e nevoie să detaliezi.

– Te simți jenat? Pentru că speram...

– Nu o spune.

Rose clipi inocent.

– Ce? Că speram că o să fii călăuza mea.

– Iisuse! Nu vorbim de un afurisit de tur aici.

– Tocmai de asta am nevoie de cineva în care am încredere și...

– Și?

– Și de cineva care îmi face inima s-o ia razna cu fiecare atingere.

– Rose!

Ea îl luă de mână și îi dădu jos mănușa. Apoi îi puse mâna sub pelerină, pe partea stângă a pieptului ei. Palma lui caldă și aspră îi mângâie decolteul, provocându-i fiori.

– Vezi? Nici un alt bărbat nu are efectul ăsta asupra mea.

– Nu știi ce îmi ceri.

– Poate ți se pare că am luat în pripă decizia de a trăi plăcerea.

– S-ar putea spune asta.

– Dar are sens. Nu cred că atracția unică dintre noi e doar în mintea mea, nu-i așa?

Charles închise ochii o clipă.

– Dumnezeule, nu!

– Excelent. Atunci nu o să ți se pară sarcina neatrăgătoare sau grea?

– Din contră. Să te iubesc pe tine nu ar putea fi niciodată o sarcină grea. Îi luă sânul în mână și îi mângâie sfârcul cu degetul mare. Vezi tu, tocmai asta e problema. Cred că s-ar putea să-mi placă sarcina asta mult prea mult.

Dorința și plăcerea se amestecau în ea. Abia respirând, îi spuse:

– Atunci asta se dovedește a fi o primă lecție grozavă.

Cu un mormăit jos, o trase peste el.

– Uite-o și pe a doua.

Sărutul lui era sălbatic, menit să îi schimbe actuala decizie.

Nu o făcu.

Tot ce făcea Charles o încânta. Ținea o mână pe ceafa ei, jucându-se cu buclele. Cealaltă mână i se plimba sub pelerină, peste sânii ei, șolduri și între coapse. Când o trase în poală, ea trebui să reziste dorinței deloc potrivite de a-l încăleca. Dovada dorinței lui era lipită de fundul ei, iar ea avu un al doilea impuls indecent. Acela de a-l dezbrăca imediat, însă reuși, cu greu, să îi reziste.

Adora să-l vadă pe Charles atât de pasional, atât de lipsit de control. Nimic din sărutul lui nu era previzibil. Îi explora gura cu un abandon complet, limba lui împletindu-se cu a ei. Barba lui îi înțepa pielea, gâdilând-o. Fiecare celulă din corpul ei se simțea vie, și Rose se întrebă dacă trăise în transă primii 21 de ani din viață.

Senzația era prea magică pentru a fi ignorată, prea rară pentru a fi suprimată. Nici măcar educația ei rafinată și anii de ascultat povețe nu se comparau cu fiorul pe care îl simțea când se afla în brațele lui. Trebuia să experimenteze mai multă pasiune și nu se putea imagina fiind intimă cu altcineva decât cu Charles.

Cea mai frumoasă parte era că și el părea să fie la fel de afectat de sărutul lor. O ținea ca și cum ar fi vrut-o doar pentru el, ca și cum nu ar fi vrut să-i dea drumul niciodată.

Ceea ce ar fi fost perfect acceptabil pentru ea.

Își concentră toată fericirea și durerea din acea săptămână în săruturile ei. Charles trebuia să știe că ea nu va fugi de el. Că era mai puternică decât fata pe care și-o amintea. Că era o femeie cu dorințe proprii. Își trecu mâinile prin părul lui și își undui fundul peste mădularul lui, plăcându-i la nebunie geamătul pe care îl obținu de la el.

– O să fii moartea mea.

Dar Charles nu părea să fie deranjat de asta.

– Atunci o să mă ajuți?

Îl privi în ochi, seducându-l să accepte.

– Ar trebui să spun nu.

– Dar o s-o faci?

– Cred că ar trebui să așteptăm și să vedem ce părere ai peste o săptămână.

– O săptămână.

Ar fi putut fi la fel de bine o viață întreagă.

– Nu o să-mi schimb părerea în privința asta.

– Atunci câteva zile nu vor conta.

– Timpul nostru împreună e limitat. O să mai stau aici cu Lady Bonneville doar două săptămâni. Cel mai probabil o să fii pe un vas spre America înainte să ne întâlnim din nou. Nu avem timp de pierdut.

– Asta așa e.

– Atunci de ce tot amâni?

– E ușor să te lași dus de val. Însă amintirile durează. Acțiunile au consecințe.

Ea scutură din cap, nemulțumită de platitudinile lui.

– Ce vrei să spui?

– Viețile noastre ne duc pe drumuri diferite și nu putem schimba asta, chiar dacă am vrea. Peste ani, sau chiar zile, nu vreau să te gândești la mine cu regret.

Serioasă, Rose îi cuprinse fața cu mâinile.

– Nu aș face niciodată asta. Dar poate tu ai îndoieli.

El își întoarse capul, lipindu-și buzele de încheietura mâinii ei.

– Rose, înțelege bine ce o să-ți spun. Dacă noi doi am face dragoste, acea zi ar rămâne imprimată în inima și sufletul meu drept cea mai frumoasă zi din viața mea. Dar pentru tine miza e mai mare, ai mai multe de pierdut. De asta vreau să ai timp să te gândești la ce-mi ceri.

Rose nu știa exact de ce, dar simțea ca și cum Charles îi scăpa printre degete. Panica, dușmanul ei de demult, îi cuprinse pieptul.

Apoi însă el o mângâie pe obraz, alinând-o cu atingerea și cuvintele lui.

– Nu o să plec nicăieri prea curând. Îți promit.

Rose zâmbi și aprecie încercarea lui de a o liniști. În plus, îl crezu. Problema era că în cele din urmă, oamenii tot o părăseau.

Se dădu jos din poala lui și rămase în picioare în fața lui.

– În trei zile.

– Stăpânești arta convingerii, spuse el râzând. Foarte bine, hai să ne întâlnim în foișor la apus, peste trei zile.

Se ridică și îi trase gluga pe cap.

– Dacă ai nevoie de ceva până atunci, trimite-mi vorbă.

– Cum?

Charles se gândi puțin, după care spuse:

– Atârnă o batistă la fereastra dormitorului tău dacă vrei să ne vedem aici. O să vin pe înserat.

Privindu-l fix, Rose îl întrebă:

– Ai mai făcut asta?

– Niciodată. Însă îi aruncă un zâmbet plin de subînțeles. Du-te înapoi în casă și citește scrisoarea mamei tale. O să mă gândesc la tine.

Rose își apăsă mâna peste buzunarul în care se afla scrisoarea.

– Mulțumesc că ai găsit-o.

– Amintește-ți ce ți-am spus mai devreme. Eșecurile ei nu sunt ale tale și nu sunt nici reflexia ta.

Cu o tandrețe care o durea, o sărută pe obraz.

– Ne vedem peste trei zile.

Simplul fapt că avea acea întâlnire pe care să o aștepte cu nerăbdare mai atenuă din neliniștea provocată de scrisoare. Se aplecă să îl mângâie pe Ash, după care o luă către casă. După câțiva pași, se întoarse.

– Aproape c-am uitat să întreb. Ai văzut schițele?

– Da, una din ele. Aveai dreptate, eu apar în ele.

Rose încercă să nu jubileze, dar „aveai dreptate" erau probabil două din cele mai dulci cuvinte.

– Și știi cine le-a desenat?

– Am o bănuială, spuse el. Și mi-aș fi dorit să fi fost oricine altcineva decât ea.

Capitolul 12

Chiar și cu scrisoarea necitită de la mama ei care o aștepta sus, Rose se lăsă prinsă de entuziasmul organizării. Se hotărâse să citească misiva după ce se retrăgea toată lumea la culcare, în caz c-ar fi conținut vești care ar fi supărat-o sau, și mai rău, nici un fel de informații.

După cină, Rose, Lady Bonneville și Lady Yardley discutară detaliile balului. Fuseseră angajați servitori în plus, meniul fusese stabilit și o orchestră fusese rezervată pentru acea seară.

– Diana, câți invitați așteptăm?

Lady Bonneville se uită pe hârtia din fața ei.

– Optzeci. Întorcându-se spre Rose, continuă: Inclusiv mai mulți domni eligibili, cu titluri. Unii dintre ei sunt și bogați, o asigură

Lady Yardley. Însă averea nu e o cerință obligatorie, nu-i așa? Fratele tău cu siguranță va oferi o zestre impresionantă.

– Este foarte generos, încuviință Rose, care își dorea ca Lady Yardley să nu fi fost atât de hotărâtă să-i găsească un soț la bal.

Într-adevăr, Rose se hotărâse să-și găsească un soț, dar poate era mai bine să se ocupe de asta când se întorcea în Londra. Atât timp cât era în Bath, va înclina să compare pe oricine cu Charles și era sigură că nici un alt bărbat nu se va ridica la nivelul lui.

Poate va amâna puțin găsirea unui soț și își va petrece balul alături de vicontesă, aducându-i băuturi și ascultând poveștile colorate ale evenimentelor serii.

De parcă i-ar fi citit gândurile, Lady Bonneville își ridică lornionul și se uită prin el.

– Nu o să consider seara un succes, dacă Rose nu dansează fiecare set.

– O să fac tot ce...

– Nu cer prea multe, draga mea, spuse ea pe un ton dramatic. Cu o înfățișare captivantă ca a ta, un carnet de bal plin e ușor de obținut. Ai grijă să te ocupi de asta.

– Da, milady.

În sfârșit mulțumită, Lady Bonneville căscă.

– Am uitat cât de epuizantă e organizarea unui bal.

– Să vă ajut să mergeți în cameră? o întrebă Rose.

– Da, și ar trebui și tu să te retragi în curând. Ești trasă la față și prea subțire. Ar trebui să mănânci câțiva biscuiți.

Rose îi întinse brațul.

– O să fac asta de dimineață.

Lady Bonneville mormăi când o apucă pe Rose de cot, după care îi ură o seară plăcută lui Lady Yardley. Peste câteva clipe, vicontesa era în mâinile capabile ale lui Audrey, și Rose în dormitorul ei. Singură. Ținând scrisoarea mamei.

O întoarse de câteva ori, observând hârtia elegantă și împăturirea atentă. Mama mereu crezuse în păstrarea aparențelor.

Inspiră adânc și deschise scrisoarea.

Dragă Diana,

Deși aș fi sperat să primesc până acum răspunsul tău, nu te învinovățesc câtuși de puțin pentru că întârzii. Poate ți-am cerut prea mult, dar suntem cele mai bune prietene, sau cel puțin eram

odată. Mă rog să găsești în inima ta o modalitate să mă vizitezi ca să îți pot da câteva obiecte personale. În cazul în care nu voi putea pleca din locul ăsta groaznic, cel puțin o să fiu liniștită că o să dai obiectele copiilor mei.

Știi că nu ți-aș cere ajutorul, dacă nu aș fi disperată. Chiar și în starea mea demnă de milă, încă mai am puțină mândrie. Așa că dacă alegi să ignori această scrisoare, nu o să te implor să mă ajuți și nici nu o să te mai deranjez.

Sunt conștientă că situația tristă în care mă aflu e din vina mea. Orice vei decide, te implor să ții rugămintea mea secretă. Vreau să îi cruț pe copiii mei de și mai multă rușine și durere. Vreau să-și amintească de mine ca de o ducesă tânără și frumoasă, nu rușinea care am devenit de atunci.

Aștept cu nerăbdare răspunsul tău,

Lily

Scrisoarea căzu din mâna lui Rose pe cuvertura de catifea de pe pat. Mama ei avea probleme, era prinsă într-un loc groaznic.

Gândul că mama ei sofisticată, privilegiată, putea fi închisă într-un loc oribil, ca o închisoare sau un azil pentru nebuni, o zgudui. Era prea înfiorător ca să-și poată imagina așa ceva.

Deși Rose nu-și văzuse mama de șase ani, vestea că aceasta era singură și avea nevoie de ea aproape o îmbolnăvi fizic.

Și totuși, o parte din scrisoare îi dădu speranță, pentru că mama nu uitase de ea, de Olivia și de Owen. Voia să le ofere ceva, dar ce?

Rose ridică scrisoarea și se uită la ea din nou. Data arăta că mama o scrisese în urmă cu trei săptămâni, cu puțin timp înainte ca Rose să ajungă în Bath. Mesajul nu avea nici o adresă, nu oferea nici un indiciu de unde fusese trimis.

Un lucru era însă sigur: nu părea că mama ei se bucura de viață în Franța. Lady Yardley o minți se, dar de ce?

Poate pur și simplu onora cerința mamei de a-i ține circumstanțele secrete, mai ales față de copiii ei.

Însă Rose bănuia că Lady Yardley avea propriile planuri. Pieptul i se încordă, umplându-se de furie. Era clar că Lady Yardley ignorase prima și poate și a doua cerere de ajutor trimisă de mama ei.

Sări din pat și începu să se plimbe, blestemând ora târzie și distanța mare până la Londra. Olivia era încă în luna de miere în Egipt, de unde urma să se întoarcă peste câteva săptămâni. Rose abia aștepta

să discute cu ea despre ce aflase. Până și Owen, încăpățânat cum era, ar fi simțit că trebuia să facă ceva, și încă repede. Spusese că nu o va ierta pe mama niciodată, însă lucrurile se schimbaseră. Acum avea o fiică a lui. Cu siguranță ar fi vrut ca aceasta să-și cunoască bunica.

Era adevărat că mama nu fusese niciodată un model de mamă iubitoare, dar avusese momentele ei. Îi dăduse în leagănele care atârnau de marele stejar de pe pajiște.

Și se amuzase când îl învățase pe Owen, care atunci avea 10 ani, un dans scoțian.

Bineînțeles că fuseseră și perioade întunecate, când se închidea în camera ei zile întregi. Nu fusese mama perfectă, dar era singura pe care o aveau. Motivul era îndeajuns ca să vrea s-o ajute.

Din păcate, Rose știa acum destul cât să fie îngrijorată, însă nu îndeajuns încât să rezolve ceva. Cel mai enervant era că nu știa de unde să înceapă să-și caute mama.

Voia să se ducă în bibliotecă, să găsească dulăpiorul din spatele tabloului și să caute celelalte scrisori. Chiar atunci. Părea singurul mod de a afla întregul adevăr. Însă Charles o rugase să nu facă asta, și nu avea de gând să acționeze în vreun fel care i-ar putea crea probleme lui.

Ani întregi nu știuse nimic despre mama ei, așa că o zi în plus nu avea să schimbe cu nimic soarta acesteia. Un somn bun îi va limpezi gândurile și va putea apoi să pună la cale următorii pași.

În același timp, nevoia de a se confesa cuiva, în principal lui Charles, era puternică. Se gândi să atârne o batistă la fereastră, dar și dacă ar fi putut s-o vadă în întunericul nopții, era prea târziu ca ea să iasă din casă. Nu, îi va lăsa semn mâine și se vor întâlni la foișor.

Charles se gândise la Rose încă de când își luaseră rămas-bun cu o seară în urmă. Făcuse bine să-i dea scrisoarea, de asta era sigur, dar ura faptul că veștile urmau să îi provoace suferință.

Din afară, rănile copilăriei ei păreau să fie vindecate, dar se temea că vorbele scrise în grabă de mama ei puteau redeschide acele răni, scoțând la iveală durerea de dedesubt. Chiar și așa, Rose nu voia să fie protejată de adevăr, iar el respecta acest lucru. Durerea din tinerețe o făcuse mai puternică și mai înțeleaptă.

Nici un om care ar fi întâlnit-o azi nu ar fi bănuit că în urmă cu câțiva ani era mută și dureros de timidă. E adevărat, încă mai era puțin rezervată și poate niciodată nu va fi la fel de extrovertită ca sora ei, Olivia, dar, pe de altă parte, puțini oameni erau așa.

Mai exista însă și un alt motiv pentru care se gândise la ea toată dimineața: cererea ei de a petrece împreună o noapte de pasiune.

O noapte, înainte ca el să plece spre ținuturi îndepărtate și ea să se resemneze cu o viață în care să îndeplinească așteptările celorlalți. Aici era mai greu să știi ce era corect și foarte greu să fii obiectiv în fața unei asemenea tentații.

Din momentul când o văzuse prima oară în Bath, luând o scrisoare din biroul lui Lady Yardley, fusese atras de ea. De fapt, fusese atras de ea cu mult înainte de asta. Fanteziile cu ea îi umpleau noaptea visele și ziua gândurile. Faptul că și ea îl dorea era mai mult decât putuse spera vreodată.

Rose spusese că urma să fie o noapte. Un rămas-bun.

Așa trebuia să fie, însă inima încă îl durea când se gândea că trebuia să o părăsească.

Cea mai bună soluție era să se mențină ocupat. Se aventură în dimineața rece și se pregăti să călărească până în Bath ca să se ocupe la bancă de niște treburi legate de moșie. După ce se sui pe cal, se hotărî să o ia pe drumul cel lung, pe lângă conacul Yardley, ca să se uite la fereastra lui Rose și să vadă dacă era vreo batistă acolo.

Când dădu colțul casei, lumina soarelui arunca o strălucire aurie pe ziduri. Cercetă cu privirea rândurile de ferestre, până când le găsi pe cele de la dormitorul lui Rose. Atunci văzu batista albă, care flutura ca un porumbel captiv.

La naiba! Însemna că scrisoarea conținuse vești triste și nu voia să aștepte până la apus ca să afle dacă ea era bine. Se uită la fereastră, încercând să-și dea seama dacă Rose era în cameră. Dacă ar fi putut doar să îi facă semn cu mâna, măcar ca să îi arate că nu era tulburată complet, s-ar fi simțit mult mai...

– Bună dimineața, domnule Holland.

Uimit, Charles se întoarse și o văzu pe Lady Yardley pe iapa ei, arătând elegant în costumul verde de călărie și cu pelerina din catifea neagră. O bonetă cu borul lat îi ascundea fața de soare.

– Bună dimineața, îi răspunse el, cu o suavitate care ascundea reacția defensivă pe care o simțea de fapt.

– Ce surpriză plăcută, zâmbi ea. Trebuie să recunosc că sunt încântată că drumurile noastre s-au întâlnit din nou.

Charles zâmbi, sperând să împiedice să-și dea seama unde se uita de fapt. Dacă Lady Yardley s-ar fi uitat în sus și ar fi văzut batista de la fereastra dormitorului lui Rose, ar fi putut ajunge la concluzia greșită.

Sau, și mai rău, la cea corectă.

Arătând cu mâna în direcția orașului, spuse:

– Mă duc să-l vizitez pe domnul Davies la bancă. Mai sunt alte comisioane de care ați vrea să mă ocup cât sunt acolo?

Lady Yardley zâmbi, ca o pisică ce se uită la un castron plin cu lapte.

– Cât de drăguț din partea ta că te oferi. Nu mă pot gândi la nimic pe moment, dar există ceva ce aș vrea să te rog.

Charles se simți vinovat. Dacă știa că îi descoperise dulăpiorul secret și că luase ceva? Sau poate își dăduse seama că schițele cu el fuseseră atinse. Își păstră vocea echilibrată și relaxată, răspunzând:

– Desigur.

– Poate o să pară o cerință ciudată.

– Sunt sigur că nu e.

– Să nu mă judeci până nu-ți spun despre ce e vorba.

– Foarte bine.

Obrajii ei, înroșiți de briza rece, deveniră mai îmbujorați.

– Sunt sigură că știi că eu și Lady Bonneville găzduim un bal mâine-seară.

Ar fi trebuit să trăiască într-o peșteră ca să nu observe pregătirile intense din ultima perioadă.

– Sunt sigur că o să fie evenimentul sezonului.

Replica îi câștigă un zâmbet și mai mare.

– Îți apreciez încrederea și aș vrea să te invit.

– Poftim?

– La bal. Mi-ar plăcea să vii. Ca invitat.

Să meargă la bal? În nici un caz!

– Sunteți foarte amabilă să mă invitați, dar nu cred că ar fi potrivit. În definitiv, sunt doar administratorul moșiei.

Calul ei dansa pe loc, la fel de nerăbdător să scape de această întâlnire ciudată ca și el. Lady Yardley îl liniști pe Charles.

– Nu e la fel de formal ca un bal de la Londra. Poartă cea mai bună jachetă. O să te încadrezi destul de bine.

Cu duci și conți? Puțin probabil.

– Aveam de gând să mă trezesc devreme mâine-dimineață. Am atât de multe de făcut.

Clar exasperată, contesa oftă.

– Mereu lucrezi atât de mult. Ia-ți o zi liberă.

– Aș prefera să n-o fac, îmi place munca mea.

– Și ești foarte bun la ce faci. De fapt, îți sunt datoare. Spune că o să vii. E șansa ta să stai cu oameni importanți. Dacă ești înțelept, o să profiți de ocazie.

– Eu... Simpla idee a unui bal îl făcu să se sufoce. O să mă gândesc la asta.

– Foarte bine. Sunt sigură că o să iei decizia corectă.

Lady Yardley își aranjă rochia să cadă într-o parte, care o cascadă de catifea verde.

– Să-mi păstrezi și mie un dans, domnule Holland.

Acestea fiind spuse, dădu pinteni calului și plecă.

Charles ajunse la foișor devreme, și jumătatea de oră de dinaintea apusului păru o eternitate. Când auzi pașii lui Rose pe alee, inima începu să-i bată cu putere. În ochii ei era o determinare pe care începuse s-o vadă din ce în ce mai des în ultimul timp. Interpretă asta ca un semn că nu se va mai lăsa în voia sorții și că va prelua controlul asupra propriei sorți.

Cum intră în foișor, el o luă de mâini.

– Cum ești? Ai aflat ceva?

– Da. Mama are probleme, dar nu știu de ce fel.

– Unde este?

Rose clătină din cap tristă.

– Nu știu. În scrisoare îi cerea ajutorul lui Lady Yardley, dar probabil a scris detaliile într-o scrisoare anterioară. Trebuie s-o găsesc. Disperarea cererii ei sugera că timpul este esențial.

– Scrisoarea pe care ți-am dat-o nu conținea nici un indiciu?

Rose o scoase din buzunar și i-o întinse.

– Uite, poți s-o citești singur.

Cât de simplu părea și chiar așa ar fi trebuit să fie. Însă nu pentru el.

Când își dădu seama ce spusese, își duse mâna la frunte.

– Cât de nechibzuit din partea mea! Îmi pare rău, Charles.

– Nu are de ce.

Îi părea bine că uitase, că nu se gândea la el ca la un om al peșterii.

Revenindu-și repede, Rose îl luă de braț și îl duse pe bancă.

– Hai să stăm puțin ca să-mi revin. Apoi o să citim scrisoarea împreună și o să încercăm să ne dăm seama de situația mamei. E posibil să-mi fi scăpat ceva, în ce stare de spirit eram.

Stătură umăr lângă umăr, iar Rose ținu scrisoarea între ei, degetul arătător alunecând pe sub fiecare cuvânt pe care îl citea. Scrisul, o încâlceală de bucle, părea să râdă de el, așa că Charles închise ochii și se concentră pe sunetul clar al vocii ei.

După ce termină de citit, Rose oftă și împături scrisoarea.

– Ce părere ai?

Charles se gândi că mama ei era într-o închisoare, un azil sau mai rău. Probabil și Rose ajunsese la aceleași concluzii, așa că nu avea de ce să le dea glas. Speculații în acea direcție nu aveau cum s-o facă să se simtă mai bine.

– Cred că trebuie să luăm o altă scrisoare.

Rose încuviință.

– Am fost tentată să mă furișez în bibliotecă noaptea trecută și să caut dulăpiorul ascuns în spatele tabloului, dar mi-am spus că o noapte nu mai contează. Sper că nu am greșit.

– Ai făcut bine să aștepți. O să fie mai ușor pentru mine să fac asta.

– Nu ți-am cerut să ne vedem ca să te rog să furi o altă scrisoare pentru mine.

Charles zâmbi cu jumătate de gură.

– Atunci de ce mi-ai cerut să ne vedem?

– Pentru că ești prietenul meu. Mă înțelegi și am încredere în sfatul tău.

– Foarte bine. Sfatul meu e să mă lași să fur altă scrisoare.

– Nu crezi că mă pot descurca?

Indignată, își încrucișă brațele și își lăsă capul într-o parte.

– Cât de greu poate să fie?

– Nu e greu să iei scrisoarea, asta dacă ești destul de înaltă să ajungi la locul secret. Cred că tu ai avea nevoie de un scaun.

Rose îi aruncă un zâmbet dulce și complet fals.

– Nu e ca și cum ducem lipsă de scaune. Dacă nu mă înșel, în bibliotecă sunt trei.

Avea dreptate.

– Partea mai grea e să nu fii prinsă. Sau dacă ești, să poți să minți, iar tu nu te pricepi la mințit.

– Nici tu.

– De unde știi? o tachină el.

– Îți pot citit fiecare emoție pe față, răspunse ea serioasă.

– Foarte bine. La ce mă gândesc acum?

Se gândea la noaptea pe care urmau să o petreacă împreună și că ținea la ea mai mult decât ar fi trebuit sau ar fi avut dreptul s-o facă. Că probabil o să-i frângă inima.

Dar nu îi putea spune asta. Așa că își lăsă privirea să se plimbe peste buzele ei, peste zona goală de la baza gâtului și peste decolteu, după care se uită din nou în ochii ei. Îi zâmbi plin de subînțeles și îi auzi respirația întretăiată.

– Spune-mi, o încurajă el, la ce mă gândesc? Uite, o să-ți dau un indiciu.

Își plimbă degetele peste ale ei și îi sărută mâna.

Buzele ei se deschiseră.

– Cred că te gândești la același lucru ca mine.

– Și anume?

Ce n-ar fi dat s-o audă spunând că îl dorește. Că îi voia trupul lipit de al ei, fără nimic altceva între ei.

Rose roși, dar nu își mută privirea.

– Că atracția pe care o simțim unul pentru celălalt e puternică, aproape înfricoșătoare în intensitatea ei.

– Te pricepi.

– Cred că te-am avertizat. Îi aruncă un zâmbet cu subînțeles, care îi făcu sângele să fiarbă. Cât despre luarea altei scrisori, o să-mi fie mai ușor mie. Nu petreci la fel de mult timp în casă, iar eu am mai multe ocazii să fiu singură în bibliotecă decât tine.

– Așa e.

Cu toate astea, nu îi plăcea ideea. Dacă Rose ar fi fost prinsă, Lady Yardley nu ar fi iertat-o. Părea genul de persoană acră, care putea urî irațional pe cineva mai tânăr și mai frumos decât ea. Însă Rose avea dreptate. Ar fi suspect dacă el ar începe să petreacă mai mult timp în casă. Doar dacă...

– De fapt, spuse el, o să am ocazia perfectă mâine-seară.

– Da? Când?

– În timpul balului lui Lady Yardley. M-a invitat. Aveam de gând să refuz, dar...

Pentru Rose, era în stare de orice.

– O să vii la bal? Ce minunat, dar...

– Ciudat? Sunt întru totul de acord. Dar e în avantajul nostru.

Rose se uită în jos, unde bucăți zdrențuite de frunze se învârteau la picioarele ei.

– Lady Yardley a desenat schițele. E îndrăgostită de tine.

Îndrăgostită nu era cuvântul potrivit. Nu îl voia pe el atât cât voia o tăvăleală între cearșafuri.

– Nu m-aș grăbi să ghicesc natura sentimentelor ei, dar cred că schițele au fost făcute de ea.

– Asta complică lucrurile.

Rose se încruntă.

– Nu chiar. O să îmi fac apariția la bal și când toată lumea o să fie prinsă cu muzică, dans și conversație, o să mă strecor în bibliotecă. Ar trebui să fie ușor să iau o altă scrisoare. Apoi mă voi întoarce la petrecere și ți-o voi înmâna fără să-și dea cineva seama.

Rose încuviință.

– E posibil să funcționeze. Dacă totul merge bine, o să știu ce s-a întâmplat cu mama până mâine-seară.

Charles o strânse de mână.

– O să ai răspunsurile pe care le cauți.

Rose era imposibil de frumoasă în lumina apusului. Era diafană și complexă ca un fulg de zăpadă. Ea îl privi și ochii i se umplură de emoție.

– Mai trebuie să te rog ceva.

Capitolul 13

Șa: (1) Obiectul pus pe spatele unui cal pentru a ajuta persoana să-l călărească mai ușor. (2) A impune o responsabilitate sau a îngreuna, ca în exemplul: „Vicontesa nu avea de gând să accepte să fie pusă șaua pe ea de un soț bătrân, preferințele ei îndreptându-se către bărbații mai tineri și mai viguroși".

Rose tremura, mai puțin de frig și mai mult de teamă. Nu avea dreptul să-l întrebe pe Charles ceva atât de personal, dar trebuia s-o facă.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, el spuse:

– Mă poți întreba orice.

Înghițind în sec, Rose spuse:

– Ții la ea? La Lady Yardley?

Charles se încruntă.

– Ce? Nu!

Părea sincer, dar poate nu recunoscuse încă față de el însuși adevăratele sentimente.

– Dacă ai ține la ea, nu v-aș judeca pe nici unul dintre voi. Îmi dau seama că există motive pentru care ai vrea să ții secretă o relație cu ea...

– Rose, nu există nici o relație.

– Dar e clar că ea și-ar dori una.

Charles se uită în sus, la tavanul foișorului, unde stelele pictate fuseseră șterse de vreme.

– Presupun că da.

– Dacă există vreo șansă să se înfiripe ceva între voi, nu vreau să mă bag. Meriți să fii fericit.

Charles se ridică brusc, plin de furie.

– Lady Yardley e doar angajatoarea mea și așa o să rămână. În plus, știi deja că viitorul meu nu e aici.

Rose se ridică și ea în picioare.

– Dar, dar dragostea, atunci când te lovește, are un mod ciudat de a schimba planurile oamenilor. Uită-te la Olivia. Nu a visat niciodată că o să meargă într-o expediție în Egipt, dar a făcut-o. Pentru James.

– Nu îmi schimb planurile, rosti el ferm, pentru nimeni.

Nu putea să fi fost mai clar. Rose știa asta, însă chiar și așa, durerea copleșitoare provocată de declarația lui sugera că o parte naivă din ea sperase că...

Visuri prostești.

– Înțeleg, spuse ea.

El o apucă de umeri și o privi în ochi.

– Chiar înțelegi? Poate sună egoist și presupun că așa și e. Dar mă gândesc și la tine.

– Cum așa?

El clătină din cap, ca și cum nu găsea cuvintele potrivite. În cele din urmă, spuse:

– Tu ești o tânără de viță nobilă. Ai nevoie de un soț care se potrivește în lumea ta.

– Nu. Nu trage concluzii despre ce sunt și ce am nevoie.

Își aruncă brațele în jurul gâtului lui și se aplecă spre el.

Umbrele aruncate de asfințit accentuară unghiurile obrajilor lui și maxilarul, iar buclele i se mișcau în briza serii. Arăta devastator de chipeș, atât de mult că Rose aproape începu să tremure de dorință.

– Foarte bine, nu o să trag concluzii. Spune-mi tu, de ce ai nevoie?

– De asta.

Ridicându-se pe vârfuri, își lipi gura de a lui, sărutându-l cu tot ce simțea: frică, dorință și, da, dragoste. Își lăsă mâinile să se plimbe pe sub jacheta lui, peste pieptul lui tare, peste suprafața dură a abdomenului lui și conturul ferm al fundului. Rose nu era o floare prețioasă și delicată, iar săruturile ei, pline de dorință sălbatică, demonstrau acest lucru din plin.

Charles păru șocat de dovada ei fierbinte de pasiune, fiind uimit de fierbințeala atingerii ei. Ea îl împinse, până când spatele i se lovi de zidul de piatră, după care își lipi corpul de al lui.

Pe Charles nu păru să-l deranjeze. Gemând ușor în gura ei, îi trase șoldurile lângă ale lui, lăsând-o să simtă întreaga lungime a mădularului lui întărit.

– De asta am nevoie, spuse ea.

Îngropându-și fața în gâtul lui, îi savură gustul și mirosul.

– Dumnezeule, Rose!

Cu o mișcare rapidă, schimbă pozițiile. În timp ce o săruta cu pasiune, îi ridică fusta și jupa pe care o purta pe dedesubt. Aerul rece năvăli în jurul și între picioarele ei, reamintindu-i exact cât de expusă și vulnerabilă era.

Charles își puse palma caldă și aspră pe piciorul ei și îi mângâie coapsa. Degetul lui se plimbă din ce în ce mai sus, până când atinse zona sensibilă dintre picioarele ei.

Genunchii lui Rose se înmuiară, însă pieptul lui o țintui ferm de perete, dându-i voie să se concentreze pe efectele dulci și amețitoare ale atingerii lui. Ea se rezemă de piatră și savură senzația săruturilor lui fierbinți și posesive de pe gât.

Rose plutea, purtată de dorință și plăcere. Degetele lui o tachinau și tentau, împingând-o dincolo de o ușoară excitare, înspre dorința sălbatică. Gemetele ei răsunau în peisajul de iarnă și pluteau în jurul lor într-un ritm care se potrivea cu atingerile lui senzuale, care o purtau mai sus... și mai sus...

– Charles!

Tremură, uimită de puterea eliberării și de satisfacția adusă de aceasta. Chiar și peste un minut, fiori delicioși o străbăteau, lăsând-o fără aer și slăbită.

Charles lăsă fusta să cadă la locul ei și o sărută ușor în timp ce ea plutea înapoi spre pământ.

– A fost... Nereușind să-și găsească cuvintele, îi prinse fața chipeșă între mâini. Mulțumesc.

– Rose! Râzând, îi sărută gâtul. Mereu mă surprinzi, în cele mai minunate moduri posibile.

Ea clipi.

– Tu ești surprins? Sinceră să fiu, nici măcar nu știam...

Și acesta era doar începutul. Avea atât de multe de învățat și de trăit, o viață de iubire în fața ei.

Problema era că nu-și putea imagina genul acela de pasiune, genul acela de intimitate, cu altcineva decât cu Charles.

– Nu mai putem să stăm aici prea mult, spuse el. E posibil să te caute cineva.

– Dar ne vedem mâine-seară la bal?

Cât de ciudat va fi să-l vadă în sala de bal a lui Lady Yardley, amândoi îmbrăcați în hainele lor cele mai bune, fără să poată să recunoască sentimentele pe care le aveau unul pentru celălalt.

– Da, pentru puțin timp. O să găsesc ocazia perfectă ca să mă duc în bibliotecă și dacă reușesc să iau scrisoarea, o să mă întorc să ți-o dau.

– Dacă ești prins umblând la dulăpiorul secret, nu o să arate bine deloc.

– Așa e. Dar n-o să fiu prins, nu-ți face griji pentru mine.

– Atunci pe mâine, spuse ea.

El îl luă mâna, i-o sărută și îi aruncă un zâmbet care o topi.

– La bal.

Rose se întoarse să plece, surprinsă că picioarele încă o mai țineau, dar se opri fix la ieșirea din foișor. Întorcându-se spre Charles, îi spuse:

– Să știi că nu m-am răzgândit în privința nopții de pasiune pe care mi-ai promis-o. După seara asta, o aștept nerăbdătoare.

– Și eu, Rose.

Vocea lui, adâncă și promițătoare, o învălui, înfiorându-i pielea.

– Noapte bună.

*

Zăpada începu să cadă când sosiră primii invitați și nu se opri. Dincolo de zidurile de sticlă ale spectaculoasei săli de bal a lui Lady Yardley, fulgii de nea valsau, imitând cuplurile de pe ringul de dans.

Rose purta o rochie pe care i-o făcuse cumnata ei, Anabelle. Era cea mai frumoasă pe care o avea, o creație minunată de mătase de un albastru pal. Belle îi oferise rochia lui Rose într-un fel solemn.

– Niciodată să nu te mai consideri rățușca urâtă. Ești o lebădă care strălucește mai puternic decât toate celelalte.

Ridicol, dar Rose o iubea pe Belle pentru că gândea asta. Și deși Rose era departe de a fi o lebădă, trebuia să recunoască faptul că rochia o făcea să se simtă minunat de grațioasă.

Începuse seara alături de Lady Bonneville, însă vicontesa nu îi dădu voie să rămână acolo.

– Nu am nevoie să stai după mine, să îmi aduci băuturi și să porți conversații fără sens.

– Nu? Credeam că asta face un însoțitor.

Replica lui Rose îi provocă un hohot sincer și o împinse către ringul de dans.

Ea era debutanta ciudată, care nu era încântată de dans. Nu îi plăceau înghesuiala, ținutul jenant de mână și privitul în ochi. Cel puțin aici, în Bath, Rose se simțea mai puțin expusă decât în Londra. Poate gândul nu însemna nimic, dar era o aberație ce îi oferea confort. Dacă o va ajuta să supraviețuiască serii, va fi fericită să se amăgească. Cel puțin dansul îi va lua gândul de la Charles și misiunea riscantă pe care urma s-o ducă la capăt de dragul ei.

El încă nu ajunsese, iar Rose observă că privirea lui Lady Yardley era fixată pe intrarea în sala de bal aproape la fel de des ca a ei. Poate chiar mai mult.

Încrezătoare că Charles va apărea, așa cum promisese, Rose se concentră pe interpretarea rolului unei tinere care se simte bine la un bal de iarnă. Primul ei partener de dans, lordul Westman, era un gentleman jovial, mai în vârstă, care vorbea cu mult entuziasm despre zăpadă.

– Jurnalele n-au spus nimic de zăpadă luna asta, dar ascultă-mi cuvintele! Asta o să fie o furtună memorabilă, dacă e să mă iau după genunchii mei.

– Dacă dansul le înrăutățește starea... spuse Rose, poate puțin prea plină de speranță.

– Nu, în nici un caz! Nu știi că dansul e cel mai bun tratament pentru încheieturi bătrâne?

Rose îl crezu, având în vedere că avea agilitatea unui bărbat cu două decenii mai tânăr, lăsând-o fără aer la sfârșitul primului set. Galant, insistă să o însoțească înapoi lângă Lady Bonneville înainte să se ducă în căutarea următoarei sale partenere.

– Un început jalnic, spuse vicontesa.

– Poftim?

– Nici măcar nu încerci. Westman este prea bătrân până și pentru mine.

Rose îi aruncă vicontesei o privire ușor mustrătoare.

– Nu-mi permit să fiu pretențioasă când vine vorba de partenerii de dans. A fost drăguț din partea lui că m-a invitat.

Lady Bonneville își ridică lornionul și se uită la Rose.

– Ce prostie! Mă aștept ca următorul tău partener de dans să fie chipeș și eligibil.

– Cum rămâne cu averea? Să îi cer să îmi dea și recomandarea unui bancher?

– Dacă poți.

Rose încercă să nu-și dea ochii peste cap și spuse:

– O să fac ce pot.

Se îndreptă spre ringul de dans.

– Nu acolo.

Rose se întoarse către vicontesă.

– Poftim?

– Acolo e secțiunea bătrânilor. E mai mult gri acolo decât în ceața din Londra.

O privire aruncată în acea direcție confirmă spusele lui Lady Bonneville.

– Unde ați vrea să merg?

Vicontesa își mișcă lornionul ca bagheta unei vrăjitoare, îndreptând-o spre o mulțime de tineri care stăteau aproape de intrarea în sală, o masă de jachete la modă și veste colorate.

Rose înghiți în sec.

– Grăbește-te, fato, al doilea set urmează să înceapă, spuse Lady Bonneville.

Doar ca să o enerveze pe vicontesă, Rose se mișcă încet, zâmbind dulce peste umăr în timp ce se îndrepta, împreună cu toate celelalte tinere, spre grupul de burlaci eligibili.

Și-ar fi dorit ca Olivia, Belle sau Daphne să fi fost acolo cu ea. Nu era nimic mai umilitor ca statul pe marginea ringului de dans de unul singur, încercând cu disperare să nu pari disperat. Se uită la intrarea în sala de bal, întrebându-se când va apărea Charles.

– Lady Rose. Lordul Stanton se opri în fața ei. În sfârșit te-am găsit.

– Bună seara.

Rose făcu o reverență și încercă să-și ascundă dezamăgirea că nu era Charles.

– Vrei să dansezi?

Rose putea simți lornionul lui Lady Bonneville fix între umeri. Deși Lord Stanton avea ceva care nu îi plăcea, nu îl putea refuza. Cel puțin va evita situația stânjenitoare de a nu dansa următorul set.

– Ar fi minunat.

În timp ce se îndreptară spre ringul de dans, Lady Yardley îi zâmbi aprobator. Era foarte frumoasă în acea seară. Silueta ei subțire era înfășurată în mătase verde, iar părul, aranjat în bucle care cădeau în cascadă. Arăta tânără și plină de viață.

Rose știa exact pe cine spera Lady Yardley să impresioneze și nu o putea învinovăți.

Când o văzu roșind, Rose urmă direcția privirii ei și îl văzu.

Charles ezită la intrare și își plimbă privirea peste mulțime. Genunchii lui Rose se înmuiară când îl văzură. Deși jacheta lui nu era cea mai reușită din acea sală, umerii care o umpleau cu siguranță erau.

Când o văzu pe Rose, îi aruncă un zâmbet aproape imperceptibil. Apoi observă mâna lordului Stanton pe spatele ei și zâmbetul i se încordă. Rose nu voia să-l facă gelos, dar era incitant să vadă că poate era.

Înainte să facă doi pași în cameră, Lady Yardley îl acostă, îndreptându-l spre ringul de dans. Când primele note muzicale se auziră peste câteva clipe, Rose se învârti în brațele lui Lord Stanton, iar Lady Yardley în brațele lui Charles.

Rose încercă să se concentreze pe pași și nu pe cât de nedreaptă era situația, dar se împiedică de două ori. Nu se putu abține și se uită după Charles. Acesta era deasupra invitaților și, deși nu era cel mai talentat dansator, se mișca cu o încredere și ușurință care îl făceau ținta unui oftat plin de dorință.

Dacă Lord Stanton observase lipsa de atenție a lui Rose, nu pomeni nimic. Simțindu-se vinovată, ea se hotărî să fie o parteneră de dans mai bună pentru restul setului.

– Crezi că o să ningă toată noaptea? întrebă ea, recunoscătoare că vremea era, măcar acum, un subiect de conversație cât de cât interesant.

– Sper că nu. Mamei nu îi place să călătorească pe zăpadă și m-a avertizat că va dori să plecăm imediat dacă încep să se strângă nămeți.

– Înțeleg, îi zâmbi Rose înțelegătoare. Și tu ai prefera să nu faci asta?

– Nu când balul acesta are atâtea părți bune, toarse el, ușor bolborosind. Nu vreau să mi se refuze nici un moment din plăcerea companiei tale, Lady Rose. Nu dacă am un cuvânt de spus.

El își ridică sprânceana, iar Rose avu impresia că se așteptase ca declarația lui plină de pasiune să o dea pe spate sau cel puțin s-o facă să roșească. Dar în timp ce el îi admiră decolteul, ea nu simți decât repulsie.

Se simți ușurată când dansul se termină, iar Lord Stanton o duse înapoi lângă Lady Bonneville, care se uitase la tot evenimentul în timp ce stătea cu picioarele întinse pe taburetul ei roșu.

– Nu îți place de el, concluzionă ea.

– Nu îmi place compania lui, spuse Rose cât de diplomat posibil.

Vicontesa răspunse:

– Chiar și așa, nu e recomandat să arzi podurile. Arătând cu lornionul spre ringul de dans, adăugă: Lady Yardley pare să se fi bucurat de partenerul ei, domnul Holland, nu-i așa? Administratorul?

Cuvintele înșelător de aleatorii erau însoțite de o privire ageră.

Rose știu că nu era cazul să spună că nu văzuse.

– Formează un cuplu remarcabil.

Deși o duru să recunoască asta, era adevărat.

– Doar pentru că cineva ajunge la o anumită vârstă, nu înseamnă că e lipsit de pasiune, spuse vicontesa.

Dumnezeule!

– Lady Bonneville, ați vrea să vă aduc ceva de băut?

Se rugă pentru un răspuns afirmativ, o scuză ca să părăsească discuția care o stânjenea și întrista în egală măsură.

Vicontesa îi ignoră întrebarea și continuă:

– Noi, cei mai vârstă, nu avem avantajul tinereții, dar avem avantajul experienței.

Rose încercă să nu se gândească la Lady Yardley manifestându-și „experiența", sau orice altceva, cu Charles. Dar era de acord cu afirmația vicontesei, la modul general.

– Fiecare vârstă merită fericire și iubire.

Lady Bonneville încuviință și se concentră pe un loc din spatele lui Rose.

– Uite că se apropie fericirea lui Lady Yardley.

Rose se întoarse tocmai când Charles se îndrepta spre ele, și o ceață ireală o învălui. Cele două lumi ale ei: cea reală, intimă, cu Charles, și cea aparentă, dar cuviincioasă, cu Lady Bonneville, se ciocniră în acel moment. Nu îi era rușine de Charles sau de ce simțea pentru el, însă existau motive pentru care întâlnirile lor erau secrete.

– Bună seara, Lady Rose.

Plecăciunea lui grațioasă și sigură ar fi făcut de rușine chiar și un duce.

– Domnule Holland.

Își plecă ușor capul, încercând să-și controleze zâmbetul care amenința să i se întindă pe față, după care îl prezentă lui Lady Bonneville.

Privirea vicontesei se mută de la Charles la Rose și înapoi. Își arcui o sprânceană.

– Presupun că ai venit s-o inviți pe Rose la dans.

– Da, milady.

– Atunci îți sugerez să nu mai aștepți. Există o mulțime de gentlemeni care speră să pună mâna pe ea.

Rose se abținu de la a-și da ochii peste cap când auzi exagerarea. Bărbații nu roiau în jurul ei.

– E ușor de văzut de ce, spuse Charles, sinceritatea din ochii lui lăsând-o aproape fără aer. Întinzându-i mâna, o întrebă: Vrei să dansezi?

– Aș fi încântată.

Rose îl luă de mână și, în timp ce se îndreptau spre ringul de dans, observă expresia încrezută a vicontesei.

Când muzica începu, se mișcară împreună. Inițial nesiguri, adaptându-se nu neapărat unul la celălalt, ci la public. În scurt timp însă, Rose nu mai simți decât mâna lui pe spate, apropierea dintre corpurile lor și pasiunea din ochii lui. Pentru câteva momente binecuvântate, reuși să uite de scrisoarea îngrijorătoare a mamei, de misiunea riscantă a lui Charles și de inima ei, care era în bucăți.

Era doar o fată, care dansa la un bal cu bărbatul pe care îl iubea.

Apoi muzica se opri.

În zgomotul făcut de aplauze, râsete și conversații, Charles îi șopti la ureche:

– Continuă să dansezi. O să mă întorc repede.

I se strânse stomacul.

Simțindu-i neliniștea, o strânse de mână și zâmbi.

– Nu-ți face griji. Nu e ca și cum sunt spion pentru rege.

Rose zâmbi și se relaxă.

– Îți doresc noroc.

Nu mai vorbiră apoi, când el o duse la Lady Bonneville. Rose nu ar fi vrut să-i dea drumul la braț, dar o făcu.

Cu un zâmbet liniștitor, Charles intră în mulțime și dispăru.

Capitolul 14

Charles ieși din sala de bal și se îndreptă spre bibliotecă, aparent fără să fie observat. Dacă se întâmpla să se întâlnească cu cineva pe hol, se va preface amețit și va spune că s-a pierdut în timp ce căuta ceva de băut. Angajații se pare că se așteptau la asemenea comportament de la invitați și-l tolerau. Era trist, dar îl ajuta să-și ducă planul la capăt.

Intră în bibliotecă fără să vadă pe nimeni altcineva, păși în întuneric și închise ușa. Îi luă puțin până ochii i se obișnuiră. Nu era nici o lampă aprinsă în cameră, însă lumina din sala de bal se revărsa pe pajiștea acoperită de zăpadă din fața ferestrelor bibliotecii. Fulgii continuau să cadă, zburând dintr-o parte în alta când vântul iernii vuia.

În tăcere, ocoli biroul și zona de relaxare și ajunse la șemineu. Se asigură din nou că ușa era închisă și trase colțul tabloului lui Lord Yardley.

Un scârțâit răsună în cameră, apoi ușa dulapului se deschise ușor. Doar că era prea întuneric să vadă ceva. Întinse mâna, bazându-se pe memorie și sperând că nimic nu fusese mutat de la ultima lui vizită. Simți teancul de scrisori, le luă pe toate și se așeză lângă fereastră ca să le examineze.

Până și un cititor experimentat ar fi avut probleme în a găsi o anumită scrisoare în acea lumină. Cel puțin asta își spunea. Dar pentru el, era aproape imposibil.

Scrisoare după scrisoare, o căută pe cea a ducesei, uitându-se după scrisul ei și semnătura distinctă.

O găsi la fundul teancului, ca și cum cineva ar fi ascuns-o și ar fi uitat că există.

Puse scrisoarea în buzunarul jachetei, le strânse pe celelalte și le așeză la loc în dulăpior.

Într-o clipă, închise ușa, așeză portretul în poziția sa originală și camera arăta la fel ca înainte să vină.

Expiră încet. Rose va fi așa ușurată. Nu numai pentru că luase scrisoarea, dar și pentru că fusese mai ușor decât s-ar fi gândit. Charles se îndreptă spre ușă și puse mâna pe clanță. Care se întoarse neașteptat.

Înainte să se poată ascunde, ușa se deschise, lăsând să intre lumina și pe Lady Yardley.

– Charles, mă întrebam unde te-ai dus. Ceva mi-a zis că e posibil să te găsesc aici.

La naiba! Se clătină și se sprijini de perete, prefăcându-se beat, dar nu foarte.

– Iertați-mă. Căutam un pahar cu brandy.

– Și l-ai găsit?

– Nu, dar poate așa e mai bine.

– Prostii!

Lady Yardley traversă camera, deschise un dulăpior de sub un raft și scoase o carafă și două pahare. Le puse pe masă și se lăsă pe o canapea, un nor de mătase verde strângându-se în jurul ei.

– Vino, ia loc și toarnă.

Mângâie perna de lângă ea și, deși Charles ar fi vrut să plece din cameră, știa că nu putea face asta.

Așa că se așeză lângă Lady Yardley și turnă brandy în fiecare pahar. Îi dădu unul și pe al lui îl ridică pentru a ține un toast.

– În cinstea balului dumneavoastră, Lady Yardley, care este un succes.

Contesa luă o gură de brandy, privindu-l seducător.

– Chiar așa e, Charles? Un succes?

– Nu sunt un expert, dar așa mi se pare. Sala de bal este plină de doamne și domni de elită. Toată lumea dansează și se simte bine. De ce-ar mai fi nevoie pentru ca balul să fie considerat un succes?

– Amuzant că întrebi asta.

Lady Yardley dădu pe gât restul băuturii și așeză paharul pe masă.

– În primul rând, mi-ar plăcea să nu-mi mai spui Lady Yardley. Mă face să par atât de... bătrână.

– Cu respect, însă nu sunt de acord.

– Asta e problema ta, Charles.

– Poftim?

– Mereu ești atât de *respectuos*.

Se așeză mai aproape de el, întinzându-și un braț ca și cum s-ar fi pregătit pentru o conversație lungă. Iar acesta era ultimul lucru pe care și-l dorea Charles.

– Sunteți o lady și angajatoarea mea, spuse el, pentru că părea că trebuia să îi reamintească asta. Bineînțeles că aveți respectul meu.

– M-ai întrebat de ce aveam nevoie ca să consider balul un succes.

Da. Și Charles avu senzația că va regreta întrebarea.

– Apropo de bal, nu ar trebui să ne întoarcem la invitații dumneavoastră?

Ea îi ignoră sugestia.

– Ar fi un succes sigur dacă m-ai săruta, spuse ea în timp ce îndepărtă o scamă invizibilă de pe umărul jachetei lui.

La naiba! Își puse paharul pe masă, o scuză pentru a se îndepărta de ea.

– Nu vorbiți serios. Nu aș visa să-mi permit o asemenea libertate.

– Tu și onoarea ta afurisită.

Lady Yardley se bosumflă.

– Permiteți-mi să vă escortez înapoi în sala de bal.

Încercă să se ridice, însă fu atât de surprins când Lady Yardley îl trase de braț, încât căzu peste ea. Aceasta îl apucă de rever și se lăsă înapoi pe canapea, trăgându-l odată cu ea.

Charles reuși să-și pună brațele de o parte și de alta a ei, pentru ca trupurile lor să nu se ciocnească, dar fața lui era foarte aproape de a ei.

– Te-am urmărit când lucrezi, repari acoperișuri, îmblânzești armăsari, chiar muți bolovani. E ceva atât de atrăgător la un bărbat care știe cum să-și folosească mâinile. Pur pariu că știi cum să atingi o femeie.

Dumnezeule!

– De fapt...

Înainte să își poată termină propoziția, Lady Yardley îl apucă de păr, îl trase spre ea și îl sărută.

Rose dansă apoi cu Lord Avery, un tânăr gentleman de treabă, care avea mâinile transpirate și tendința să roșească de fiecare dată când ea încerca să înceapă o conversație. Îl înțelegea. Foarte rar întâlnea pe cineva mai timid decât ea. În timp ce se mișcau pe ring, încercă să nu-și rupă gâtul, uitându-se după niște umeri lați. Cum va reuși să scape, Charles se va întoarce la ea și îi va spune dacă a avut sau nu succes în bibliotecă.

Era bine să se poată baza și pe altcineva în afara familiei sale. Olivia și Owen se purtau foarte frumos cu ea, la fel și Belle, și Daphne. Dar erau rudele ei și o priveau ca pe o fată care trebuia protejată și cocolosită.

Charles era diferit. Era mai degrabă ca un partener, cineva căruia îi putea împărtăși grijile și visurile. Cineva pe care se putea baza.

Când muzica se termină, Lord Avery păru atât dezamăgit, cât și ușurat.

– Sper că nu te-am călcat pe picioare prea tare, spuse el.

– Deloc, îl asigură ea. Mi-au făcut plăcere dansul și compania ta.

Complimentul îl făcu să roșească și încă încerca să-și revină când o conduse înapoi la Lady Bonneville.

Rose se aștepta ca vicontesa să o certe pentru că nu atrăsese un partener de dans mai experimentat, însă aceasta abia păru să-l observe pe Lord Avery. De fapt, părea puțin palidă.

– Nu vă simțiți bine? o întrebă Rose. Dacă sunteți obosită, pot să vă duc în cameră.

Lady Bonneville îi aruncă o privire sfidătoare.

– Abia aștepți să scapi de mine, nu-i așa?

– Nici vorbă. Vreau doar să mă asigur că vă simțiți confortabil.

– E prea cald aici. Cineva ar trebui să deschidă o ușă.

– Dar e frig afară. Încă ninge. Să vă aduc evantaiul?

– Da, cel din mătase chinezească cu ciucurele albastru aprins. Audrey o să știe unde e.

– Foarte bine. O să mă întorc repede.

– Dacă te grăbești, o să te întorci la timp pentru următorul set de dansuri.

Rose încuviință ascultătoare, dar se hotărî să prelungească cât de mult posibil sarcina. Niciodată nu dansase atât de mult într-o

singură noapte. O dureau picioarele și capul, dar bănuia că îi va prinde bine să se îndepărteze de sala de bal.

Ieși printr-o ușă laterală, ajunse pe hol și încercă să se orienteze în această parte a casei pe care nu o cunoștea. Era aproape sigură că la capătul holului era salonul, iar de acolo putea ajunge ușor la scări și la coridorul unde se aflau dormitoarele lor. Simțul ei de orientare era groaznic și, dacă s-ar fi rătăcit și asta ar fi însemnat o pauză lungă de la dans, era fericită să se rătăcească.

O luă în dreapta și apoi înaintă pe holul elegant, savurând liniștea relativă și lumina slabă de la aplicele de pe perete. Cu fiecare pas pe care îl făcea, zgomotul muzicii, râsetelor și conversației din sala de bal se îndepărta. Părea că toți servitorii și toată activitatea se concentraseră în acea parte a conacului, restul casei fiind părăsită.

Portrete cu domni sobri decorau pereții holului, și dintr-odată Rose își aminti unde se găsea. În aripa casei unde se aflau biroul și biblioteca.

Biblioteca.

Se opri brusc. Ușa bibliotecii era la numai câțiva metri depărtare.

Charles putea fi acolo chiar acum, căutând în dulăpiorul ascuns.

Nu ar trebui să intre. Nu ar face decât să-l sperie sau să îl distragă.

Dar i-ar plăcea să petreacă măcar câteva clipe cu el.

Tentația era puternică, aproape irezistibilă. Și, în plus, era curioasă să vadă dulăpiorul.

Se duse în fața ușii și se opri cu mâna pe clanță. Își lipi urechea de ușă, dar nu auzi nimic, cu excepția respirației ei. O privire aruncată înăuntru nu avea ce să strice. Dacă Charles era absorbit de sarcina lui, se va retrage pur și simplu și îl va lăsa în pace. Dar poate avea nevoie de ajutorul ei, de o pereche în plus de ochi pentru cercetarea scrisorilor.

Ținându-și respirația, deschise ușa.

Privirea ei zbură spre peretele pe care se afla portretul. Charles nu era acolo. Alungă dezamăgirea pe care o simți. Puteau fi o mulțime de explicații. Poate găsise deja scrisoarea și ieșise din cameră. Ar trebui să se grăbească să ia evantaiul lui Lady Bonneville și să se întoarcă în sala de bal, în caz că Charles o căuta.

Făcu un pas în spate, pregătită să închidă ușa, când o mișcare de pe canapea îi atrase atenția.

Deşi camera era cufundată aproape în întregime în întuneric, ar fi recunoscut părul buclat al lui Charles oriunde. Şi umerii aceia nu puteau să fie decât ai lui. Părea să îngenuncheze pe canapea.

Ciudat. Poate nu se simţea bine. Doar că geamătul care răsuna în cameră nu era al lui, ci al unei femei. Iar femeia nu avea dureri.

Dumnezeule! Aerul îi părăsi plămânii şi picioarele i se înmuiară. Prinzându-se de uşă, păşi în spate, după care trânti uşa.

Fugi cât de repede o puteau duce picioarele. Coridorul trecea pe lângă ea într-o ceaţă de tapet şi portrete. Trecu de birou, de salon şi se împletici pe scări până ajunse în dormitorul ei.

Charles săruta pe altcineva. Cu pasiune. Iar Rose ştia cine era.

Intră în cameră şi încuie uşa.

Cu noduri în stomac, se duse la găleată şi vărsă.

Era ca înainte, ca în acea noapte din urmă cu şase ani, când îşi găsise mama în pat cu un conte libidinos. Şi cu servitoarea.

De ce oamenii pe care îi iubea cel mai mult o trădau?

Şi de ce era mereu martora comportamentului lor dureros?

Merse până la biroul de sub fereastră şi înşfăcă vaza din sticlă în care erau câteva ramuri de ilice. Apa o stropi în timp ce se întoarse spre peretele opus şi îşi duse braţul în spate, anticipând lovitura atât de satisfăcătoare a sticlei când va atinge tencuiala.

Clocotea de furie, iar ochii îi ardeau şi mâinile îi tremurau. Simţi nevoia primară de a distruge ceva şi asta avea să facă. Chiar dacă vaza aia nu era a ei sau zgomotul va atrage atenţia servitorilor.

Se săturase să fie bună, să îşi controleze emoţiile şi să evite comportamentul aparent scandalos. O dată în viaţa ei, voia să facă o scenă.

Hotărâtă, strânse mai tare mâna, însă vaza trădătoare îi alunecă printre degete şi ateriză pe covorul moale cu un zgomot uşor, care îi luă în derâdere furia.

Rose se prăbuşi pe podea, lângă locul umed de pe covor, ramurile de ilice şi vaza necooperantă. Acolo fu obligată să înfrunte adevărul.

Nu era atât furioasă, cât rănită.

Nu se săturase să fie bună, ci mai degrabă credulă.

Crezuse că Charles era diferit, dar nu era.

Şi în ciuda faptului că se oferise să o ajute, nu îi datora nimic. Nu ar fi trebuit să se bazeze pe el, să creadă în el, să se îndrăgostească de...

Era ridicol. Se ridică, își aranjă rochia și părul. Lovi vaza, iar aceasta se rostogoli pe podea, oprindu-se fix înaintea peretelui, șocant de intactă.

Cui îi păsa? Nu trebuia să spargă o vază sau să plângă de durere. Acelea erau acțiunile unei femei a cărei lume se dărâma în jurul ei. Iar ea nu voia ca cineva, cu atât mai mult Charles, să creadă că lumea se fărâma în jurul ei, chiar dacă asta se întâmpla.

Nu. Ce trebuia să îi arate era indiferență absolută.

Se duse la lavoar și se spălă cu apă rece. Imaginea ei reflectată nu arăta nici o urmă din durerea care era în ea, iar asta era bine. Nimeni nu avea să observe dacă ochii ei sclipeau prea tare sau obrajii erau prea aprinși.

O să ia evantaiul lui Lady Bonneville și o să se întoarcă în sala de bal. Iar dacă Charles și Lady Yardley se vor alătura din nou festivității, nu vor avea nici cea mai vagă idee că aproape o făcuseră să uite că supraviețuise... și cine devenise.

Capitolul 15

Armăsar: (1) Un cal folosit pentru reproducere.
(2) Un bărbat chipeș și viril.

Chiar înainte ca ușa bibliotecii să se trântească, Charles încercă să scape de strânsoarea lui Lady Yardley. Îi luă mai mult decât ar fi vrut să îi desprindă degetele din părul lui și să se ridice de pe canapea – și de pe ea – doar pentru că nu voia să o rănească.

– Nu, spuse el simplu, dar ferm. Sunt sigur că vă dați seama că e o idee proastă, din multe motive.

Cu un mic țipăt, Lady Yardley se ridică în picioare.

– Nu sunt de acord.

Se bosumflă și îl apucă de jachetă, mâna alunecându-i pe sub vestă și mângâindu-l pe piept.

– Lady Yardley, spuse el cu severitate, încerc să fiu un gentleman și vă rog să vă opriți.

Cu un mormăit frustrat, ea îi deschise jacheta, rupând un nasture.

– Nu cred că înțelegi. Sunt dispusă să fac tot ce vrei. Orice, adăugă ea cu subînțeles. A trecut atât de mult de când am..

Începu să plângă, după care, ținându-se de lavaliera, cămașa și vesta lui în timp ce aluneca pe corpul lui, îi căzu la picioare.

Charles se gândi să o lase acolo, nu pentru că ar fi fost un ticălos fără suflet, ci pentru că putea fi șansa lui să scape. Însă simțul onoarei nu îi permise să plece de lângă o femeie care plângea pe podea.

– Dați-mi voie să vă ajut.

Se aplecă și îi întinse mâna.

Când ea se întinse să îl ia de mână, scrisoarea ducesei alunecă din buzunar și ateriză în poala lui Lady Yardley.

La naiba! Se aplecă să o ridice, dar ea i-o luă din mână.

– Ce e asta?

În timp ce inspecta scrisoarea, deveni suspicioasă. Se ridică în picioare și îl privi în ochi, urmele femeii devastate dispărând.

– De unde ai asta?

Nu avea nici un rost să mintă.

– Cred că știți.

– Vreau să te aud pe tine rostind cuvintele.

– Am luat-o din dulăpiorul aflat în spatele portretului răposatului dumneavoastră soț.

– Ai făcut asta pentru Lady Rose, nu-i așa?

Cu chipul împietrit, Charles rămase tăcut, nedorind să o implice pe Rose.

– Tăcerea ta e un răspuns îndeajuns de bun. M-a tot bătut la cap pentru informații despre mama ei. Bineînțeles că faci asta pentru ea, domnița tânără și frumoasă aflată la ananghie.

Fața i se schimonosi, plină de dispreț.

– Sper că nu crezi că o să-i câștigi inima. Bineînțeles că nu ești atât de naiv. Te-a manipulat să-i îndeplinești ordinul, nu-i așa?

Maxilarul i se încordă.

– Am lucrat singur.

Lady Yardley pufni:

– Și pentru ce? Un sărut cast pe terasă? Odată ce va obține ce dorește, o să te arunce ca pe o rochie veche. Niciodată nu și-ar risca viitorul pentru cineva ca tine.

– Cineva ca mine, repetă el, în timp ce pumnii i se încleștară involuntar. Ce vrea să însemne asta mai exact?

– Nu e cazul să te agiți. Cred că știi ce înseamnă.

– Vreau să vă aud spunând.

Ridicându-și bărbia, Lady Yardley zise:

– Foarte bine. Lady Rose nu o să se mulțumească niciodată cu un bărbat sărac și fără titlu, născut din doi servitori needucați. Poate flirtează cu tine. Sunt sigură că îi face plăcere atenția unui flăcău ca tine. Dar asta nu înseamnă că ține la tine. Cum va obține informația de care are nevoie, o să se spele pe mâini de tine. Pentru totdeauna.

Își puse o mână pe șold, provocându-l să nege adevărul afirmațiilor ei.

Charles închise ochii pentru câteva clipe, înăbușindu-și furia.

– Nu aveți nici un drept să îmi jigniți părinții, despre care nu știți nimic, sau pe Lady Rose, spuse el încet. Demisionez.

Se îndreptă spre ușă, dar ea îi sări în drum, punându-și palma pe pieptul lui.

– Nu te grăbi. Încă mai vrei scrisoarea, nu-i așa?

Într-adevăr, o voia. Îi promisese lui Rose că o va ajuta, și merita să știe ce se întâmplase cu mama ei.

– Da.

– Atunci cred că există un mod ca să obțină fiecare ce vrea.

– Vă ascult.

Cu încetineală, împături scrisoarea, o trecu pe marginea maxilarului lui, apoi ți-o puse între sâni.

– E a ta.

Își lăsă în jos mânecile bufante și își arcui spatele.

– Toată.

Charles stătu drept ca o statuie în timp ce se gândi la oferta ei. Avea destui bani puși deoparte pentru călătoria spre America și mai putea câștiga ceva bani lucrând la docuri câteva săptămâni. Locul acesta de muncă își îndeplinise scopul. Acum putea pleca.

Dacă nu ar fi fost Rose.

Își dorea mai mult decât orice să îi ofere răspunsurile pe care le căuta.

Așa că apucă decolteul rochiei lui Lady Yardley, trase de el și duse mâna în jos până simți scrisoarea între degete. Cu o mișcare rapidă, o eliberă din adâncurile transpirate ale decolteului ei și o ținu în sus, unde ea nu putea ajunge.

– Nu e corect, protestă Lady Yardley. Aveam o înțelegere și acum trebuie s-o respecți.

– Nu v-am promis nimic.

Privirea ei deveni rece.

– Vreau să dispari până la sosirea dimineții, domnule Holland.

– În sfârșit, o cerere pe care sunt fericit să o respect.

Îl privi când trecu pe lângă ea, lăsând-o neobișnuit de tăcută și foarte singură.

Când ajunse pe hol, se îndreptă spre sala de bal. Lady Yardley mai mult ca sigur că urma să fie pe urmele lui și trebuia să-i dea scrisoarea lui Rose înainte să se întoarcă la el acasă și să-și facă bagajele.

Își imagină șocul și uimirea de pe fața ei frumoasă când îi va spune că pleca și că cel mai probabil nu se vor mai vedea vreodată.

Ușa sălii de bal era la doar câțiva pași, dar el se opri. Nu suporta gândul că își va lua rămas-bun într-un loc atât de public, căci nu avea încredere că își va păstra controlul. Și dacă Lady Yardley îl urma acolo și va face o scenă, umilind-o pe Rose și mai mult?

Deși voia să o mai vadă o dată, nu putea risca. Așa că trecu de intrare, o luă pe coridor și urcă scările care ducea în aripa casei unde erau dormitoarele. Niciodată nu fusese în acea parte a casei, dar cunoștea zona și văzuse camera lui Rose de afară.

Cu încrederea unui bărbat care nu avea nimic de pierdut, merse direct la ușa ei și se aplecă să strecoare scrisoarea pe dedesubt. Dar nu putu rezista să nu se uite înăuntru, doar ca să fie sigur că era ușa bună. Asta își spuse. Adevărul era că nu putea rezista ocaziei de a se simți aproape de ea, chiar și pentru scurt timp, înainte să plece.

Deschise ușa și se uită în cameră. Când văzu vaza pe podea și două ramuri de ilice pe covor, se încordă. Dacă Rose fusese implicată într-o luptă?

Dar din fericire nu mai erau alte indicii în acest sens, doar lucruri care îi aminteau de Rose oriunde se uita. Cărți pe noptiera de lângă pat, o tablă de șah, panglici colorate. Se duse la oglindă, mângâie panglica de aceeași nuanță de albastru ca ochii ei și o puse în buzunar.

Deși i-ar fi plăcut să mai stea, era contracronometru. Scoase scrisoarea ducesei din buzunar și o puse pe perna lui Rose. Dacă s-ar fi priceput la scris, i-ar fi lăsat un bilețel lângă cel al mamei ei. I-ar fi spus că-i va fi dor de ea și i-ar fi cerut să aibă grijă de Ash. I-ar fi spus

că merita să fie fericită și ar fi tachinat-o în privința pistruilor, pe care el îi adora.

Poate chiar i-ar fi spus că o iubea.

Dar nu putea face asta.

Așa că luă o bucată din crenguța de ilice și o așeză lângă scrisoarea mamei ei, sperând că acest gest simplu va reda exact ce încercase să spună.

Oftând, ieși din cameră, coborî pe scări și ieși din conacul Yardley în ninsoarea deasă.

Rose petrecu restul serii în ceață. Mai dansă cu doi gentlemeni, surprinsă că picioarele ei se putea mișca în același ritm cu muzica, uimită că putea zâmbi când primea un compliment. De fiecare dată când se gândea la Charles împreună cu Lady Yardley, voia să fugă din cameră și să se ascundă într-un colț întunecat, unde să plângă.

Dar mai trecuse prin dureri similare. Nu chiar la fel, pentru că Charles era prima ei dragoste. Singura. Însă oricât de rea părea situația, știa că va supraviețui. Trebuia doar să meargă înainte și să se poarte ca și cum totul era normal. Într-o zi, poate peste câteva luni sau ani, se va trezi și lucrurile vor fi normale.

Pentru moment însă, trebuia să se prefacă.

Încercă să lege o conversație cu Lady Bonneville și prietenele ei, dar, din păcate, acestea păreau să prefere conversația *nepoliticoasă*.

Din spatele evantaiului, Lady Napier îi șopti vicontesei și celorlalte două doamne respectabile:

– Ce-o avea în minte doamna Seaton? O persoană cu greutatea ei nu ar trebui să se îmbrace ca o debutantă. Poate ar trebui să-i spun. Până la urmă, e o prietenă dragă.

Rose se cutremură când se gând la ce replici avea probabil despre dușmani.

– Mă întreb pe unde e Lady Yardley? spuse Lady Bonneville tuturor și nimănui în mod specific. Nu am mai văzut-o de cel puțin o oră.

Furia și durerea apărură din nou, dar Rose clipi și se stăpâni.

– Cât de ciudat, spuse Lady Napier. Ea este gazda acestui eveniment, nu-i așa?

Rose simți că lornionul vicontesei era ațintit asupra ei, dar nu îndrăzni să o privească. Ar fi fost o prostie să se uite direct la soare.

– Rose, știi ceva? întrebă Lady Bonneville.

– Poftim?

– Ai văzut-o pe Lady Yardley?

– Nu, nu de curând.

Lady Bonneville se bosumflă.

– Fascinant. Dacă nu se întoarce în scurt timp, o să trimit pe cineva să o găsească. Ia uite, e chiar gazda noastră!

Toate capetele se întoarseră către partea opusă a sălii, unde Lady Yardley se grăbea și dădea instrucțiuni unui servitor. Își aranjă părul, asigurându-se că nu îi fusese compromisă coafura elegantă. Rose bănui că o servitoare va găsi câteva agrafe în plus în spatele pernelor de la canapeaua din bibliotecă.

– Te simți bine, Rose?

Lady Bonneville părea sincer îngrijorată.

– Da, sunt doar un pic obosită, atâta tot. Știu că ar trebui să mă bucur de petrecere toată noaptea, dar nu sunt obișnuită să stau treaz așa târziu.

– Din fericire, mă ai pe mine. Doamnele în vârstă și arțăgoase sunt cea mai bună scuză ca să pleci devreme. Așa poți evita toate salutările de la final.

– Nu aș spune că ești arțăgoasă, minți Rose din nou.

Lady Napier își țuguie buzele.

– Atunci cum ai zice că e?

– Încăpățânată. Într-un mod minunat.

– Dacă o ții tot așa, va trebui să te includ în testament. Pentru moment însă, te rog să mă ajuți să merg în dormitor. Audrey mă poate prelua de acolo. E hotărâtă să îmi respect rutina de seară și mi-e mai ușor să o ascult decât să mă cert cu ea.

Rose afla ceva nou despre Lady Bonneville în fiecare zi.

– Sunteți mai blândă decât vreți să recunoașteți.

– Prostii. Și retrag ce am spus despre testamentul meu.

Peste un sfert de oră, după ce Rose o lăsă pe Lady Bonneville în mâinile capabile ale lui Audrey, șchiopătă spre dormitorul ei, cu picioarele umflate.

Nu voia decât să-și dea jos rochia, să se prăbușească pe pat și să doarmă.

Însă pe pernă era o scrisoare.

Charles nu o dezamăgise, cel puțin nu cu asta.

Luase scrisoarea mamei, așa cum spusese că o s-o facă.

Rose se așeză pe marginea saltelei, gândindu-se la scena din bibliotecă, dorindu-și cu disperare să existe o explicație pentru ce văzuse. Charles stătea peste Lady Yardley. Cum era întuneric, Rose

nu-și dăduse seama cât de dezbrăcați erau sau ce expresii aveau, dar sigur auzise un geamăt. Una peste alta, circumstanțele erau destul de incriminatoare.

Deși inima ei fusese călcată în picioare și rănită, simți un licăr de speranță că în curând va avea răspunsuri despre mama ei. Cu curaj, ridică scrisoarea și o citi.

Dragă Diana,

Îți scriu cu vești grave, genul de vești pe care nimeni nu ar vrea să le dea. Așa cum știi, în ultima perioadă am suferit din cauza mai multor boli. După ce am vorbit cu doi doctori, am primit un diagnostic. Iar acum îmi doresc să nu fi făcut asta.

Se pare că sufăr de tuberculoză. Prognosticul nu e bun și, având în vedere gravitatea simptomelor, mă tem de ce e mai rău.

Dintr-odată, sunt singură. Companionii care odată erau încântați să ia cina cu mine și să dansăm împreună se poartă de parcă aș fi o paria. Sper că tu vei fi însă altfel, pentru că am nevoie disperată de o prietenă.

Sunt în Londra, la spitalul St. Bartolomeu, care nu se compară cu vila luxoasă și plină de soare din Franța unde obișnuiam să mă relaxez și să-mi îndeplinesc fiecare dorință. Gândul că e posibil să-mi petrec restul zilelor aici mă sperie.

Presupun că o mamă care își abandonează copiii pentru a duce o viață de dezmăț nu merită mai mult.

Cu toate astea, profit de prietenia noastră lungă și te implor trei lucruri.

În primul rând, să-mi dai vești despre Owen, Olivia și Rose. Mi-ar oferi mare confort să știu că sunt bine și fericiți, în ciuda defectelor mele ca mamă.

În al doilea rând, te rog să ții secretă starea mea. Numele meu deja a fost târât prin noroi și dacă se află că m-am întors la Londra, copiii mei nu vor mai avea pace. Nu vreau să îi împovărez cu această veste sau să-i umilesc și mai mult.

În ultimul rând, te implor să mă vizitezi aici, cât de repede poți. Deși sunt înconjurată de pacienți și asistente, mă simt singură și deznădăjduită. În plus, vreau să-ți dau câteva obiecte personale de care să ai grijă.

Cu durere, a ta,

Lily

*

Rose își simți pulsul în urechi. Tuberculoză.

Indiferent ce credea mama ei, nimeni nu merita să treacă prin așa ceva.

Mama spusese că prognosticul nu era favorabil, dar poate se mai putea face ceva pentru ea. Poate existau motive să spere.

Rose știa că trebuia să împărtășească această informație cu Owen și Olivia cât de repede posibil. Aveau dreptul să știe despre starea mamei. Ce hotărau să facă cu acea informație era decizia lor, dar Rose știa deja ce trebuia să facă.

Se va duce la spital și o va ajuta pe mama ei cu ce putea.

Se dădu jos din pat și începu să se plimbe prin cameră. Lady Bonneville plănuia să se întoarcă la Londra săptămâna următoare, dar poate Rose o putea convinge să plece mai devreme, dacă drumurile îi vor permite, având în vedere ninsoarea de afară.

Încleștând pumnii, încercă să accepte imaginea groaznică a mamei ei frumoase și pline de viață, care era acum neglijată și murea pe un pat de spital. Era de neimaginat.

Oare Charles avea idee ce știri triste îi dăduse? Chiar dacă nu avusese timp să descifreze scrisoarea, era posibil ca Lady Yardley să-l fi luminat. Până la urmă, părea nerăbdătoare să împărtășească o mulțime de lucruri cu el.

Înghițind amărăciunea din gât, Rose se îndreptă spre pat și luă ilicele de pe pernă. Se jucă cu crenguța, apoi o strânse la piept, ignorând înțepăturile frunzelor.

Amintirea minunată a întâlnirii ei cu Charles din foișor fusese maculată de ce văzuse în bibliotecă în acea noapte. Cele două incidente nu se potriveau cu ce știa despre Charles. Avea atâtea întrebări.

Și va obține și niște răspunsuri.

Își dădu jos pantofii delicați și își puse cele mai groase ghete. Fără să se schimbe de rochia de bal, își trase pe ea pelerina cu blană și mănușile. Nu avea mult de mers până la casa lui Charles, dar orice distanță parcursă în zăpadă de peste 15 centimetri va fi o provocare.

Rose ieși din cameră și se îndreptă spre scări. Majoritatea servitorilor se ocupau de invitații de la bal. Bănuia că restul se odihneau.

Nimeni nu o văzu când coborî scările și se strecură afară pe ușa servitorilor.

În momentul când părăsi protecția conacului, fulgii de zăpadă îi atacară fața și zăpada căzută îi udă pelerina. Rose își trase gluga peste cap și înaintă cu greu.

Capitolul 16

Charles își aruncă și ultimele haine în geantă și se uită prin casă după obiecte pe care le trecuse cu vederea. Pusese un castron mare de apă și o farfurie cu pui și pește pentru Ash, care se tot plimba dintr-o parte într-alta, dând din coadă, ca și cum ar fi cerut o explicație pentru bagajul pe care îl făcuse.

Arătând spre farfuria plină, Charles îl avertiză:

– Ai grijă să te țină câteva zile, altfel va trebui să-ți prinzi singur mâncarea.

Motanul mieună indignat.

Charles râse, se aplecă și îl mângâie pe Ash, între urechi.

– Ai grijă de Rose. Și dacă într-o zi o să ai chef de o aventură, poți oricând să te sui pe un vas și să mi te alături în America.

Ash căscă și se așeză pe covorul din fața șemineului, ca și cum ar fi spus că acest lucru era puțin probabil să se întâmple.

Charles își puse geanta mare pe un umăr și un sac din piele mai mic pe celălalt. Va avea de parcurs un drum greu până în Bath, dar nu voia să aștepte până de dimineață. Cu cât pleca mai repede, cu atât mai bine.

Va găsi un han unde se va încălzi cu o halbă de bere, după care va pleca spre Londra cu prima diligență care trecea prin oraș. Dacă își va lua două sau trei slujbe profitabile la docuri, în scurt timp va avea destui bani cât să cumpere o bucată de pământ. Apoi va părăsi țărmurile Angliei pentru totdeauna.

Era ușor să părăsească moșia Yardley. Să o părăsească însă pe Rose... nimic n-ar fi putut fi mai greu.

Dar era inevitabil.

– La revedere, Ash.

Pregătindu-se pentru o furtună aprigă, Charles deschise ușa și îngheță.

În fața lui era Rose, care tremura toată și cu mâna îi era suspendată în aer, ca și cum ar fi urmat să ciocănească.

Dumnezeule! Dinții în clănțăneau și buzele îi erau vinete. Își lăsă mâna jos și privirea i se plimbă peste Charles, bagajul lui și casa goală din spate.

Charles își lăsă ambele bagaje jos și o băgă înăuntru. Închizând ușa, o trase spre șemineu și spre căldura tăciunilor care încă mai străluceau acolo.

– Ce cauți aici? Nu ar trebui să ieși afară pe o astfel de vreme.

Ea clipi ușor, genele ei fiind împodobite cu cristale de gheață.

– Voiai să pleci.

Vinovat. Se întoarse către vatră, aruncă un alt buștean și ațâță focul.

– Voiam să te vizitez de îndată ce te întorceai în Londra. Acum ar trebui să fii la bal. A fost o prostie să o iei prin zăpadă ca să vii aici, ca să nu mai zic și că a fost periculos.

– Trebuia să știu.

– Nu înțeleg.

Îi făcu semn către laviță, îi dădu jos mănușile și îi luă mâinile între ale lui.

– Ce vrei să știi?

– Ce s-a întâmplat în bibliotecă, când ai mers să iei scrisoarea?

Charles se uită în altă parte, reticent să spună toată povestea.

– Nu contează. Acum a ajuns la tine, așa cum era normal. Ai citit-o? Ai aflat ceva care te-ar putea ajuta?

– Contează pentru mine, spuse ea simplu. Trebuie să știu ce-ai făcut în schimbul scrisorii.

Confuz, își puse mâinile pe față.

– În schimbul... Stai un pic. Ai intrat cumva în bibliotecă? Poate chiar ai trântit ușa?

– Mă dusesem după evantaiul lui Lady Bonneville. Am trecut pe lângă bibliotecă și nu am rezistat să nu intru.

Dumnezeule!

– Rose, poate a părut groaznic ce ai văzut, dar...

– Nu e ca și cum îmi datorezi loialitate. Înțeleg asta. Credeam doar că ce e între noi e special.

Nu-i de mirare că era tulburată. Pipăielile lui Lady Yardley ar fi putut să-i provoace și lui coșmaruri. Se uită în ochii ei, dincolo de durere și îndoială, încercând să o facă să creadă ce va spune.

– Nu aveam o aventură cu Lady Yardley.

Rose își ridică bărbia.

– Atunci cum i-ai spune? Îmi doresc cu disperare să cred că există altă explicație pentru ce am văzut. Chiar vreau asta. Dar, te rog, nu mă confunda cu fata naivă care am fost odată. Sunt destul de puternică să aflu adevărul.

Charles sperase să o cruțe de detalii, dar nu putu. Dacă ar fi făcut-o, ultima ei impresie despre el ar fi fost că era un crai rece și calculat.

Așa că se așeză pe bancă lângă ea și îi povesti totul, începând cu momentul când Lady Yardley îl descoperise în bibliotecă și terminând cu momentul când își băgase mâna în decolteul ei. Partea aceea chiar o făcu să zâmbească puțin.

Înțelegerea din ochii ei îi spunea că îl credea. Slavă Domnului!

– E atât de nedrept. Faptul că ți-ai pierdut slujba doar pentru că nu ai avut aceleași sentimente pentru Lady Yardley.

Mai era și faptul că furase scrisoarea, dar Rose s-ar fi simțit prost dacă ar fi pomenit și de asta.

– Nu m-a concediat. Am demisionat. Dacă stau să mă gândesc, este mai bine. Cu cât încep să lucrez mai repede pentru mine, cu atât mai bine.

– Tot nu-mi vine să cred că voiai să pleci fără să-ți iei rămas-bun.

Durerea din ochii ei, sălbatică și intensă, răsună în pieptul lui.

– Asta n-ar fi fost alegerea mea. Nu am vrut niciodată să te rănesc și îmi pare rău că am făcut-o.

– Te rog, nu pleca în seara asta.

– Trebuie s-o fac. Dar mai întâi o să te conduc în siguranță la conac.

– Nu pot să rămân aici?

– Imposibil. Dar cred că putem să stăm o oră înainte să înfruntăm din nou furtuna.

– O oră.

– Aș vrea să avem mai mult timp, recunoscu el. I-ar fi plăcut să trăiască o viață cu ea. Dar trebuie să fim recunoscători pentru ce avem.

Ea îl luă de mâna.

– Așa e.

– Ai citit scrisoarea?

– Da, dar nu vreau să vorbesc despre asta acum, nu pentru că n-aș avea încredere în tine, ci pentru că avem doar o oră împreună. Vreau să mă concentrez numai pe noi doi.

Intenția, atât de dulce și sinceră, îl emoționă. Își puse brațul în jurul ei și o trase aproape, pentru a putea memora mirosul pielii ei, culoarea părului, curba șoldului. Ea își rezemă capul de umărul lui și oftă.

În timp ce ascultau trosnetul focului din vatră și fulgii de zăpadă izbindu-se de geam, învârti o buclă udă în jurul degetului arătător, fascinat de felul în care reflecta lumina, la fel ca ea.

Cei doi existau într-un crepuscul straniu, în care știau că în curând vor trebui s-o ia pe drumuri separate, dar nici unul nu era pregătit pentru asta. Nu încă.

– Simt că am fost jefuită, rosti ea blând. De timpul pe care trebuia să-l petrecem împreună. Știu că ar mai fi fost doar câteva zile, dar aș fi savurat-o pe fiecare în parte.

– Și eu.

– Vrei să știu ce cred?

– Ce anume?

Rose se îmbujoră.

– Că ar trebui să transformăm noaptea asta într-una de care ne vom aminti mereu.

– Slabe șanse să o uit, spuse el zâmbind.

– Așa este, dar asta din motive greșite. Trebuie să ne facem amintiri fericite.

În timp ce îl ținea de mână, Rose se ridică și îl trase spre scara care ducea la dormitor.

– Hai cu mine.

Dumnezeule!

– Rose, nu cred că ar trebui...

Ea îi duse mâna pe pieptul ei, peste inima care îi bătea cu putere.

– Simți asta? Vreau să fiu cu tine. Și cred că și tu vrei să fii cu mine.

Niciodată nu-și dorise ceva mai mult.

– Da, dar...

– Am plănuit să petrecem o noapte de pasiune, și asta e ocazia noastră. Singura ocazie.

– Știu. Dar nu mi se pare corect să mă culc cu tine, să te iubesc și apoi să plec pentru totdeauna. Meriți mai mult.

– Merit să decid singură. Iar eu te aleg pe tine, aleg asta.

Plimbându-și degetele prin părul lui, îl trase spre ea și îl sărută. Buzele ei, reci la început, se încălziră în urma contactului. Limba ei era insistentă, explorându-i gura, cerându-i să capituleze.

Corpul lui răspunse imediat. Fiecare mușchi se încordă din cauza anticipării. Sângele îi alergă prin vene și se grăbi spre mădular. Era pierdut.

Charles îi dădu pelerina jos de pe umeri. Rochia de mătase albastră pe care o purta strălucea ca luna. Decolteul adânc și mânecile delicate îi scoteau în evidență fața de zână. Rochia prinsă sub sâni îi prezenta în toată voluptatea lor, în timp ce îi accentua silueta subțire. Metri întregi de satin strălucitor îi căzeau peste șolduri și picioare, subliniindu-i corpul zvelt, dar cu forme.

– Când te-am văzut prima oară în sala de bal, m-ai lăsat fără aer. Rochia ta este minunată, spuse el, conștient de insuficiența cuvintelor lui. Ești frumoasă.

Ea se uită în jos și admiră rochia.

– Mulțumesc. Belle a făcut-o. Este talentată.

– Poate, spuse el, dar tu ești frumoasă dincolo de rochie. Frumusețea ta stă în bunătatea și compasiunea ta. În înțelepciunea și grația ta. E o parte din tine, ca inima ta. De asta te ador.

– Charles, și eu te ador. Cred că mereu am știut că suntem făcuți unul pentru celălalt. Chiar dacă nu o să trăim o viață împreună, zilele pe care le-am avut au contat. Sunt zilele în care soarele a fost mai cald, câmpurile mai verzi și cântecul păsărilor mai dulce. Dacă ajung să trăiesc o sută de ani, voi prețui zilele petrecute cu tine cel mai mult.

Lui Charles i se puse un nod în gât și se uită în jos, neavând încredere să spună ceva. Când usturimea din spatele ochilor se potoli, o privi, îi cuprinse fața cu mâinile și își plimbă degetele pe pielea ei imposibil de fină.

– Ai spus mai devreme că ce avem noi e special. Așa e. E o conexiune mai presus de cuvinte și distanță. Chiar și timpul. Indiferent unde o să merg și ce o să fac, o să fii o parte din mine, cea mai bună parte din mine.

O lacrimă curse pe obrazul lui Rose, iar el o sărută, gustând sarea și împărtășindu-i emoția. Dar acum nu era momentul pentru plâns. Rose avea dreptate. Dacă aveau numai o oră împreună, nu voia să o umple cu lacrimi, furie sau neliniște.

Nu, vor înlocui asta cu pasiune, plăcere, umor și dragoste.

Cu un zâmbet, îi spuse:
– Ai vrut să-mi vezi dormitorul.
– Așa e.
Rose zâmbi.
– Și mereu obții ce ți-ai propus?
– Va trebui să-ți spun după noaptea asta.

Capitolul 17

Frâu: (1) Un tip de harnașament pentru a prinde calul la o căruță sau trăsură. (2) A prelua controlul, ca în exemplul: „După ani în care își negaseră pasiunea, nu o mai putuseră ține în frâu".

Nu se duseră direct în dormitor.

Rose îl dezbrăcă pe Charles de haina groasă și de jachetă. După asta, jucară un joc chinuitor, în care fiecare dădea jos, pe rând, un articol de vestimentație de pe celălalt. Cu destulă căldură de la foc și de la dorința lor, Rose savura fiecare rundă.

Charles îi făcu semn să ia loc pe laviță. Când făcu asta, îi dădu jos ghetele, îi luă unul din picioare în mâini și îi ridică rochia deasupra genunchiului.

Zâmbind cu subînțeles, îi masă călcâiul, talpa, degetele. Întregul ei corp se topi și se relaxă sub atingerea lui. Celălalt picior al ei avu parte de același răsfăț, apoi Charles o sărută de la gleznă până la gambă și genunchi, provocându-i fiori în tot corpul.

Împinse rochia mai sus, peste coapse, și, cu toate că foamea din ochii lui o incita, îl opri.

Pentru că era rândul ei.

Se ridică și îl așeză pe laviță, făcând schimb de locuri. Când el se întinse după șoldurile ei, Rose îi ocoli atingerea și se duse în spatele laviței. Cămașa albă se întindea pe mușchii umerilor și se mula pe spatele lui. Își plimbă un deget până ajunse la talie, și trase cămașa în sus, dezvăluindu-i bucată cu bucată pieptul lucrat. El își ridică brațele și aruncă haina într-o parte. Când încercă să se întoarcă pentru a o lua în brațe, ea îl opri. Voia să exploreze.

Corpul lui îți tăia respirația – era mai tulburător ca o pictură sau o statuie. Își plimbă mâinile peste umerii lui și apoi pe brațe, simțindu-i mușchii tari. Nu putu să reziste tentației gâtului, așa că se aplecă și sărută pielea de la curba umărului. Îl gustă, mușcându-i gâtul și umerii, întrebându-se dacă și el simțea la fel de multă plăcere ca ea. Ca răspuns, el gemu și apucă marginea laviței, ca și cum ea l-ar fi împins la limită.

Încurajată, îl îmbrățișă, sărutându-l pe spate în timp ce îi mângâia pieptul, trecându-și palmele deasupra sfârcurilor și peste părul de pe abdomenul tare și plat. Când degetele îi ajunseră sub curea, el o apucă de încheietură și se ridică, eliberându-se din cercul brațelor ei.

– E rândul meu.

Un zâmbet sălbatic îi lumină fața în timp ce o așeză pe laviță, direct în fața focului. Privirea lui se plimbă peste ea, oprindu-se asupra buzelor, sânilor și șoldurilor.

Încet, ca și cum ar fi desfăcut un cadou de mult așteptat, trase de unul din capetele fundei de sub sâni. Panglica pluti spre podea, iar rochia se desfăcu. Ce sentiment eliberator! Charles se duse în spatele ei, îi dădu la o parte părul de pe ceafă și se aplecă spre gâtul ei. În timp ce o săruta, barba lui o înțepa, lăsând-o fără aer. Rose închise ochii și se rezemă de el, desfătându-se cu căldura pieptului lui tare.

Nerăbdător, îl trase mânecile în jos. Când se opriră, găsi șireturile de la rochie și le desfăcu. În tot acest timp, îi șoptea în ureche, îi mușca lobul urechii și o săruta pe gât, făcând-o să se simtă ametită de dorință. În cele din urmă, rochia căzu, un lac de mătase la picioarele ei.

Charles o întoarse și mârâi, trecându-și palmele aspre peste pielea fină a brațelor ei.

– Te vreau de atât de mult timp, spuse el. Nu recunoșteam asta mici măcar față de mine, dar te-am dorit din acea vară. Te-am visat. Te-am vrut.

Cuvintele lui împreună cu privirea tandră o încântară.

– Eu te-am dorit dintotdeauna.

Mâinile ei se îndreptară spre corsaj și, chiar dacă trebuia să fie rândul ei, îi dădu voie. Dacă l-ar fi oprit, și-ar fi refuzat ei o dorință. Rose ridică brațele, iar Charles îi desfăcu și ridică corsajul, lăsând-o numai în cămășuța ei subțire.

Corsajul îi căzu din mână când Charles făcu un pas în spate și clipi năucit.

– Dumnezeule, ce frumoasă ești!

Se îndreptă spre ea ca și cum ar fi vrut s-o devoreze, dar Rose îl opri.

– E rândul meu. Hai să-ți dau jos ghetele.

– Am o propunere pentru tine, contracară el.

– Te ascult.

– O să-mi dau eu jos ghetele dacă îți desfaci tu părul. O să câștigăm timp.

Abia tresări când auzi de timp, deși ura fiecare ticăit al ceasului.

– Ne-am înțeles, domnule Holland.

El se așeză pe laviță, ca și cum ar fi fost în primul rând la operă, nerăbdător să înceapă piesa. Ea aștepta ca el să înceapă să își dea jos ghetele, apoi începu să își scoată agrafele din păr.

Bucle lungi, grele se rostogoliră, gâdilând-o pe spate. Când le scutură și își masă scalpul, un suspin de plăcere îi scapă de pe buze.

– E mai bine, spuse ea.

– Într-adevăr.

Aprobarea din ochii lui îi încălzi pielea expusă.

Charles își scoase ghetele, rămânând numai în pantaloni.

Și Rose mai avea un singur obiect vestimentar.

Jocul ajunsese în runda finală, numai că deja nu mai era un joc.

El se ridică, o luă de mâini și o privi cu o tandrețe care aproape o făcu să plângă.

– Vreau să știi că dacă lucrurile ar fi stat altfel, ți-aș fi dat întreaga lume. Mi-aș fi petrecut toată viața...

– Termină.

Fiecare cuvânt pe care îl rostea îi provoca o durere cumplită. Nu putea suporta tortura provocată de viziuni a ceea ce ar fi putut fi.

– În momentul ăsta, sunt exact unde vreau să fiu, unde trebuie să fiu, cu tine. Asta e tot ce contează.

El o trase aproape și o sărută, lipindu-și șoldurile de ale el și plimbându-și mâinile peste corpul ei. Peste un minut, erau amândoi fără suflare și înnebuniți de dorință.

– E timpul pentru turul dormitorului.

Charles urcă primul scara, iar Rose îl urmă. Aștepta pe a treia treaptă și văzu cum el aprinse o lampă mică și acoperi salteaua

de paie cu o pătură moale. Apoi îi întinse mâna pentru a o ajută să urce. Tavanul era înclinat deasupra capetelor lor, prea jos ca să poată sta drepți. Însă încăperea confortabilă era un dormitor îmbietor. Lumina lămpii cădea pe pereții de lemn, iar căldura focului ajungea până la ei. Două cărți se aflau lângă pat.

Rose se uită la ele.

– Aveai de gând să le lași?

– Nu-mi sunt de folos.

O privi direct, provocând-o să-l contrazică. Deși tentată, nu mușcă momeala. Rose nu avea nici o îndoială că Charles avea ambiția și determinarea de a reuși orice își propunea, dar nu avea de gând să-l facă să creadă că îi măsura valoarea după abilitatea de a citi, pentru că nu era așa. La fel cum nu îi măsura valoarea după avere, poziție socială sau chiar înfățișare.

– Îmi place aici.

Se rezemă într-o parte, pe un cot și își puse capul în mână.

– E un loc în care poți să te retragi de lume.

Charles se întinse lângă ea.

– Am dormit aici luni întregi, dar niciodată nu am privit așa locul. Acum că sunt cu tine, îmi place mult mai mult.

Lumina lămpii îi lumina conturul pieptului, definind fiecare mușchi. Părul din mijloc se dovedi irezistibil, iar ea își plimbă palma peste el, apoi peste șold.

În timp ce el inspiră adânc, ea îi susținu privirea.

– Știi, nu trebuie să facem dragoste. Putem să stăm pur și simplu aici, să vorbim și să ne sărutăm.

Un licăr de furie se trezi în ea, și Rose se ridică brusc în fund.

– Nu. Vreau să trăiesc totul cu tine. Vreau să-ți simt pielea lipită de a mea. Vreau să te gust. Vreau să fiu cât de aproape posibil.

Pentru a se asigura că Charles înțelegea sinceritatea cuvintelor ei, îl împinse în pat, se așeză deasupra lui și îl sărută cu toată pasiunea pe care o simțea.

O perdea de păr roșu învălui capul lui Charles. El inhală mirosul de portocale, săpun și... Rose. Noaptea părea ireală, ca și cum zăpada oprise timpul în loc și crease o oază unde fanteziile lui se puteau împlini.

Rose era cu el, în carne și oase. Savură greutatea ei pe șoldurile lui și imaginea sânilor ei. Până acum, reușise să-și păstreze cât

de cât controlul, dar săruturile ei îl ameţeau, iar atingerea ei îl seducea, dezbrăcându-l de tot, mai puţin de dorinţă şi – nu putea nega – de dragoste.

Îi trase bucata de material mai jos, expunându-i sânii. Gemu şi o puse pe spate, dându-i jos cămăşuţa.

Cu părul roşcat întins în spatele ei şi pielea palidă şi mătăsoasă care îi strălucea, semăna cu o zeiţă a plăcerii. Ochii ei seducători străluceau, plini de încredere, iar buzele roz, umflate, zâmbeau şi trimiteau o invitaţie cu subînţeles.

Pe care el o acceptă imediat.

Îşi dădu jos pantalonii. În sfârşit nu mai erau bariere între ei, cel puţin nu fizice. Ea i se oferi cu totul, gemând în timp ce el îi sărută sânii şi arcuindu-şi spatele în timp ce el o mângâia pe interiorul coapselor. Părea nerăbdătoare să exploreze, plimbându-şi mâinile peste fundul lui şi în jurul...

Dumnezeule!

El gâfâi, încercând să refuze eliberarea pe care trupul lui o cerea. Mai mult decât orice, voia ca experienţa să fie una plăcută pentru ea, dar Rose arăta imposibil de bine şi la fel era şi gustul ei şi felul în care el o simţea. Prea bine.

– Rose. Nu ştiu dacă pot aştepta.

Jucându-se cu părul lui, îi aruncă un zâmbet satisfăcut.

– Nu trebuie s-o faci.

Charles îşi înghiţi blestemul de pe buze. Nu fusese cu prea multe femei înainte, iar în general erau mai experimentate decât el. Gândul că i-ar fi putut provoca durere lui Rose îl chinuia.

– Mă tem că e posibil să doară la început.

– Eu nu. Când mă săruţi şi mă ţii în braţe, simt numai plăcere.

Dumnezeule, era incredibilă! Rămas fără cuvinte, îşi puse emoţiile în fiecare sărut, în fiecare mângâiere. Când se aşeză pe ea, Rose îşi încolăci picioarele în jurul lui şi îl îmbrăţişă.

– Te vreau, Charles. Nu am nici o îndoială şi nu o să am regrete.

El îşi lipi fruntea de a ei, îşi strecură mâinile sub fundul ei şi o pătrunse încet. Când ea respiră adânc, el se opri, muşchii tremurându-i, plini de reţinere. Voia să se piardă în ea, să dea drumul tuturor ambiţiilor şi defectelor, visurilor şi eşecurilor, şi să fure câteva momente de fericire. Alături de ea.

– Eşti bine?

Ca răspuns, ea își încolăci picioarele în jurul lui și mai strâns și îl trase înăuntru. Mai adânc, mai tare, mai repede.

O auzi șoptind:

– Da, da

Nu mai rezistă. Eliberarea îl zgudui, dezbrăcându-i sufletul de îndoieli și griji, lăsând în urmă numai scurta perfecțiune a uniunii lui cu Rose.

Mult prea scurtă.

Ieși din ea și își revărsă sămânța pe pătură. Era destul de grav că-i răpise virginitatea, nu putea să o lase și însărcinată. Rose scânci în semn de protest când el se îndepărtă, iar Charles știu că nu-i oferise plăcere. Încă.

Se întinse apoi lângă ea, iar bătăile inimii îi reveniră încet la normal.

– Cum te simți?

– Ca și cum tocmai am fost sedusă, îl tachină ea, în cel mai bun mod posibil.

– Mă tem că nu a fost chiar cel mai bine.

– Nu?

Rose păru surprinsă și plină de speranță.

– Ar fi trebuit să dureze mai mult, recunoscu el. Când vine vorba despre tine, nu am prea mult control.

– Nici nu aș vrea să fie altfel.

– Dar acum, vreau să văd cum îți dai drumul.

Rose roși.

– Îmi dau drumul?

– Da.

– Ca ziua trecută în foișor?

– Exact. Doar că poate mai bine.

Mai bine? Rose cu greu își putea imagina așa ceva. Dar era dispusă să îl lase pe Charles să încerce. Acesta o sărută peste tot. Gât, sub sâni, baza spatelui. Senzația buzelor lui pe pielea ei o făcu să ardă de dorință și să-l vrea și mai mult. Îi tachină sfârcurile, o mângâie în spatele picioarelor și atinse ușor intrarea încă sensibilă.

Ea nu închise ochii, deoarece îi plăcea să îi vadă fața frumoasă și intensitatea cu care se devota satisfacerii ei. Părea să fie conectat la fiecare oftat, fior și geamăt, făcând tot ce îi plăcea mai mult până

când începu să pulseze în centru, înecându-și toate grijile și lăsând la o parte dubiile.

Dar tocmai când era la un pas de ceva spectaculos, degetele lui îndemânatice se opriră.

O sărută pe burtă, alternând linsul cu mușcatul până când Rose crezu că va înnebuni de plăcere. Apoi capul lui o luă mai jos, iar Charles îi depărtă picioarele, aparent cu intenția de a...

Și asta făcea. Limba lui, caldă și umedă o duse pe noi culmi. Fiecare atingere o ducea mai departe, făcând-o să uite de toate, mai puțin de el. Fiecare mușchi din corpul ei era încordat, la limita extazului. Degetele ei strânseră pătura, apucându-se de orice ar fi putut s-o ajute să nu cadă prea repede, prea greu.

Ca și cum simțise că avea nevoie de ceva solid, Charles întinse mâinile și își împleti degetele printre ale ei. O ținu strâns, încurajând-o să aibă încredere în el și să își dea drumul.

Iar pentru el, pentru ea, chiar asta făcu. Spasme îi cuprinseră corpul și gemetele ei umplură încăperea. Forța eliberării ei, atât de splendidă și sălbatică, era aproape prea mult, dar Charles nu avea de gând s-o lase. În schimb, stătu alături de ea, asigurându-se că se bucura de fiecare val și că plăcerea va fi completă.

Se întinse lângă ea din nou, îi dădu la o parte șuvițele umede de pe obraji și o sărută cu o tandrețe sfâșietoare.

– Abia acum ai fost sedusă așa cum trebuie, șopti el.

– Cu siguranță, așa mă simt.

Mâinile și picioarele i se înmuiaseră și încă o mai străbăteau fiori.

– O să mă întorc imediat, promise el și asta făcu.

Folosind o cârpă umedă, șterse ușor dovezile plăcerii de pe corpul ei și de pe al lui. Apoi, trase o pătură peste ei, o luă în brațe și o ținu strâns, ca și cum nu ar fi vrut să-i mai dea drumul niciodată.

Obrazul ei era lipit de pieptul lui, iar ea îi inhală mirosul și îl memoră. Ritmul constant al respirației lui o atrase într-o stare ca de vis, iar ochii i se închiseră.

Plin de regret, Charles spuse:

– Trebuie să plecăm în curând.

– Mmm, murmură ea, fără să fie de acord.

Pentru că avea senzația că cea mai frumoasă noapte a vieții ei urma să devină cea mai groaznică.

Capitolul 18

Rose nu adormi și bănui că nici Charles nu o făcu. Stătură în dormitor mai mult decât ar fi trebuit și totuși nu îndeajuns de mult.

Când primele raze ale soarelui se reflectară pe zăpadă și se strecurară printre perdelele casei, coborâră și se îmbrăcară. Charles strânse toate agrafele pe care le găsise și i le dădu. Nu avea nici perie, nici oglindă, așa că Rose își strânse părul într-un coc la ceafă și îl prinse cât de bine putu.

Încruntându-se, îl întrebă:

– Cum îmi stă?

– Bine.

Expresia lui blândă și sinceră aproape o făcu să creadă asta, în ciuda părului ciufulit, a rochiei șifonate și ochilor umflați.

Nu conta.

Fulgii nu mai cădeau și vântul nu mai bătea, însă un strat de peste treizeci de centimetri de zăpadă acoperea pământul. Aerul rece se strecură pe sub ușă și ferestre, iar focul din noaptea trecută se transformase în cenușă.

Chiar și după ce își puse pelerina pe ea, Rose nu se putut opri din tremurat. Charles își trase pe el haina groasă, o privi pe Rose în ochi și o luă de mâini, ca și cum ar fi vrut să spună ceva dulce și tandru.

Ea îl întrerupse. Trebuia s-o facă.

– Dacă nu te superi, aș prefera să nu ne luăm rămas-bun.

Dacă începea să plângă, nu se va putea opri și nu voia să facă situația mai grea decât era deja.

El încuviință. Rose știa că o va înțelege. Întotdeauna o făcuse.

Charles își lăsă bagajele lângă ușă.

– O să mă întorc după ele după ce te duc la conac. Ești gata?

Ar fi vrut să strige: „Nu o să fiu niciodată". Dar în loc să urle, își adună tot curajul pe care îl avea și îi zâmbi.

– Da.

Îl luă de mână și îl urmă pe câmpul întins și înghețat. Charles îi făcu o potecă, și Rose încercă să nu se gândească la el, care era nevoit să meargă până în oraș prin gerul mușcător. Încercă să nu se gândească la boala groaznică a mamei. Încercă să nu se gândească la nimic, doar să pună un picior în fața celuilalt.

Ajunseră prea repede la intrarea servitorilor. Charles se dădu la o parte, pentru ca ea să intre. Rose nu putu să îl privească, dar când îi dădu drumul la mână, el refuză să o lase.

– Stai.

Rose știa că nu era o idee bună să se uite în ochii lui de culoarea chihlimbarului, că acest lucru nu va face decât să prelungească inevitabilul provocându-i și mai multă durere. Dar nu îl putu refuza.

Charles o luă de brațe și o trase spre el, atingându-și nasul de al ei.

– Rose, trebuie să-ți spun ceva.

– Trebuie să plec.

– Te rog. Nu am cum să...

Dumnezeule, o omora.

– Nu vezi că nu are nici un rost să spui ceva?

– Foarte bine. Charles își încordă maxilarul. Fără cuvinte. Dar ascultă asta.

Își lipi buzele de ale ei, ridicând-o pe vârfuri și lăsând-o fără aer. O sărută ca și cum și-ar fi dorit să fie a lui.

Asta era ironia situației.

Era a lui. Și mereu va fi.

Când îi dădu drumul, ea se duse țintă către ușă, ușurată că era deschisă. Nu îndrăzni să privească în urmă, ci păși înăuntru, închizând ușa în fața singurului bărbat pe care îl iubise vreodată.

În camera servitorilor, aceștia erau ocupați cu pregătirea micului dejun și îndeplinirea sarcinilor de dimineață. Când o văzură pe Rose, câțiva înghețară, ca și cum ar fi fost uimiți. O servitoare își acoperi gura, oripilată.

Rose își șterse picioarele de covoraș, se curăță de zăpadă și își ținu capul ridicat.

– Bună dimineața, spuse.

Apoi trecu pe lângă ei ca și cum era perfect normal pentru o tânără să se strecoare în casă prin ușa din spate la primele ore ale dimineții.

Chiar dacă avea inima frântă, nu avea de gând să fie pusă la colț.

La prânz fu ciudat. Rose împinse mâncarea în farfurie, iar Lady Yardley fu neobișnuit de tăcută.

Ambele femei erau țintele privirii pătrunzătoare a lui Lady Bonneville.

– Experiența mea considerabilă mi-a arătat că discuțiile din dimineața de după bal sunt deseori mai distractive decât balul în sine.

Rose și Lady Yardley încuviințară, doar pe jumătate atente.

– Foarte bine. Vicontesa își dădu dramatic ochii peste cap. O să încep eu. Am văzut că Rose a avut mai mulți parteneri de dans, inclusiv unii care ar putea fi considerați fermecători.

Rose se obligă să înghită o bucată de șuncă. Balul părea foarte îndepărtat. Lady Bonneville oftă exasperată.

– Acum spune-ne, Rose, care gentleman a fost partenerul tău preferat și de ce.

Dansul ei cu Charles fusese magic, dar nu putea recunoaște acest lucru în fața lui Lady Yardley.

– Fiecare gentleman a fost drăguț și un cavaler. Mi-a făcut plăcere compania lor.

– Nu sări peste nici un detaliu. Te-a călcat vreunul pe picioare sau avea o respirație groaznică?

– Nu, spuse Rose.

Vicontesa se încruntă.

– Cât de plictisitor! Dar având în vedere că pari să mai ai puțin și să cazi de pe scaun din cauza epuizării, o să te iert.

Se întoarse apoi către Lady Yardley.

– Gazda balului trebuie să știe tot felul de bârfe. Ce invitați au băut prea mult? Cine a stat mai mult decât era cazul?

Lady Yardley își puse furculița jos.

– Lord Westman și fiica lui au plecat ultimii. Trăsura lui rămăsese blocată la jumătatea aleii. L-am invitat să rămână aici peste noapte, dar a insistat că puteau ajunge acasă. Am trimis trei servitori cu lopeți și peste o jumătate de oră, trăsura plecase.

– Westman e genul încăpățânat, comentă Lady Bonneville. Ca și cum ar fi fost dintr-odată inspirată, se îndreptă. Cum rămâne cu întâlnirile amoroase?

Lady Yardley clipi agitată.

– Poftim?

– Aventurile, explică vicontesa.

Rose aproape se înecă cu o gură de ceai.

Lady Bonneville îi aruncă o privire îngrijorată, după care își continuă interogatoriul:

– Servitorii au văzut ceva scandalos? Au observat dacă invitații au folosit alte camere din casă pentru indiscreții?

Roșind, Lady Yardley scutură din cap.

– Nu, din câte știu. A existat însă un incident deranjant.

– Şi anume?

– E vorba de un angajat. Lady Yardley îi aruncă o privire acuzatoare lui Rose. Aş prefera să nu spun mai multe până când nu am toate detaliile, dar se pare că sunt victima unui jaf.

– Groaznic! exclamă Lady Bonneville încântată. Ce a fost luat? Şi de către cine?

– Investigaţia abia a început, dar am luat deja nişte măsuri pentru a mă asigura că aşa ceva nu se va mai întâmpla.

Rose clocotea de furie. Charles nu era un hoţ. Poate doar în sensul strict al cuvântului, dar nu era ca şi cum scrisoarea mamei avea vreo valoare, decât poate pentru ea. Nu Lady Yardley era victima aici.

Rose se bucură că Charles pleca. Dacă nu era deja în drum spre Londra, va fi în scurt timp.

Acuzaţiile răzbunătoare şi false ale lui Lady Yardley nu aveau cum să-l urmărească până acolo, şi chiar dacă o făceau, nu îl vor urma peste Atlantic, în America.

– Eşti bine, Rose? întrebă Lady Bonneville. Ai expresia ucigătoare a unei persoane căreia i s-a vărsat ceai pe rochia preferată.

Era mai rău de atât, mult mai rău. Respiră adânc de câteva ori pentru a-şi reveni. Apoi o privi direct pe Lady Yardley în ochi şi spuse:

– Cred că doar mi se pare că minciuna e foarte deranjantă.

– Şi mie, o asigură Lady Bonneville. Şi mie.

Le aruncă încă o dată priviri cercetătoare lui Rose şi Lady Yardley.

– Din fericire, adevărul are tendinţa de a ieşi la lumină, în cele din urmă.

– Sper, şopti Rose.

– Sper că o să ne spui cum o să se termine totul, dacă nu vom fi aici ca să vedem cu ochii noştri, îi spuse Lady Bonneville gazdei. Mă tem că eu şi Rose trebuie să ne întoarcem în curând la Londra.

Dacă era un lucru care o putea înveseli pe Rose în acea dimineaţă, acela era plecarea din Bath. Acum că Charles plecase, abia aştepta să ajungă şi ea acasă.

– Bineînţeles că nu putem pleca imediat, adăugă vicontesa, spulberând speranţele lui Rose. Am promis că vom merge la balul de la Assembly Rooms, peste două zile. Dar după nu văd nici un motiv să nu ne întoarcem acasă ziua următoare. Asta presupunând că zăpada se topeşte suficient.

Două zile. Vor fi o eternitate. Acum că aflase de suferința mamei ei, Rose voia să se ducă imediat la ea. Și voia să pună distanță între ea și acest loc, plin de amintiri minunate și chinuitoare. Voia să meargă acasă.

Charles era amorțit. De la frigul călătoriei și de la durerea faptului că o părăsise pe Rose.

Drumul de la casa lui până în Bath durase toată dimineața și ar fi durat și mai mult dacă un fermier nu s-ar fi oferit să îl ia cu căruța.

Obosit până în măduva oaselor, Charles luă o cameră în primul han care îi ieși în cale, White Lion, și se interesă de diligență. Deși de obicei aceasta ajungea după-amiaza târziu, hangiul prevesti că va întârzia din cauza vremii.

Oricum ar fi fost, Charles se gândi că avea ceva timp. Se duse în cameră, își aruncă bagajele pe jos și căzu în pat, sperând că epuizarea îi va oferi câteva ore de uitare.

Bum!

Pulsul i-o luă razna, iar Charles sări din pat și o luă spre scară. Doar că acesta nu era dormitorul lui și nu era în casa lui. Se uită la bagajele de pe podea. A da, White Lion. Afară, dincolo de singura fereastră a camerei, era întuneric. Probabil dormise câteva ore.

Bum! Bum!

– Domnul Holland?

Nu-și putea imagina cine știa că își luase o cameră tocmai în acel han, cu atât mai puțin cui i-ar fi păsat de asta.

O parte din el voia să-și pună perna peste cap și să rămână în pat. Însă având în vedere cât de tare era bătaia de la ușă, persoana aflată pe cealaltă parte mai avea puțin și o dărâma.

– Vin.

Deschise ușa și doi bărbați musculoși intrară în odaia mică, aproape doborându-l.

– Tu ești Charles Holland?

– De ce întrebați?

Cei doi bărbați schimbară priviri și cel mai înalt încuviință. Înainte ca Charles să-și dea seamace se întâmpla, cel mai scund și îndesat îl lipi de perete și își puse brațul sub bărbia lui Charles. Celălalt scoase un pistol de la centură și îl îndreptă spre capul lui Charles.

La naiba! Brațul pus la gât îl împiedica să respire, dar tot reuși să spună:

– Ce vreți de la mine?

– Deci, tu ești Holland.

Nu avea nici un rost să nege asta.

– Cred că ați făcut o gre...

– Ești arestat.

– Poftim?

Se îndepărtă de perete, dar îngheță când simți țeava rece a pistolului lipită de tâmplă.

– Nu am făcut nimic.

– Nu?

Cel cu arma ridică o sprânceană, ca și cum auzise aceeași replică de nenumărate ori.

Apoi Charles își dădu seama de ce veniseră după el. Scrisorile. Lady Yardley îl raportase probabil magistratului. Pistolul îndreptat spre capul lui și năvălitul în cameră păreau prea mult, având în vedere că nu luase decât câteva foi, dar, cu siguranță, problema putea fi rezolvată cu calm.

Un lucru era sigur: n-avea de gând s-o implice pe Rose în nici un fel.

– Vii cu noi, spuse bărbatul mai înalt.

– Foarte bine.

Cu cât rezolva problema mai repede, cu atât va porni mai repede spre Londra și apoi spre America.

Cei doi bărbați îl apucară de câte un braț fiecare și îl scoaseră din cameră.

– Stați. Bagajele mele!

Bărbații se uitară din nou unul la altul și, pentru o fracțiune de secundă, Charles crezu că nu îl vor lăsa să le ia. Erau tot ce avea pe lume.

– Verifică-le, spuse cel înalt.

Își ținu arma ațintită spre Charles cât timp bărbatul mai scund căută prin bagaje. Găsi un cuțit, pe care îl confiscă.

– Nu mai e nimic altceva aici, spuse el, punând la o parte hainele lui Charles, singurul portret în miniatură al părinților săi și funda pe care o luase din camera lui Rose.

– Bun, atunci poate să și le care.

Charles luă câte o geantă în fiecare mână și arătă spre cuierul de lângă ușă.

– Și haina mea?

Polițistul înalt bombăni, verifică buzunarele și îi aruncă haina.

– Gata cu întârzierile, să mergem.

Bărbații îl aruncară într-o trăsură ce aștepta în fața hanului și se așezară pe banchetă, în fața lui. Era prea întuneric ca să descifreze

detaliile, dar simți pistolul îndreptat spre el și își putu imagina privirile dezgustate pe care i le aruncau.

– Unde mergem?

– Cu siguranță, nu la Carlton House.

– Care este mai exact acuzația care mi se aduce?

– Furt.

Deși se așteptase la asta, auzul cuvintelor îi făcu rău la stomac.

Chiar avea probleme.

Și se confrunta cu posibilitatea foarte reală și terifiantă de a-și petrece restul vieții într-o celulă.

De ce ar vrea Lady Yardley să îl distrugă? Imediat însă recunoscu naivitatea acestei întrebări. O refuzase, iar ea voia să se răzbune.

Dar contesa nu știa cu cine avea de-a face. Administratorul de treabă al moșiei, căruia îi dăduse odată ordine, dispăruse pentru totdeauna. De acum încolo, Charles nu lucra decât pentru el și ajunsese prea departe ca să o lase să-i strice planurile.

Lady Yardley nu avea nici o dovadă care să îi demonstreze vinovăția, dar dacă ajungea să fie cuvântul ei împotriva cuvântului lui, lui Charles nu îi plăceau șansele pe care le avea.

Nu va sta în închisoare, așteptând o sentință pe care nu o merita. Cumva, va fi pe un vas spre America înainte să înceapă procesul.

În timp ce trăsura înainta pe străzi întunecate, ducându-l din ce în ce mai aproape de închisoarea din Bath, Charles se uită pe fereastră, trecând în revistă orice informație i-ar fi putut fi folositoare.

Pentru că nu era niciodată prea devreme ca să pună la cale un plan de evadare.

Capitolul 19

Botniță[1]*: (1) Parte a capului care cuprinde nările, gura și bărbia. (2) A fi oprit să vorbești, ca în exemplul: „Vicontesei i-ar fi plăcut la nebunie să pună botniță rivalei ei răzbunătoare".*

Ziua următoare, în camera pentru oaspeți, Rose juca șah cu Lady Bonneville. Tristă și neliniștită, Rose se luptă cu dorința

[1] În original, *muzzle*

de a se retrage. Ar fi fost ușor să se închidă iar în fața lumii, să se izoleze de durere și tristețe.

Dar nu mai putea face asta. Nu mai avea de gând să facă asta. Avea o responsabilitate față de Olivia și de Owen, față de Charles și față de ea însăși.

Așa că se obligă să doarmă, să se îmbrace, să mănânce și să converseze ca și cum inima ei nu fusese sfărâmată într-un milion de bucăți.

Din fericire, partida de șah nu îi cerea prea multă atenție. Lady Bonneville ar fi fost un adversar capabil și priceput, dacă i-ar fi păsat de rezultat. Dar nu putea fi făcută să-și investească energia limitată într-un joc. Niciodată nu gândea dinainte mai mult de una sau două mișcări. Cel puțin în șah.

Problemele sociale erau însă cu totul altceva. Când venea vorba de acelea, era un strateg formidabil, care folosea tot felul de mișcări. De fiecare dată când vicontesa îndrepta conversația spre burlaci eligibili, baluri sau vizite de dimineață, Rose știa că trebuia să fie atentă.

– Am auzit o veste șocantă la micul dejun.

Vicontesa își mută pionul în calea turnului lui Rose.

– Veste sau bârfă?

– Distincția nu își are rostul. Cred că te-ar putea interesa.

Rose bănuia că nu va fi așa, dar știa că nu era cazul să spună asta. Se prefăcu a studia tabla.

– Ce anume?

– Care este, mai exact, relația ta cu domnul Holland?

Rose își înălță bărbia.

– Aveți vești despre el?

Vicontesa se rezemă de spetează și își ridică ușor lornionul.

– Da. Se pare că amândouă avem informații pe care cealaltă le vrea.

– Charles... adică domnul Holland și cu mine suntem prieteni. Sau cel puțin eram. A lucrat la un moment dat la grajdurile de la conacul Huntford.

– Prieteni?

Lady Bonneville își arcui o sprânceană.

– Nu uita că v-am văzut dansând împreună. Nu aș descrie felul în care vă uitați unul la celălalt ca prietenos.

Rose începu să se îmbujoreze, dar nu își mută privirea.

– Nu o să neg că țin la el, dar nu aveți de ce să vă faceți griji. A plecat. A demisionat în urma unei neînțelegeri cu Lady Yardley.

– Da, a pomenit asta. Și eu care credeam că ține la el.

– Poate sentimentele nu erau reciproce.

Rose nu se putu abține să nu fie răutăcioasă.

– Ar fi fost un cuplu neobișnuit, dar s-au întâmplat și lucruri mai ciudate.

– Presupun că da.

Fratele lui Rose, ducele, se căsătorise cu o croitoreasă săracă. Diferența era că Belle era dulce și drăguță, nu răzbunătoare și manipulatoare.

– În orice caz, nu cred că lipsa lui de afecțiune pentru Lady Yardley a fost un motiv îndeajuns de bun cât să-l concedieze.

– Ea susține că a avut alte motive.

– Cum adică?

Era destul de rău că Lady Yardley îl alungase. Nu va mai tolera bârfe care să-i păteze reputația lui Charles.

– Ea spune că domnul Holland a furat niște scrisori valoroase dintr-un loc secret din bibliotecă.

– E absurd!

Luase câteva scrisori. Pentru ea. Ce valoare puteau avea?

– A menționat despre ce scrisori era vorba?

– Corespondență personală. Scrisori de natură privată.

Rose își încrucișă brațele.

– Dacă v-aș spune că eu am luat scrisorile?

Vicontesa își țuguie buzele, ca și cum ar fi fost fascinată.

– Continuă.

– Eram disperată să aflu ce se întâmplase cu mama, așa că am căutat în bibliotecă și am luat scrisorile. Lady Yardley probabil l-a confruntat pe Charles despre scrisorile dispărute, iar el a mințit ca să mă protejeze.

– Impresionant.

Era imposibil de spus dacă vicontesa se referea la atitudinea galantă a lui Charles sau la minciuna lui Rose.

Pentru o clipă, nici una din femei nu vorbi.

– Să presupun că tu ai luat și bijuteriile?

Rose scutură șocată din cap.

– Poftim?

– Nu lipseau numai scrisorile mamei tale.

Cu pumnii încleștați, Rose se ridică.

– Asta e o minciună!

Lady Bonneville se uită la ușa din spatele ei.

– Stai jos și coboară tonul.

– Nu o să-i permit să facă niște acuzații atât de oribile și false.

– Mă tem că deja le-a făcut, draga mea.

Vicontesa își puse lornionul jos și oftă, ca și cum ar fi obosit dintr-odată.

– Ești sigură că administratorul este atât de nevinovat pe cât susții?

– Mi-aș pune viața gaj pentru el. Ochii lui Rose ardeau și un nod imens i se oprise în gât. Nu ar fura niciodată. Lady Yardley e supărată pe el pentru că i-a refuzat avansurile. Așa îl pedepsește, însă el nu merită asta.

– Poate că nu, spuse Lady Bonneville detașată, înfuriind-o și mai tare pe Rose.

– Slavă Domnului că a plecat, spuse ea. Bârfele nu îl vor ajunge în Londra și, până o s-o facă, o să fie deja în drum spre America.

– Nu prea cred.

– Poftim?

– Mă tem că domnul Holland a fost reținut și se află în închisoarea din Bath.

Camera începu să se învârtă, iar Rose se prinse de scaun.

– Închisoare?

– Da.

– Cum îl pot închide? Nu au dovezi împotriva lui.

– Potrivit Dianei, există un martor. Cineva care l-a văzut pe Charles atacând-o în bibliotecă în noaptea balului.

– Cine? Minte.

Expresia lui Lady Bonneville avea un amestec de simpatie și milă.

– Cum poți fi sigură?

– Eu i-am văzut în bibliotecă în acea seară. Era clar că ea era agresorul.

Cu toate că și Rose fusese păcălită inițial.

– Va fi foarte greu pentru domnul Holland să își salveze reputația. Lady Yardley e un membru respectat al societății. Dacă vrea să îl distrugă, o va face.

– Dar e atât de nedrept! Sunt sigură că și cuvântul meu trebuie să conteze.

Vicontesa își apăsă degetele de buze.

– Contează, dar o să spună că incidentul s-a petrecut mai târziu, după ce au plecat toți invitații și tu te culcaseși.

Rose inspiră adânc.

– Pot să demonstrez nevinovăția lui Charles.

– Cum?

O privi pe Lady Bonneville direct în ochi.

– Am fost cu el. Toată noaptea, în casa lui.

Prin multiplele straturi de pudră, obrajii vicontesei se înroșiră. Inima îi bătea tare, rămase cu gura căscată și, preț de mai multe secunde ireale, rămase fără cuvinte.

Când vorbi în cele din urmă, ochii ei străluceau cu o intensitate înfricoșătoare.

– Ascultă-mă cu atenție, Rose. Nu trebuie să mai repeți niciodată ce mi-ai spus.

– Dar este...

Lady Bonneville ridică o mână.

– Nu. Trebuie să ai încredere în mine. Ești tânără și poate chiar crezi că ești îndrăgostită, dar nu o să te las să îți distrugi viața pentru un bărbat care a lucrat în grajd.

– Nu e corect.

Lady Bonneville pufni:

– Asta e viața, draga mea.

– Nu e vina lui Charles că părinții lui erau servitori. Și nu e nici o realizare de-a mea faptul că sunt fiica unui duce și a unei ducese. Charles este deștept și muncitor și, cu toate astea, îl judecați atât de aspru?

– Ești atât de naivă, Rose. Nu îl judec din cauza poziției lui.

– Atunci de ce? De ce vorbiți de el cu atâta dispreț?

– Chiar vrei să știi?

Rose nu era sigură. Închise ochii, inspiră adânc și îi deschise.

– Da.

– Îl judec pentru că te-a sedus pe tine, o inocentă, știind foarte bine că urma să plece din Anglia pentru totdeauna. Nu e comportamentul unui gentleman.

Rose dori să-l apere, dar se îndoia că i-ar fi putut schimba părerea lui Lady Bonneville.

– Ce-o să se întâmple cu el?

Vicontesa nu răspunse imediat. În cele din urmă, spuse:

– Ar trebui să-ți spun că ce se va întâmpla cu domnul Holland nu e treaba ta. Dar am o bănuială că nu o să fii de acord. Ideile tale despre justiție și corectitudine pot fi un inconvenient teribil.

– Trebuie să merg la el.

– În nici un caz. Îți interzic. Lady Bonneville se enervă. Nu îl poți ajuta.

Rose se ridică de pe scaun.

– Ba pot. O să conving autoritățile de nevinovăția lui.

– Mă tem că singurul lucru pe care o să-l faci e să te distrugi pe tine.

Rose se plimbă pe lângă tabla de șah.

– Nu-mi pasă. Nu o să-l las să putrezească într-o celulă, o să-l omoare. Are visuri, iar valorile lui despre libertate sunt mai presus de orice.

– Așa se pare, spuse vicontesa sec.

Rose ignoră împunsătura.

– Trebuie să pot face ceva.

– Poate există ceva.

Rose se întoarse spre Lady Bonneville, disperată pentru o fărâmă de speranță.

– Ce?

– Cred că cea mai buna șansă a noastră de a-l ajuta pe administrator e s-o convingem pe Diana să renunțe la acuzații.

Emoționată de folosirea pronumelui „a noastră", Rose simți nevoia puternică de a o îmbrățișa pe vicontesă, dar acesteia nu-i plăceau manifestările deschise de afecțiune.

– E o idee excelentă. Lady Yardley a reacționat sub impulsul momentului. Acum a trecut puțin timp, putem vorbi cu ea.

– Noi nu o să facem nimic. *Eu* voi face.

– Dar...

– Tu ești competiția, dușmanul. Nu o să ia în considerare nimic din ce spui tu, mai ales dacă faci apel la simțul ei al justiției. În mintea ei, ea e singura care a fost rănită.

– Atunci cum o să o convingeți?

– Trebuie să vadă că eliberarea domnului Holland e în interesul ei. Că e ceva necesar pentru a-și menține reputația și mândria. Lady Bonneville își frecă palmele și zâmbi. Asemenea probleme se întâmplă să fie specialitatea mea.

Lui Rose aproape i se făcu milă de Lady Yardley. Dacă exista cineva care s-o convingă să renunțe la răzbunarea ridicolă împotriva lui

Charles, aceea era vicontesa, care se putea folosi de toate tipurile de presiune socială.

– Mulțumesc, spuse Rose sincer. Dar tot mă simt neajutorată. Aș vrea să pot face și eu ceva.

– Dacă vrei să ajuți, nu încerca să faci nimic. Dacă faci, riști să o enervezi pe Diana, iar atunci totul va fi pierdut.

– Înțeleg.

– Două zile ar trebui să fie suficiente ca să o fac să înțeleagă. Oricum ar fi, o să ne întoarcem la Londra în dimineața de după balul de la Assembly Rooms.

Vicontesa sublinie „oricum ar fi", ca să fie sigură că Rose înțelesese. Aveau să plece din Bath indiferent dacă Charles va fi eliberat sau nu. Și se aștepta ca Rose să o însoțească fără să comenteze.

– Foarte bine.

– Ai găsit răspunsurile pe care le căutai?

– Poftim?

– În scrisori. Ai aflat ce s-a întâmplat cu mama ta?

– Da.

Dar nu era pregătită să discute despre asta, nici măcar cu vicontesa.

– Cel puțin știu unde s-o găsesc.

Lady Bonneville încuviință, dar nu insistă.

– Să sperăm că toate intrigile tale nu au fost în zadar.

Capitolul 20

Rose fusese de acord să nu intervină în planurile lui Lady Bonneville și era fericită să o evite pe Lady Yardley. Dar nu îl putea uita pe Charles. Trebuia să afle cum era și știa și pe cine să întrebe.

La puțin timp după ce vicontesa se retrăsese pentru somnul de prânz, Rose o spionă pe Audrey pe coridor, în timp ce căra taburetul din catifea roșie al lui Lady Bonneville.

Rose o opri, îi puse un deget pe buze și îi făcu semn să intre în camera ei.

– Milady, șopti Audrey, cu ce vă pot ajuta?

– Am nevoie de o favoare și va fi nevoie de discreția ta.

Camerista se încruntă, dar încuviință.

– Îl cunoști pe domnul Holland?

– Da. Administratorul moșiei lui Lady Yardley, cel pe care l-a dat afară. Era principalul subiect de discuție azi la prânz.

Bineînțeles că angajații aflaseră ce se întâmplase. Rose încercă să nu se gândească la ce știau și despre comportamentul ei recent.

– Nu știu dacă ai aflat, dar domnul Holland are acum probleme și mai mari.

– Cum adică?

– E în închisoare.

Audrey scăpă taburetul.

– Poftim? Un bărbat atât de drăguț. Oare ce-a făcut?

– Nu cred că a făcut nimic greșit. De asta îți cer favoarea. Poți să vorbești cu angajații și să întrebi dacă a ținut cineva legătura cu el? Aș vrea să știu cum este.

Părea o cerere politicoasă, potrivită, lipsită de disperare. Cuvintele ei nu arătau cât de dor îi era de el, să îl țină de mână, să plângă din cauza nedreptății.

– Sigur, o să fac asta. Toți țineau la el și au fost supărați să-l vadă plecând, poate cu excepția domnului Evans, majordomul. Dar lui nu pare să-i placă de nimeni. O să văd ce știu.

Privirea cameristei coborî asupra mâinilor lui Rose, care erau încleștate de deznădejde.

– Nu disperați, milady. Domnul Holland e puternic și deștept. Poate să aibă grijă de el.

– Mulțumesc, Audrey. Rose zâmbi. Și încă ceva. Dacă reușește cumva cineva să îl viziteze pe domnul Holland, am un mesaj pentru el.

Camerista își plecă ușor capul.

– Da?

Rose înghiți în sec. Erau atâtea lucruri pe care voia să i le spună lui Charles.

– Să-i spună să nu renunțe la speranță, ajutorul e pe drum.

– O să facem tot ce putem, o asigură Audrey. O să mă opresc după cină, în seara asta, ca să vă spun ce am aflat.

Acestea fiind zise, făcu o reverență scurtă, ridică taburetul și ieși pe ușă.

Rose se sui în pat, se afundă în saltea și oftă ușor. Audrey avea dreptate. Charles știa să aibă grijă de el. Dar gândul că era închis, ca un animal, îi făcea rău. Rose se forțase să își ia rămas-bun

de la el pentru ca el să își poată îndeplini visul de a deține pământ în America. Nu putea lăsa ca toată durerea ei, și a lui, să fie în zadar.

Dar pentru moment nu mai putea face nimic. Trebuia să aibă încredere în Lady Bonneville și în Audrey. Și trebuia și să își exerseze răbdarea, ceva la care, în mod normal, excela.

Dar avu un sentiment groaznic că acea virtute o va ocoli. Până când Charles avea să fie liber.

În celula lui Charles de la primul etaj era doar puțin mai cald decât afară și mirosea a corpuri nespălate. În unele celule erau câte doi bărbați, dar el era singur. Nu dormise prea mult în noaptea anterioară, din cauza saltelei noduroase și sforăitului celorlalți prizonieri. Își petrecuse cea mai mare parte a dimineții și după-amiezii plimbându-se inutil dintr-o parte a camerei în cealaltă, tocind podeaua pătată. Dar acum, fereastra mică din partea de sus a peretelui din spate arăta soarele care apunea, și Charles se așeză pe o bancă de lemn de lângă barele de fier din fața celulei, privind și ascultând.

Bărbații care năvăliseră la el în odaie și îl luaseră plecaseră. Numai un singur bărbat, pe nume Wescott, păzea etajul închisorii în acea seară. Tânăr și în formă, se plimba pe la toate celulele, care erau așezate în formă de U, și se uita suspicios la deținuți. Gardianul de dimineață își petrecuse timpul bând dintr-o sticlă și jucându-se cărți, însă uniforma călcată a lui Wescott și postura lui indicau că era făcut din altă stofă. Își lua slujba în serios. În alte circumstanțe, Charles ar fi admirat asta.

Wescott se opri în fața lui Charles și îi aruncă o privire lungă, cercetătoare. Charles îl privi și el la rândul lui.

– Cât durează până o să ajung în fața unui judecător?

Gardianul ridică din umeri.

– Vremea a îngreunat călătoriile. Pot fi două zile, poate fi o săptămână.

– Gențile mele – Charles arătă spre masa de lemn din centrul podelei, unde era cele două genți ale lui, care dădeau pe dinafară – conțin tot ce am. Paznicii mi-au luat deja cuțitul. Poți să te uiți în ele, dar lasă-mă să le țin aici.

Când paznicii văzuseră banii lui Charles, ochii i se aprinseră de lăcomie. Charles menționase legătura lui cu un duce. Nu era mare lucru, însă împreună cu privirea ucigașă pe care le-o aruncase, fusese destul cât să îi oprească să îi fure banii, cel puțin pentru moment. Însă cu cât bagajele lui stăteau mai mult în mijlocul podelei închisorii,

cu atât creștea probabilitatea ca banii lui munciți să fie luați de oficialii corupți, care îi închideau pe alții pentru furt. Niște ipocriți. Charles bănuia că Wescott avea integritate, ceva ce le lipsea celorlalți.

Gardianul se uită la genți și se legănă pe călcâie, căzut pe gânduri.

– Aveai de gând să pleci din oraș?

– Da. Nu pentru că aș fi greșit cu ceva, adăugă Charles.

– Bineînțeles că nu.

Wescott își dădu ochii peste cap.

– O să mă gândesc la cererea ta, după ce caut bine prin bagaje.

Începu să se uite prin bagajele lui Charles.

– Mulțumesc.

– Familia ta știe că ești aici? întrebă gardianul.

– Nu.

Charles îi mulțumi lui Dumnezeu că tatăl lui nu știa în ce situație se afla. Oricum nu ar fi putut să-l ajute.

După ce mama lui murise, tatăl îmbătrânise zece ani peste noapte. Zâmbetul lui nu mai fusese niciodată la fel de luminos, umerii niciodată la fel de drepți. În timp ce durerea lui luase forma tristeții, a lui Charles se materializase în furie. Nu putea uita sunetele rănite ale tatălui, care se aplecase peste patul în care se afla soția lui, palidă și lipsită de viață. Nu putea nici să se împace cu senzația că moartea mamei fusese, într-un fel, vina lui. Ar fi trebuit să alerge mai repede, să se roage mai aprig. Ar fi trebuit să-l oblige pe doctor să îi vină în ajutor.

Familia lor, care ar fi trebuit să se mărească la patru persoane, se micșorase la două, el și tatăl lui. Mereu se avuseseră doar unul pe altul, iar Charles avea nevoie să își facă tatăl mândru și să îl cruțe de alte dureri. Îi datora măcar atât.

Nu îl va împovăra cu actuala lui situație. Nu o va implica nici pe Rose. Reputația ei nu putea fi pătată de asta, de el, mai mult decât fusese deja.

– Pot să-ți dau niște hârtie și un toc dacă vrei, să scrii cuiva și să le spui de situația ta, spuse gardianul.

Charles se gândi la prietenul lui, Harry, pe care îl întâlnise când lucra la docuri. Harry avea legături surprinzătoare cu tot felul de oameni influenți și se pricepea la constrângeri. Dacă exista cineva care ar fi putut găsi un mod de a-l elibera pe Charles, el era. Dar pentru scrierea unei scrisori în care să-și explice situația era nevoie de mai mult talent decât avea el.

– Nu e nevoie, spuse Charles. Pot să mă ocup singur de problemele mele, dar apreciez oferta.

Wescott ridică o sprânceană în timp ce deschise celula lui Charles și îi aruncă gențile.

– Să mă anunți dacă te răzgândești. Ai destul timp ca să te gândești la situația ta.

Așa era, și de asta începuse să pună la cale un plan. Acum că avea gențile, avea bani. Iar gardianul de dimineață era leneș, lacom și deseori băut, ceea ce oferea un element-cheie al planului său, o șansă.

– Cred că o să vreau totuși niște hârtie.

După cina din acea seara, Rose spuse că avea o ușoară durere de cap și se retrase în camera ei, pentru ca Lady Bonneville să aibă destul timp să o ajute pe Lady Yardley să vadă eroarea acțiunilor sale. Sau cel puțin s-o convingă că ar fi în avantajul ei să renunțe la acuzațiile împotriva lui Charles. Vicontesa îi aruncă o privire încrezătoare și încurajatoare lui Rose când plecă, făcând-o să se simtă mai bine.

Însă timpul trecea, iar când Rose o auzi în sfârșit pe Lady Bonneville pe coridor, ieși repede din cameră.

– Ați reușit s-o convingeți?

Vicontesa își frecă fruntea.

– Nu încă, dar nu pentru că n-aș fi încercat.

Părea obosită și aproape învinsă, ceea ce o sperie și mai mult pe Rose.

– Ce să facem?

– Trebuie să ai răbdare, draga mea. Persuasiunea se face ușor și prin doze aproape imperceptibile.

Rose strâmbă din nas.

– Nu înțeleg. Nu mai avem mult timp, vă amintiți?

Vicontesa oftă dramatic.

– O lady nu se năpustește asupra unui zid din cărămizi cu un ciocan. Mai degrabă sfărâmă cărămida, bucată cu bucată, până când zidul se dărâmă.

Poate așa era, dar lui Rose îi plăcea sunetul ciocanului.

– Aveți dreptate, bineînțeles. Grija mea pentru Charles îmi copleșește bunul-simț.

– Nu-mi pot imagina ce a făcut acel bărbat ca să merite un asemenea devotament. Nu cred că îl merită.

– Mă tem că nu sunt de acord. E unul dintre cei mai buni oameni pe care îi cunosc.

Vicontesa o mângâie pe Rose pe obraz.

– Nu-ți face griji, fata mea. O să mai sfărâm și mâine, apoi trebuie să sperăm că Diana va face lucrul corect.

Rose nu voia să lase soarta lui Charles la cheremul speranței, dar încuviință ascultătoare.

– Să vin și să vă citesc puțin?

– Nu, nu o să aud nici un cuvânt, sunt sigură că voi sforăi în clipa în care voi pune capul pe pernă. Îți sugerez și ție să te odihnești. Noapte bună.

Rose zâmbi în timp ce Lady Bonneville intră în camera ei.

– Noapte bună.

Dar nu avea de gând să se odihnească. Cel puțin până nu afla restul veștilor pe care le aștepta.

Era aproape 11 seara când se auzi un ciocănit ușor la ușă. Rose deschise și fu ușurată când o văzu pe Audrey.

Camerista intră în cameră respirând greu, făcu o reverență și spuse direct:

– Închisoarea Bath e pe Grove Street, milady. Nimeni nu l-a văzut încă pe domnul Holland, dar unul dintre lachei, Edward, și servitoarea din bucătărie, Shirley, au de gând să-l viziteze mâine. Se vor furișa imediat după prânz, când domnul Evans se ocupă de inventarul săptămânal al argintăriei, și vor lua o căruță până în oraș. I-am spus lui Shirley mesajul dumneavoastră și sunt sigură că o să i-l transmită domnului Holland dacă va putea. E o fată de treabă, deși mereu arde pâinea.

Rose se așeză pe marginea patului și analiză veștile.

– E bine. Cel puțin o să aibă niște vizitatori.

Se simți însă geloasă pe cei doi servitori. Dacă ei îl puteau vizita pe Charles, de ce nu putea și ea?

Se ridică în picioare, luă o gură de aer, cât să-și facă curaj, și se uită direct la Audrey. Camerista avea cam înălțimea ei.

– Trebuie să-ți cer o altă favoarea.

– Orice, milady.

– Poți să-mi împrumuți una dintre rochiile tale?

Imediat cum lumina dimineții intră prin fereastra murdară a celulei, Charles dădu la o parte pătura aspră de lână și își scoase o carte din geantă. Poveștile fraților Grimm. Rose îi dăduse volumul în urmă cu mai mulți ani, iar el îl luase mereu cu el. Nu pentru că ar fi recitit poveștile, ci pentru că îi aminteau de ea și de tatăl lui, care deseori i le citea după cină.

Deschise la una din poveștile lui preferate, *Pescarul și soția lui*, și citi primul rând.

A fost odată un pescar care trăia împreună cu soția lui într-o colibă lângă mare.

Repetă încet propoziția și studie forma fiecărui cuvânt, felul în care suna și mărimea. Memoră felul în care i se mișca gura de fiecare dată când spunea un cuvânt cu voce tare. Apoi luă hârtia și tocul pe care gardianul i le dăduse și începu să copieze propoziția. Când termină, o scrise din nou. Și din nou. La a zecea încercare, mâna lui își amintea cuvintele, iar tocul aluneca ușor pe hârtie. Mișcarea de la stânga la dreapta, buclele și cocoașele literelor, crucile și punctele, toate creau un ritm în mintea lui. Chiar dacă nu era chiar liniștitor, cel puțin îl făcea să nu se gândească la actuala lui situație.

Așa că repetă procesul cu următoarea propoziție.

Descoperi că dacă punea marginea hârtiei sub linia textului pe care îl citea, literele nu mai păreau să se miște, cum o făceau de obicei. Hârtia era ca o ancoră care oprea textul de mai sus din mișcare. Și pentru prima oară, începu să se gândească, să creadă, că scrisul nu era ceva care îl depășea.

Când gardianul din tura de dimineață mormăi și îi aruncă în celulă o tavă, Charles puse panglica lui Rose între pagini, după care închise cartea și luă câteva guri de terci rece. După ce mâncă, continuă să scrie și, când rămase fără hârtie, făcu un schimb cu gardianul jucător de cărți. Îi dădu câteva monede în schimbul câtorva coli curate și a unei călimări de cerneală.

În timp ce Charles citea și scria, ar fi putut foarte ușor să uite că fusese acuzat de furt și închis. Că în acea noapte cu Rose gustase raiul, iar apoi fusese aruncat în iad.

Dădu din cap, alungând toate acele gânduri periculoase. În schimb, își lăsă ochii să deslușească literele și degetele să-i alunece pe pagină. Faptul că putea face ceva constructiv îi ținea furia în frâu, iar acest lucru era o necesitate. Dacă lăsa furia să lasă la suprafață, va părea și mai vinovat, afundându-se și mai mult în probleme.

Prânzul semănă cu micul dejun, însă Charles se obligă să îl mănânce pe tot. Când termină, făcu patruzeci de flotări, care aveau două scopuri: de a-i păstra forța și de a-i încălzi sângele. Tocmai urma să-și

deschidă cartea când ceva mișcare din zona gardienilor îi distrase atenția, precum și pe a celorlalți prizonieri.

Își puse gențile într-un colț, le acoperi cu pătura cafenie, și se apropie de barele de fier din fața celulei. Trei vizitatori, încă acoperiți de haine și pălării, vorbeau cu gardianul, care părea iritat că fusese întrerupt din ritualurile lui zilnice, acelea de a juca cărți și de a bea alcool din sticlă.

– Ce treabă aveți aici? întrebă gardianul cu privirea încețoșată.

– Am venit să-l vizităm pe domnul Charles Holland.

Bărbatul care vorbi era Edward, servitor la conacul Yardley – îi recunoscuse vocea. Femeile care erau cu el purtau pelerine gri obișnuite și bonete, erau mai mult ca sigur servitoare. Una ducea un coș mic, pe care gardianul i-l luă din mâini.

– Ce e asta?

– Niște mâncare pentru domnul Holland.

Edward făcu un pas în față și se încruntă.

– Cei de jos ne-au zis că i-l putem da.

Gardianul pufni, deloc impresionat.

– După ce îl verific eu.

Puse conținutul coșului pe o masă mare, alese unul din mere și îl mușcă. Zeama îi curse pe bărbie, dar nu se sinchisi s-o șteargă.

– Holland este acolo, spuse el, arătând cu capul în direcția lui Charles. Dați-i mâncarea. Aveți zece minute la dispoziție. O să mă uit.

În schimb, se aruncă în scaun, mâncă mărul și se concentră din nou pe jocul de cărți.

Cei trei vizitatori strânseră alimentele de pe masă și se grăbiră către Charles. Edward, urmat de servitoarea din bucătărie, Shirley, și... Dumnezeule!

Rose își dădu jos gluga cenușie și își strânse mâinile în jurul gratiilor din fier care îi separau.

– Charles.

Ochii ei străluceau, iar părul ei lumina întregul loc. Charles ar fi vrut să îi atingă fața, să o tragă aproape și să îi simtă mirosul.

– Ce faci aici? o întrebă el. Ăsta nu e un loc pentru tine.

– Nici pentru tine, răspunse ea. Și nu te-ai afla aici dacă nu ai fi încercat să mă ajuți.

Edward și Shirley stăteau de-o parte și de alta a lui Rose.

– Ne-a părut rău să auzim că Lady Yardley te-a concediat și chiar și mai rău când am aflat că te-a acuzat de furt.

– Nu m-a concediat, mi-am dat demisia.

Edward scutură din cap.

– Nu e corect.

– Mulțumesc, spuse Charles. A fost amabil din partea ta și a lui Shirley să veniți.

– Toți angajații ar fi venit, dacă ar fi putut, spuse menajera. Toți, mai puțin domnul Evans. El e de partea lui Lady Yardley.

Rose se întoarse încruntată către Shirley.

– Ce vrei să spui?

Servitoarea roși.

– Domnul Evans susține că l-a văzut pe domnul Holland când fura bunurile lui Lady Yardley din bibliotecă.

Rose icni.

– Dar nu e adevărat!

– Nici unul dintre noi nu crede asta, interveni Edward, dar domnul Evans a spus că i s-a cerut să depună mărturie pentru Lady Yardley și că are de gând s-o facă. Ar face orice ca să-i intre în grații. E un idiot afurisit. Doamnelor, îmi cer scuze, adăugă el repede.

Rose se înnegri la față.

– Speram că îl vei putea convinge pe judecător de nevinovăția ta. Până la urmă, adevărul e de partea ta. Dar dacă domnul Evans confirmă povestea lui Lady Yardley...

Durerea din ochii ei îl sfâșie.

– Nu-ți face griji. O să găsesc alt mod de a ieși din situația asta.

Îi aruncă o privire prudentă gardianului.

– Deja lucrez la asta.

– Ți-am adus niște mâncare.

Shirley îi oferi un măr, o pâine și niște brânză.

– E foarte drăguț din partea voastră, înseamnă foarte mult pentru mine.

Întinse mâinile printre bare și luă alimentele pe rând. Rupse o bucată de pâine și de brânză, iar restul îl dădu lui Shirley și Edward.

– V-ar deranja să împărțiți asta cu ceilalți prizonieri? Sunt aici de mai mult timp decât mine.

– Bineînțeles, spuse Edward.

Își puse brațul protector în jurul lui Shirley și o acompanie la următoarea celulă.

Odată rămași singuri, Rose exclamă:

– E groaznic!

– Așa e, dar e minunat să te văd.

Pieptul aproape îi explodă din cauza nevoii de a o ține în brațe, de a o săruta, dar păstră distanța, conștient fiind de privirile pe care i le tot arunca gardianul.

– Să nu disperi. Lady Bonneville face tot ce poate ca să o convingă pe Lady Yardley să renunțe la acuzații și să te elibereze. Poate fi destul de formidabilă.

– Nu am nici un dubiu.

Văzuse felul în care vicontesa se uita prin lornion.

– Dar de ce ar încerca să ajute un administrator de moșie?

– Poate știe că țin la tine.

– Rose, spuse el ferm, apreciez ce încerci să faci. Dar bunăstarea mea nu e treaba ta. Am avut motivele noastre pentru care am luat-o pe căi diferite. Trebuie să mă uiți și să mergi mai departe.

Rose lăsă capul în jos și făcu un pas în spate, ca și cum Charles ar fi jignit-o profund.

– Chiar dacă ne-am luat rămas-bun, lucrurile erau diferite atunci. Acum ai probleme, și nu aș părăsi niciodată un om pe care îl... un om la care țin.

Charles își lăsă și el capul în jos, supărat.

– Dacă ți-aș spune că ar fi mai ușor pentru mine?

– Nu înțeleg.

– E greu de explicat, dar m-aș simți mai bine dacă nu ți-ai pierde timpul făcându-ți griji pentru mine. Vreau să fii fericită, să te bucuri de familia ta, să găsești pe cineva care... „Te iubește ca mine."... va fi genul de soț pe care îl meriți.

Rose îl luă de mână, trimițând un fior de dorință prin el.

– Refuz să accept asta. Poate tu ai reușit deja să uiți de relația noastră, ai împachetat-o frumos și ai depozitat-o undeva. Dar eu n-am făcut asta. Nu aș suporta să fac așa ceva. Nu încă.

Charles își eliberă mâna din strânsoarea ei și își împleti degetele cu ale ei.

– Nu înțelege greșit. Nu o să te uit niciodată.

Era parte din el. Trup, inimă și suflet.

– Dar nu vreau să-mi fac griji că ai putea face ceva nechibzuit de dragul meu.

– Cum ar fi să mă deghizez în servitoare și să vin să te vizitez în închisoare?

Umbra unui zâmbet îi joacă pe buze.

– Exact. Charles zâmbi, după care redeveni serios. Peste două zile pleci la Londra.

Era atât o afirmație, cât și o rugăminte.

– Cel puțin în momentul de față, spuse ea detașat.

– Mă bucur că ai venit să mă vezi. Dar acum trebuie să nu-ți mai faci griji și să lași totul în seama mea. Când o să-i spun judecătorului că am de gând să plec în America, probabil va fi mai mult decât fericit să mă elibereze.

De fapt, Charles spera că va fi plecat cu mult înainte de asta.

– Trebuie să credem că justiția va învinge.

Rose dădu din cap încet.

– Aș vrea să-ți împărtășesc încrederea și optimismul, dar nu o fac. Cred că cea mai bună șansă a noastră este Lady Bonneville. Eu îmi pun încrederea în ea.

Capitolul 21

Buck[1]: *(1) A sări cu spatele arcuit, deseori aruncând un călăreț din șa. (2) Un gentleman care caută plăcerea și se bucură de depravare, ca în exemplul: „În timp ce vicontesa o mâna pe Rose în sala de bal spre un grup tineri crai, ea nu putea scăpa de senzația că era aruncată la lei".*

Lady Bonneville își ciupi baza nasului și își ridică sprâncenele, ca și cum urma să o apuce o durere de cap.

– Mă tem că nu mai pot face nimic.

În spatele vicontesei, Audrey se plimba prin cameră, strângând lucrurile lui Lady Bonneville și împăturindu-le înainte să le așeze în bagaj.

– Dar nu puteți renunța, protestă Rose. Charles se bazează pe dumneavoastră, ca și mine, de altfel.

– Știu, draga mea. Am încercat toate tacticile posibile ca s-o conving pe Diana să renunțe la acuzații. Chiar am făcut o amenințare mascată că îi voi distruge reputația.

– Dar de ce? De ce ar vrea să îl distrugă?

– E, într-adevăr, ciudat, spuse vicontesa. E conștientă că în joc e reputația ei și, cu toate astea, e hotărâtă să continue cu acuzațiile false. Poate sentimentele ei pentru domnul Holland sunt mai profunde

[1] În limba engleză, termenul are ambele sensuri (n.red.)

decât credeam. Multe femei refuzate – și bărbați – se poartă irațional, și mă tem că ăsta e cazul și acum. Logica nu are nici un efect.

Rose își aminti de schițe. Era clar că Lady Yardley era mai mult decât îndrăgostită de administratorul ei.

– Nu numai că refuză să renunțe la acuzații, continuă Lady Bonneville ușor, ezitând, dar spune și că vrea să fie spânzurat pentru ce a făcut.

– Poftim?!

Genunchii lui Rose se înmuiară și se așeză pe marginea patului lui Lady Bonneville. Inima îi bătea de parcă avea să-i iasă din piept.

– Cu siguranță, judecătorul nu l-ar condamna la spânzurare. Nu a greșit cu nimic.

– Noi două nu suntem complet de acord în privința asta. Chiar și așa însă, nici măcar eu nu cred că tânărul merită să moară. Să sperăm că judecătorul nu va fi influențat de minciunile, frumusețea și averea ei. Rose, noi am făcut tot ce ne-a stat în putință.

Umerii lăsați ai lui Lady Bonneville și înfrângerea din vocea ei îi dădură fiori lui Rose. Dacă vicontesa renunțase la luptă, Charles nu mai avea pe nimeni de partea lui, decât pe Rose.

Iar ea nu avea de gând să-l dezamăgească. Va sta trează toată noaptea, va examina opțiunile și îl va vizita din nou mâine. Împreună, vor găsi o soluție.

Vicontesa îi spuse:

– Îmi pare rău că lucrurile nu au decurs cum sperai.

– Știu că ați făcut tot ce v-a stat în putință. Vă mulțumesc pentru asta.

– Totul o să pară mai bine de dimineață. Mereu e așa.

Nerăbdătoare să rămână singură, în camera ei, Rose se ridică, deși picioarele îi tremurau.

– Stați un pic. De ce vă face Audrey bagajele la ora asta târzie? Aveam mâine toată ziua la dispoziție ca să împachetăm.

– Din păcate, nu e așa. Nu mai pot să mai stau sub acoperișul ăsta încă o noapte, spuse vicontesa. Trebuie să te duci să-ți strângi și tu lucrurile. O să plecăm de îndată ce ne sunt încărcate bagajele în trăsură și o să înnoptăm la White Hart. O să ne întoarcem la Londra de dimineață.

– Plecăm din Bath mâine?

Rose se bazase pe încă vreo două zile. Avea nevoie de timp ca să pună la cale un plan ca să-l ajute pe Charles. Nu îl putea ajuta

cu nimic de la Londra. Disperată, profită de singura soluție la care se putu gândi.

– Dar i-am spus lordului Stanton că voi fi la bal.

Lady Bonneville își ridică suspicioasă lornionul.

– La bal? Nu știam că e o prioritate pentru tine.

– Recunosc că inițial nu am fost chiar entuziasmată, dar am spus că o să mergem. În plus, ar fi nepoliticos să părăsim orașul fără să anunțăm.

Vicontesa ridică din umeri, deloc afectată.

– Dacă ofensez câteva suflete sensibile, cu atât mai bine.

Rose uitase că lipsa de maniere era o parte importantă a reputației ei atent cultivate și formidabile.

Căută altceva.

– Cum rămâne cu Lady Yardley?

– Ce e cu ea?

Pășind ușor, Rose continuă:

– Dacă plecăm înainte de bal, o să se laude tuturor. O să spună că a fost o ceartă și o să facă să pară că noi am fugit speriate. Dar poate asta e adevărat.

– Prostii! exclamă vicontesa. Nu aș fugi niciodată de o persoană ca ea.

– Eu știu asta, o asigură Rose. Dar înțeleg și cum alții ar putea trage concluzii greșite.

– O să mergem la balul de mâine-seară.

Gâtul vicontesei trosni în timp ce o căuta pe cameristă.

– Audrey, unde mi-e evantaiul?

Fata îi dădu evantaiul cu o viteză impresionantă. Lady Bonneville îl luă, îl deschise ca pe un briceag și îl flutură cu destulă forță cât să miște o mică moară.

– O să plecăm din conacul Yardley în seara asta, nu pentru că vrem să fugim, ci pentru că nu suportăm compania și minciuna. Acestea fiind spuse, nu o să ne schimbăm planurile de a merge la bal. O să mergem, tu o să dansezi toată seara, iar după-amiaza următoare o să plecam spre Londra. Când vrem noi.

Rose încuviință solemn.

– Dacă dumneavoastră credeți că așa e mai bine.

– Da. Du-te și strânge-ți lucrurile, iar Audrey va veni să te ajute cum termină aici. Cu cât plecăm mai repede din locul ăsta odios, cu atât mai bine.

– Da, milady.

Rose ieși din încăpere înainte ca vicontesa să se răzgândească.

Dar nu se duse în camera ei, așa cum îi spusese Lady Bonneville. Zăbovi o clipă pe coridor. Cu spatele lipit de perete, închise ochii și respiră. Nu mai era timp pentru planuri elaborate, nu mai era timp pentru indecizii. Deși părea tentant, nu-și permitea nici să se piardă cu firea. Nu când Charles ar putea fi spânzurat.

Îi veni o idee. O idee deloc bună, de-a dreptul nebunească. Dar răbdarea și bunul-simț nu o ajutaseră, cel puțin nu în situația asta. Era nevoie de măsuri drastice.

Hotărâtă, o luă către scări. Mai avea două lucruri de făcut înainte să plece din conacul Yardley.

Primul era relativ ușor. Se duse în zona unde locuiau servitorii și o opri pe prima servitoare pe care o întâlni.

Tânăra exclamă, în mod evident surprinsă.

– Milady! Pot să vă ajut cu ceva? V-ați pierdut?

– Trebuie să vorbesc imediat cu Shirley.

Servitoarea cercetă holul gol și îi spuse:

– Urmați-mă.

Trecură pe lângă mai multe uși, după care se opriră și ciocni la una. Când Shirley deschise ușa, Rose se strecură fără ezitare în cameră. O servitoare stătea pe unul din cele două paturi mici, împletindu-și părul. Când o văzu pe Rose, degetele îi înghețară.

– Poți să ne lași puțin singure, te rog? îi spuse Rose.

Servitoarea ieși repede din cameră, împletitura ei desfăcându-se, și închise ușa în urma ei.

– Lady Rose. Ce vă aduce aici?

– E vorba de Charles. E posibil să am nevoie de ajutorul tău mâine-seară. Și de al lui Edward.

– I s-a întâmplat ceva domnului Holland?

– Nu încă, dar mă tem că viața lui e în pericol.

Rose își păstră vocea calmă, în ciuda panicii care îi făcea inima să-i bubuie în piept.

Servitoarea se albi la față.

– O să ajut dacă pot și sunt sigură că și Edward. Ce-ați vrea să facem?

– Trebuie să-ți spun că e riscant. Îți promit că o să fac tot ce pot ca să mă asigur că nu o să fii implicată în problemele provocate de acest plan.

Și, cu siguranță, vor fi câteva.

Shirley încuviință curajoasă.

– Domnul Holland e un om bun. Nu merită să moară.

Rose îi zâmbi recunoscătoare.

– Trebuie să merg din nou la închisoare, de data asta seara, în timp ce Lady Yardley se află la bal. Nu trebuie să spui nimănui de vizită sau că ai vorbit cu mine, pentru binele tău și al lui Edward. Cu cât știu mai puțini oameni despre asta, cu atât îmi va fi mai ușor să te protejez.

Shirley încuviință.

– Da, milady.

– Eu și Lady Bonneville plecăm din conacul Yardley în seara asta și o să stau la hanul White Hart din Bath. Acum trebuie să plec, dar o să-ți trimit vorbă mâine-dimineață cu restul instrucțiunilor.

– O să vorbesc cu Edward în seara asta.

Servitoarea inspiră adânc. Fruntea îi era încruntată de griji și o privi pe Rose direct în ochi.

– Aveți grijă. Când este sfidată, Lady Yardley poate fi imprevizibilă și crudă. Nu aș vrea să fiți rănită.

Rose luă mâinile servitoarei într-ale ei.

– Mulțumesc. Nu trebuie să îți faci griji pentru mine, tu ai grijă de tine.

Rose îi dădu drumul și se îndreptă spre ușă.

– Noapte bună.

Acum pentru a doua sarcină, Rose ieși din zona unde locuiau servitorii și se îndreptă spre bibliotecă, rugându-se să n-o întâlnească pe Lady Yardley. Liniștea părea să se fi lăsat peste încăperile principale ale casei. Poate după confruntarea verbală cu Lady Bonneville, Lady Yardley se retrăsese în dormitor pentru a-și linge rănile și a aștepta plecarea vicontesei. Cel puțin asta spera Rose.

Biblioteca era întunecată. Cu excepția luminii unei lămpi puse pe masa de lângă ușă. Rose luă lampa și o mută pe polița șemineului. Mută un taburet și se sui pe el. Cu degete tremurânde, se întinse spre pictura de deasupra șemineului și o trase.

Pistolul era încă acolo.

Rose nu ținuse niciodată unul în mână, dar fusese martora efectelor puternice ale armei. Cu o singură apăsare, tatăl ei își luase viața, lăsându-i pe ea, pe Olivia și pe Owen orfani și singuri.

Din acea zi, când ea și Olivia îl găsiseră întins pe podeaua biroului într-o baltă de sânge și creier, avusese o repulsie pentru arme. Un dezgust care o afecta la nivel fizic, îi întorcea stomacul pe dos și îi stârnea amintiri din acea zi oribilă. Acest pistol, oricât de finuț

ar fi fost, i se părea și mai groaznic. Nici măcar ornamentele și mânerul cu perle nu o păcăleau, nu puteau ascunde răul pe care acea armă îl putea face.

Dar nu avea timp să dezbată implicațiile morale a ceea ce urma să facă sau toate modurile spectaculoase în care planul ei putea eșua.

Atentă, luă pistolul și îl apropie de lumina lămpii. Rece și greoi în mâinile ei, strălucea amenințător. Îl puse în corsaj, între sâni, tremurând când simți senzație străină de fier lipit de piele.

Iar acum muniția. Rose căută în spatele scrisorilor și al cutiilor decorate și găsi un săculeț de catifea. Se uită înăuntru la sferele mici de plumb și expiră. O parte din ea și-ar fi dorit ca gloanțele să nu fi fost acolo. Dar erau, iar ea știa ce trebuia să facă dacă voia să-l salveze pe Charles. Pistolul, gloanțele erau pentru o ultimă instanță, să fie folosite în caz că eșuau celelalte opțiuni.

Rose băgă săculețul în buzunar. Greutatea lui îi trăgea fusta în jos și i se lovea de coapsă, scoțând niște zgomote ușoare când se mișca. Cât de repede și de încet putu, părăsi biblioteca și se duse în camera ei.

Audrey era acolo, luând o rochie de pe fotoliu și împăturind-o în grabă, după care o puse în geamantanul de pe patul lui Rose.

– Cred că e ultimul lucru pe care îl mai aveați, spuse ea. Lady Bonneville e nerăbdătoare să plece. Sunteți gata?

Rose încuviință.

– Sunt gata.

Capitolul 22

Etajul superior de la Assembly Rooms strălucea datorită rochiilor de mătase, bijuteriilor orbitoare și paharelor de cristal. Invitații înfruntaseră vremea neobișnuit de rece pentru a dansa și a se simți bine sau, în cazul lui Lady Bonneville, pentru a-și demonstra punctul de vedere.

– Deși mi-a plăcut vacanța izolată în Bath, îi spunea altei doamne, distracțiile de aici pur și simplu nu se compară cu cele de la Londra.

Rose a insistat să rămânem la balul din această seară, dar o să ne întoarcem mâine în oraș.

Rose îi zâmbi ascultătoare vicontesei, care stătea pe un scaun tapițat, cu picioarele pe taburetul ei roșu.

– Mulțumesc că ați fost de acord să veniți în această seară, spuse Rose, mai mult de ochii prietenei lui Lady Bonneville.

Femeia fragilă cu păr alb ridică din sprâncene.

– Tu și Lord Stanton formați un cuplu remarcabil.

Rose își coborî sfioasă privirea.

– E foarte drăguț din partea dumneavoastră să spuneți asta.

Se simțise obligată să danseze cu el, dar abia așteptase ca muzica să se oprească. O ținuse un pic prea strâns, îi vorbise un pic prea familiar. După ce o condusese înapoi la Lady Bonneville, o invitase pe Lady Yardley la dans. Dacă stătea să se gândească, cei doi se potriveau destul de bine. Nu îi va fi dor de nici unul din ei când se va întoarce în Londra.

Dacă se va întoarce în Londra.

Aruncă o privire pe furiș la ceasul din spatele ușii, iar inima ei începu să-i bată cu putere. Era momentul.

– Doamnelor, vă rog să mă scuzați cât mă duc să mă împrospătez puțin.

– Desigur.

Femeia cu părul alb îi făcu semn cu mâna plină de bijuterii.

– Nu te teme, o să fim cu ochii pe Lord Stanton pentru tine.

Vicontesa ridică o sprânceană în timp ce Rose se îndreptă spre toaletă. Dar odată ce Lady Bonneville nu o mai putu vedea, schimbă direcția și o văzu pe Audrey, care stătea în partea cealaltă a camerei cu altă servitoare. Femeile se ridicară, pregătite să aducă orice ar fi avut nevoie stăpânele lor, fie un pahar de șampanie, un evantai sau o pană de păun ca să își decoreze turbanul.

– Lady Rose, spuse Audrey surprinsă. Pot să vă ajut?

– Nu, mulțumesc. Voiam doar să-ți zic că m-a luat durerea de cap și mă întorc la han. Lady Bonneville a spus că mai vrea să mai stea o oră sau două.

– Ce păcat! exclamă Audrey. Să vă aduc pelerina.

– Nu e nevoie, spuse Rose, uimită de abilitatea ei de a spune minciună după minciună. Deja am rugat un servitor să o aducă și să mă escorteze la trăsură. Probabil mă așteaptă în fața sălii de bal chiar acum.

Servitoarea se încruntă.

– Foarte bine. Încercați să vă odihniți. Nu cred că vicontesa va mai sta nici ea prea mult.

– Dar se simte foarte bine. Să nu îi stricăm ultima seară în Bath. De fapt, e mai bine să nu se gândească la mine și să se bucure de compania prietenilor ei.

– Dacă așa spuneți.

– Da, rosti Rose ferm. Acum mă duc spre han și patul meu.

– Somn ușor, Lady Rose.

Rose ieși din sala de bal și coborî scările. La etajul de jos, opri o servitoare, care merse să îi caute pelerina. Părea că așteptase o eternitate ca femeia să se întoarcă, dar trecuseră probabil doar vreo trei minute. Rose îmbrăcă haina și își trase gluga cu blană peste cap, nu numai ca să îi țină de cald, dar și ca să îi ascundă identitatea.

Păși în noaptea friguroasă, trecând de trăsurile elegante care așteptau în față. Fusese șocant de ușor să plece din sala de bal, însă cea mai mare provocare încă nu trecuse.

Pământul de sub picioarele ei delicate era înghețat și alunecos. Cu fiecare pas pe care îl făcea și mai departe de Assembly Rooms, strada devenea și mai întunecată și aerul mai rece. Merse pe alee și dădu un colț, rugându-se ca Edward și Shirley să o aștepte acolo cu căruța.

Când ajunse la locul întâlnirii, nu văzu nimic decât umbre și vitrine cufundate în umbră. Poate nu primiseră biletul ei sau nu putuseră să plece de la conacul Yardley. Poate pur și simplu se hotărâseră că nu merita să-și piardă locurile de muncă pentru a-l ajuta pe Charles.

Rose se lipi de peretele de piatră, își trase haina mai strâns în jurul ei și aștepta. Se uită atent la trecătorii ocazionali, liniștindu-se când auzea zornăitul sacului greoi de la încheietură. Avea cum să se apere, dar spera că nu va fi necesar.

În cele din urmă, auzi roțile unei căruțe care se apropia. Când trecu pe sub un felinar, îi văzu pe Shirley și pe Edward pe capră. Când Edward opri caii, Rose își ridică rochia și urcă, deloc elegant, în spatele căruței.

Edward se întoarse către ea și îi spuse peste umăr:

– Îmi pare rău că am întârziat. Încă e dificil să călătorești pe drumurile astea.

– Mă bucur că sunteți aici. Să pornim la drum.

– Obiectele pe care le-ați cerut sunt într-un sac, sub pătură, spuse Shirley.

– Mulțumesc.

Rose trase pătura peste ea și puse sacul alături. Conținea tot ce le va fi de trebuință ei și lui Charles.

Tot, mai puțin noroc. Și vor avea nevoie de foarte mult ca să îi iasă planul.

Charles își folosise toate colile. Majoritatea erau acoperite cu propoziții pe care le copiase din cartea cu basmele fraților Grimm, însă nu și cea pe care o ținea acum între degetele lui murdare de cerneală.

Nu, această ultimă pagină era plină numai cu numele lui Rose. Rose Sherbourne. Nici măcar nu-și dăduse seama când începuse să-l tot scrie. Dar literele scrise pe hârtie și sunetul lor în mintea lui îl făcea să se gândească la ea și îi ofereau confort. Împături hârtia și o puse în buzunarul pantalonilor.

Era destul de liniște pe etaj în acea seară. Jumătate dintre prizonieri deja dormeau. Cel mai gălăgios, un bărbat în vârstă pe nume Howard, care susținea că diavolul îi vizita celula și îi fura lenjeria, fusese dus la azilul de nebuni în acea după-amiază. Lui Charles i se păruse inofensiv, dar gardienii se săturaseră de țipetele lui și hotărâseră că era mai potrivit pentru un azil decât pentru închisoare.

Ceea ce însemna că în închisoare era ciudat de liniște și nu mai era nimic care să-i distragă atenția lui Charles de la întrebările „ce ar fi fost dacă" care îl bântuiau.

Dacă planul lui de a evada dimineața următoare eșua? Dacă gardianul de dimineață venea la muncă mai puțin băut decât de obicei? Dacă nu avea la el cheia pentru ușa laterală pe care Charles avea de gând să iasă? Dacă era menit să-și petreacă restul vieții între acești pereți de piatră și ajungea ca amărâtul de Howard, un nebun?

Izgoni însă gândurile, dădu călimara și tocul la o parte, se puse pe podea și făcu flotări până când transpirația îi acoperi fruntea și brațele îi tremurau din cauza efortului. Când se prăbuși pe podea, epuizat, gardianul de noapte, Wescott, pufni, dar îi aruncă fără să vrea o privire plină de admirație.

Charles simți că deținea din nou controlul. Planul lui va reuși. Trebuia s-o facă.

Folosind apa dintr-un mic lavoar, se spală cât de bine putu. Tocmai se pregătea să-și dea jos ghetele când mișcările de la scara din fața ușii principale îl făcură să se ridice în picioare, la fel ca și pe ceilalți

deținuți care încă erau treji. Cu mâinile pe barele de fier ale celulei, întinse gâtul ca să poată vedea mai bine ușa.

Wescott își scoase arma și ținti către ușă, așteptând. Cu mâna stângă, luă bastonul de pe masa de lângă el și o ținu strâns.

Mai mulți prizonieri, încântați că era posibil să fie violențe, strigară entuziasmați.

– Gura, mormăi gardianul.

Însă ușa se deschise încet și în fața ei apăru o femeie cu o pelerină.

Charles știa pelerina. Și o știa și pe femeie.

Ce Dumnezeu căuta acolo?

Wescott lăsă bastonul jos și flutură cu stângăcie pistolul.

Charles lovi barele de fier, într-o încercare inutilă de a o proteja pe Rose de neatenția gardianului.

– Rose! strigă el.

Rose făcu un pas în spate, iar gardianul își puse jos arma, revenindu-și în fire, chiar dacă nu-și recuperase și mănierele.

– Ce Dumnezeu faci aici? întrebă el.

Ea își dădu gluga jos, lăsând la vedere o coamă de păr roșcat care strălucea, ornat cu o fundă argintie. Sub pelerina din catifea neagră, părea să poarte o rochie strălucitoare de bal. Arăta ca o prințesă, ireal de frumoasă pe fundalul întunecat și macabru al închisorii.

– Iisuse, mormăi unul din deținuți.

Alții făcură niște comentarii obscene, genul pentru care Charles ar fi spart nasul cuiva.

Ignorându-le tachinările, Rose îi aruncă gardianului un zâmbet încrezător și fermecător.

– Permite-mi să mă prezint.

În ciuda bravadei ei, Charles detectă un mic tremur în voce.

– Sunt Lady Rose Sherbourne, sora ducelui de Huntford.

Wescott se încruntă sceptic.

– Dacă e adevărat, atunci cred că v-ați rătăcit.

– Te asigur că sunt sora ducelui și că sunt exact unde voiam să fiu.

Îi aruncă o privire scurtă, indescifrabilă, lui Charles, după care își concentră toată atenția asupra gardianului.

– Te deranjează dacă iau un loc, domnule...?

– Wescott.

Acesta curăță repede un loc la masă și trase un scaun.

– Sunteți invitata mea.

Tonul lui însă sugera că nu era deloc încântat să întrețină pe cineva, mai ales pe o tânără superbă care ar fi putut afecta ordinea pe etajul acela al închisorii.

Rose se așează grațios pe scaunul din lemn, ca și cum ar fi fost într-un salon elegant pentru oaspeți, și nu într-o închisoare mizerabilă.

– Domnule Wescott, văd că ești un bărbat ocupat cu o slujbă importantă – aceea de a-i proteja pe cetățeni.

– Cum ați ajuns aici? o întrebă gardianul.

– Le-am explicat pur și simplu colegilor dumitale ce caut aici și mi-au dat voie să trec.

Wescott se încruntă.

– Îi cunosc pe colegii mei. Cel mai probabil sunt convinși cu mită, nu cu logică.

Rose își înclină capul.

– Dar dumneata nu ești le fel, nu-i așa? Respect un om cu integritate. Regret să te informez că unul din prizonierii dumitale, domnul Holland, a fost închis pe nedrept. Ducele de Huntford a cerut să-l eliberezi în custodia lui.

Dumnezeule. Ce făcea?

Gardianul se uită teatral în jur.

– Nu văd nici un duce pe aici.

Ce nemernic!

– Într-adevăr, fratele meu a fost reținut cu afaceri în Londra și nu a putut veni. De asta m-a trimis.

– Nu mă interesează nici dacă fratele este prințul regent, spuse Wescott. Domnul Holland nu iese din celulă decât atunci când o să trebuiască să îl ducem în fața judecătorului.

Rose tresări, dar își mască repede frica.

– Îți admir conștiinciozitatea de a respecta procedurile. Mi se pare că există o tendință îngrozitoare în societatea de azi să se disprețuiască regulile. Angajamentul dumitale de a le respecta este o gură de aer proaspăt.

– Și totuși, un inconvenient teribil pentru dumneavoastră, spuse gardianul.

Charles strânse și mai tare barele celulei. Wescott va plăti pentru insolența lui.

– Asta e adevărat. Trebuie să recunoști că mai sunt și cazuri, ca acesta, în care regulile trebuie ocolite pentru a preveni o nedreptate și mai mare. Fratele meu, ducele, e pregătit să garanteze pentru

caracterul domnului Holland. El se va asigura că superiorii dumitale vor ști că ai eliberat prizonierul la cererea lui și se va asigura că nu vei suferi repercusiuni.

Wescott se uită la ea cu gura căscată de uimire.

– Sunt sigură că ai putea folosi celula pe care o va elibera domnul Holland. Probabil există niște criminali adevărați...

– Lady Rose, o întrerupse gardianul, observ că sunteți convinsă de inocența domnului Holland și foarte pasionată de apărarea lui. Cu toate astea, ar fi iresponsabil și necugetat din partea mea să îl eliberez.

– Acuzațiile care i s-au adus sunt false, spuse ea.

Gardianul își ridică sprâncenele.

– Chiar și așa, nu pot risca să fiți următoarea lui victimă.

Rose roși, iar ochii ei străluciră, plini de furie.

– Rose, o avertiză Charles, care și-ar fi dorit ca ea să nu fi fost atât de departe. Wescott are dreptate. Nu ar trebui să fii aici.

Ea îl ignoră însă și i se adresă gardianului:

– Mă gândisem să apelez la simțul dumitale al justiției, dar poate până la urmă preferi o compensație bănească. Sunt pregătită să te plătesc regește pentru eliberarea domnului Holland și nimeni nu trebuie să știe de asta.

– Eu o să știu de asta, spuse un prizonier fără dinți dintr-o celulă de lângă Charles.

– Da, dar nimeni n-o să te creadă, Higgins, îi răspunse vecinul lui.

Aparent deloc neimpresionată de hărmălaie, Rose băgă mâna în buzunar.

– Spune-mi care e prețul dumitale, domnule Wescott.

Dumnezeule, ce făcea? Își risca reputația și mituia un gardian? Mișcarea asta ar fi funcționat de minune cu gardianul de dimineață, dar nu și cu Wescott.

Furios, gardianul își strânse buzele și se ridică în picioare.

– Lady Rose, nu pot fi cumpărat. La fel cum nu pot fi fermecat, șantajat sau forțat. Domnul Holland n-o să-și părăsească celula în această seară, nu atât timp cât sunt eu în viață.

Rose se ridică și ea în picioare.

– Ce păcat!

Se întoarse, ca și cum ar fi vrut să plece, după care se roti cu fața către gardian. Scoase pistolul din săculeț, îl armă și îl îndreptă spre pieptul lui Wescott.

– O să am nevoie de chei, spuse ea calm. Acum.

Din celulă, Charles o imploră pe Rose să lase pistolul.

– La naiba!

Wescott își întinse mâinile și făcu un pas către masă, unde își pusese propriul pistol și bastonul.

– Stai acolo, îl avertiză ea pe gardian. Se uită către cheile care îi atârnau de centură. Mergi încet către celula domnului Holland și deschide-o.

– La naiba, n-o s-o fac. Wescott își întoarse capul către Charles. O să-mi rupă gâtul când pleacă.

– Ba nu, îl asigură Rose. Nu vrem decât să plecam în liniște. Dacă preferi varianta mai urâtă...

– La naiba!

În timp ce gardianul se îndreptă către Charles, privirea lui fixa alt punct, căutând un mod de a ieși din acea situație sau de a chema ajutor.

O bărbat mai în vârstă își lovi cana de barele celulei.

– Dă-mi și mie drumul!

– Taci din gură, Higgins, strigă un alt prizonier. Prințesa nu a venit să te salveze pe tine.

Rose era concentrată pe gardian și încerca să își oprească brațele din tremurat, însă asta era greu.

Wescott își scoase inelul cu chei de la centură, se îndepărtă câțiva pași de celula lui Charles și se întoarse către Rose.

– Spune-i să se dea de lângă ușă.

– Wescott, nu o să te rănesc, îi spuse Charles calm. Decât dacă încerci s-o rănești pe ea.

Rose îl privi pe Charles, apoi pe gardian, apoi din nou pe Charles.

Wescott își încordă maxilarul.

– Nu deschid ușa decât dacă se duce la peretele din spate.

Rose încuviință.

– Charles, te rog, fă ce îți cere.

Când gardianul se uită la pistolul pe care îl ținea, Rose puse degetul pe trăgaci. Charles făcu trei pași în spate, însă rămase tot încordat, pregătit pentru atac.

Strigătele celorlalți prizonieri se opriră dintr-odată, iar pe întregul etaj nu se mai auzea decât clinchetul cheilor lui Wescott. Acesta băgă o cheie în ușa lui Charles.

Rose își luă ochii de la el pentru numai o secundă, ca să vadă cum răsucea cheia în broască. Doar că Wescott nu făcu asta. Lăsă cheia să cadă pe podea și sări spre ea. Rose căzu pe spate. Pistolul îi scăpă din mâini și alunecă pe podea.

În timp ce ea și gardianul se uitau cum se duce sub masă, Charles alergă spre ușă. Pieptul i se lovi de barele de fier și îl prinse pe Wescott de cămașă. Cu un mârâit, îl trase pe gardian mai aproape și îl lipi cu spatele de bare. Apoi spuse:

– Îl țin până când pleci. Pleacă acum, Rose!

Nu. Nu înțelegea?

– Nu plec din închisoarea asta fără tine. Ferindu-se de Wescott, aceasta căută cheile pe podea. Nu știu care este cea bună.

– La naiba, ar trebui să pleci.

Erau zeci de chei pe inel.

– Spune-mi!

Charles blestemă și își înteți strânsoarea.

– Una din cele negre.

Cu mâinile tremurânde, Rose încercă prima cheie neagră în încuietoare. Fără noroc. A doua însă se potrivi perfect. O întoarse și ușa se deschise. Reușise. Sau cel puțin făcuse primul pas.

Dar cum rămânea cu gardianul?

Nu voia să-l rănească, dar Wescott nu avea de gând să-i lase să plece pur și simplu.

– Ajutor! țipă acesta, înainte ca Charles să îi acopere gura cu mâna.

Charles se aplecă spre el și îi spuse în ureche:

– Dacă țipi din nou, o să fiu obligat să te reduc la tăcere.

Nu exista nici un dubiu despre ce voia să spună.

– Nu țipa.

Ieși din celulă, târându-l pe Wescott după el. Era destul loc pentru ca Rose să se strecoare înăuntru.

– Ia pătura depe pat, spuse Charles. O s-o folosim să ca să-l legăm de bare.

În timp ce Charles îl ținu pe gardian, Rose trecu o parte din pătură printre barele de fier și în jurul lui. Se strecură în spațiul dintre cei doi bărbați, făcu un nod larg, iar Charles îl strânse. Pentru moment, brațele și pieptul lui Wescott erau legate, însă nodul păturii nu avea să reziste pentru mult timp dacă gardianul se zbătea.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile lui Rose, Higgins țipa din celulă:

– Va trebui să-l loviți până rămâne inconștient dacă vreți s-aveți o șansă cât de mică să scăpați din locul ăsta afurisit.

Charles se duse în fața lui Wescott și îl privi în ochi.

– Nu. Doar își face treaba. Însă trebuie să îl reduc la tăcere.

Se uită în jur, și privirea i se fixă pe o bucată de material de pe masă pe care gardianul o folosise ca să își curețe și lustruiască pistolul. Charles o luă și o puse în gura gardianului.

– Îmi pare rău, Wescott.

Inima lui Rose bătea cu putere. Ce făcea, amenințând un gardian și legându-l? Știa că vor fi probleme dacă voia să-l scoată pe Charles din închisoare, dar, în naivitatea ei, sperase că fluturarea pistolului va rezolva situația. Realitatea pistoalelor și a călușului era de zece ori mai rea decât își imaginase, aproape destul cât să o facă să-i fie rău.

Cu toate astea, ar fi făcut totul din nou pentru a-l salva pe Charles de la spânzurătoare.

Charles luă cheile din încuietoare și gențile de lângă pat. Rose își luă pistolul de sub masă.

– Pe aici e ieșirea, spuse Charles. Haide, repede.

Tocmai când se ridică, un gardian intră în cameră, cu o expresie uimită pe față. Își duse mâna la pistolul de la brâu tocmai când ea îl îndreptă pe al ei și...

Bum!

Împușcătura gardianului răsună în toată clădirea.

Terifiată, Rose se uită la Charles, care părea să fie nevătămat. Și furios.

Își lăsă bagajele jos, se năpusti către gardianul de la ușă și îl lovi de perete, aruncându-i arma din mână.

Când gardianul îl apucă pe Charles de gât, acesta îl apucă de urechi și îl lovi cu capul. Gardianul se izbi de perete și căzu pe podea.

Charles luă pistolul gardianului și îl puse la curea. Apoi își aruncă bagajele peste umăr și o luă pe Rose de mână.

– Să mergem.

Aceasta își temperă panica și îl urmă, ieșind și coborând scările. În același timp, își blestemă metrii întregi de mătase și catifea care i se înfășurau în jurul picioarelor.

Ajunsă jos, îl opri pe Charles și arătă către o ușă neagră, închisă cu un zăvor.

– Să o încercăm?

Charles zâmbi, impresionat. Dădu zăvorul la o parte, deschise ușa grea și se uită afară.

– Nu e nimeni.

Cei doi păși în noapte și respirară aerul curat și rece.

Charles o mângâie pe obraz și o privi cu o tandrețe care o emoționă.

– Ești foarte curajoasă și puțin sărită de pe fix. Nu-mi vine să cred că ai riscat să vii aici.

Rose începu să conștientizeze enormitatea gestului ei și o trecu un fior.

– A trebuit s-o fac...

În închisoare se auzea zarvă, care o întrerupse. Țipete furioase străpunseră liniștea nopții.

Charles o sărută cu ardoare.

– Trebuie să ne mișcăm repede. Urmează-mă.

Capitolul 23

Bridle[1]: *(1) Porțiune de harnașament folosită la cal. (2) A se abține sau a se stăpâni, ca în exemplul: „A sărutat-o cu o dorință nestăpânită. Iar ei i-a plăcut".*

Charles o conduse pe Rose prin umbre, ținând-o aproape de zidul închisorii și protejând-o cu corpul lui. Când ajunseră la colțul clădirii, ea îl opri.

– Stai.

Se ghemui lângă o tufă.

Charles se ghemui lângă ea, temându-se că lui Rose i se făcuse rău.

– Te simți bine?

– Ar trebui să fie un sac pe aici, pe undeva. Am ascuns niște lucruri de care vom avea nevoie.

Charles încă simțea că era într-un vis ciudat. Rose pe care o știa nu avea un pistol și nu plănuia evadări din închisoare. Dar acum era implicată în toată treaba asta și avea la fel de multe probleme ca el. Se aplecă să caute sub tufiș, găsi repede sacul și îl scoase.

– Uite-l.

[1] În limba engleză, are sensul și de „căpăstru". (n.red.)

– Mulțumesc. Acum trebuie doar să...

– Găsim un mod de a pleca din Bath, spuse el.

– Fără să fim prinși. Am adus bani. Să luăm o birjă?

Charles scutură din cap.

– Prea strident și încet. Avem nevoie de cai. Hai să trecem podul și să mergem la grajdul de pe High Street. Repede, înainte ca gardienii să alerteze întregul oraș.

Rose îl luă de mână și se grăbiră, ea în rochia de bal și cu bijuterii, el în cămașă. Ar arăta ciudat pentru oricine i-ar vedea, probabil chiar așa și era. Dar Rose riscase totul pentru el, iar Charles știa un lucru cu siguranță. Trebuia să o protejeze.

Ea îl strânse de mână în timp ce se grăbeau prin oraș și spuse:

– O să fim bine. Am încredere în tine și în noi.

Uimit de încrederea ei, Charles îi zâmbi.

– Grajdul e aici.

Și arătă cu degetul peste stradă.

– O să iau eu caii. E probabil mai bine să nu fim văzuți împreună.

Rose scoase niște bani din săculeț.

– Ia aceste monede.

– Am bani. Stai aici. Dacă te deranjează cineva, arată-i pistolul și țipă. Pot să fiu lângă tine într-o fracțiune de secundă.

Rose încuviință curajoasă și se retrase după colțul unei clădiri cufundate în umbră.

Charles traversă strada și intră în grajd. Un bărbat slab stătea pe o ladă întoarsă, cu șapca trasă pe ochi și sforăia. Charles tuși, iar bărbatul se ridică.

– Trebuie să plec spre Londra și am nevoie de doi cai, îi spuse Charles. Sunt grăbit.

Bărbatul clipi și îl privi cu curiozitate. Mai mult ca sigur că i se părea ciudat că un bărbat fără haină cerea doi cai atât de târziu într-o noapte de iarnă. Își frecă fața cu mâinile, ca și cum ar fi spus că pentru el oricum nu conta.

– Îi am pe ăștia doi.

– Sunt buni, spuse Charles.

Dar spera că el și Rose nu vor trebui să se bazeze pe iepele obosite pentru a fugi de autoritățile care le erau pe urme.

– Să le pun șaua și poți să pornești la drum.

– Să te ajut, se oferi Charles.

Puse șaua tocită de vreme peste pătura de pe spatele calului și se aplecă apoi ca să o prindă sub burta lui. În timp ce grăjdarul punea

șaua celeilalte iepe, Charles scoase mai multe monede și le puse pe grinda lată dintre cele două boxe. Își prinse bagajele de șa, în spate, și aruncă o privire în stradă. Trei bărbați alergau pe drum și se uitau într-o parte și alta, ca și cum ar fi căutat pe cineva. Și își ținea strânse bâtele, ca și cum acea persoană ar fi fost periculoasă.

La naiba!

Trebuia să se întoarcă la Rose. Acum. Dar a doua iapă nu era gata. Charles sări pe iapa căreia îi pusese șaua și luă hățurile în mână.

– Stai o secundă, protestă grăjdarul, destul de tare cât să atragă atenția celor trei polițiști de pe stradă.

Aceștia se îndreptară imediat către grajd.

– Eu o iau prin spate, strigă unul. Voi tăiați-i calea prin față.

La naiba! Charles nu avea de ales. Lăsă a doua iapă în urmă și porni la galop, ieșind din grajd și trecând de polițiști, spre Rose.

Aceasta ieși din umbră cu geanta și sacul într-o mână.

Când Charles se opri în fața ei, îi aruncă bagajele, se întinse după mâna lui, iar el o trase pe șa, în fața lui.

În spatele lor, polițiștii strigau după ei să se oprească și amenințau că vor trage cu pistolul. Charles își lipi corpul de al lui Rose și înghionti calul să fugă, însă iapa se chinuia cu greutatea celor doi călăreți și a bagajelor lor. Nu reuși decât un trap rapid – și probabil era mai bine așa, având în vedere că numai luna le lumina drumul peste pământul înghețat.

Strigătele bărbaților încetară când el și Rose trecură podul Pulteney și continuară să călărească. Din ce în ce mai departe de Bath.

– Încă ne urmăresc? întrebă Rose, abia respirând.

– Probabil, dar cel puțin există ceva distanță între noi și ei.

Ar fi vrut să îi dea o asigurare mai bună, fără să exagereze adevărul.

– Asta e bine, spuse ea ferm.

– Poți să mai mergem o perioadă? întrebă el.

– Oricât.

Mai călăriră încă o oră. Charles se uita peste umăr la fiecare câteva minute, dar nu văzu pe nimeni care să îi urmărească. Ascultă atent, încercând să audă sunetul copitelor în spatele lor, dar drumul era liber.

Când iapa rămase fără puteri și încetini, Charles o trase într-o parte și o ghidă spre un câmp. Găsi un râu unde calul putea să se adape, descălecă și o ajută pe Rose să se dea jos.

– Charles, strigă ea, aruncându-se în brațele lui. Nu am știut ce altceva să fac. Dar nu-mi pare rău, aș face-o din nou.

– Șșt.

O ținu aproape și o mângâie pe cap, desfăcând fără să vrea funda argintie care îi împodobise buclele.

Când se aplecă să o ia de pe jos, ea râse.

– E absurd, nu-i așa?

– Poate puțin, dar ești frumoasă.

– E costumul cu care organizez evadări, spuse ea în timp ce dinții îi clănțăneau de frig. Am adus ghete. Sunt în sac.

– Ar fi trebuit să-mi spui, aș fi oprit mai devreme. Poftim.

Charles își scoase haina groasă din bagaj și o întinse pe jos, pentru ca Rose să nu fie nevoită să stea pe pământul înghețat.

– De ce nu o porți? întrebă ea.

– Nu mi-e frig.

Era adevărat. Poate era încă în șoc, încă încerca să înțeleagă pe deplin ce făcuse Rose. Pentru el.

Charles îi dădu sacul.

– Ai adus o altă rochie? întrebă plin de speranță.

– Da.

Rose se așeză, tresărind când își scoase pantofii, și se întinse să ia o gheată.

– Stai.

Charles îngenunche, îi luă un picior în mâini și îi făcu masaj ca să îl încălzească, după care îi puse gheata. Făcu același lucru și cu celălalt picior și zâmbi când o auzi scâncind în timp ce îi mângâia călcâiul, talpa și degetele.

Îi legă ghetele și îi trase pelerina strâns în jurul picioarelor.

– E mai bine?

Rose oftă și se ridică.

– Mult mai bine.

Charles își luă haina și i-o puse pe umeri, însă partea din spate atârna ca o trenă.

– Te rog, spuse ea în timp ce își dădu haina jos și i-o întinse, pune-o pe tine. Nu vreau să degeri din cauza mea.

– Poți s-o folosești ca pătură când ne suim pe cal.

Charles trebuia să găsească un adăpost pentru noapte, un loc unde Rose se va putea încălzi și unde el se va putea gândi la următoarele lor mișcări, fără să se teamă că vor fi descoperiți.

– O să mai lăsăm iapa câteva minute să-și revină, apoi plecăm să căutăm un loc unde să ne odihnim. Nu o să las să ți se întâmple nimic, spuse el.

Rose zâmbi.

– Știu.

Mai merseră o oră, poate două. Rose pierdu noțiunea timpului în vreme ce călăreau pe sub stele. După toată adrenalina serii, crezu că era imposibil să fie obosită, dar cu toate astea, ochii i se închideau. Se rezemă de pieptul cald și tare al lui Charles și își spuse că totul va fi bine. Atât timp cât era cu el, va fi bine. Ei vor fi bine.

Charles îi șopti:

– În față e un grajd vechi. Dacă e gol, putem să-l folosim.

Arătă spre dreapta, iar Rose se uită în acea direcție, însă abia reuși să discearnă forma grajdului. Era mare și întunecat, și dacă le permitea să se ascundă pentru restul nopții, ar fi fost un dar de la Dumnezeu.

Charles se opri la câțiva metri de clădire și descălecă.

– Mă duc să mă uit. Tu stai aici, o să mă întorc repede.

Charles intră în grajd și peste un minut, Rose auzi scârțâitul ușii de lemn, urmat de o lovitură dată lacătului din metal.

Urmă o clipă de tăcere, după care scârțâitul ușii ruginite răsună pe câmp și îi coborî pe spinare. Rose își ținu respirația, așteptând un semn de la Charles.

O lumină se revărsă prin ușa grajdului, iar în timp ce Charles se îndrepta spre ea, silueta umerilor lați și a șoldurilor înguste o făcu să ofteze.

– Cazarea noastră pentru noapte, anunță el în timp ce o ajută să se dea jos de pe iapă. Nu e atât de luxoasă pe cât ești obișnuită, dar o să meargă.

O conduse spre ușă și luă felinarul care atârna înăuntru de un cârlig. Nu lumina tot grajdul, dar era destul cât Rose să vadă câteva boxe fără animale, o furcă și câteva unelte abandonate și fân. Mult fân.

Charles întoarse o ladă și o așeză undeva departe de ușă și de aerul înțepător care trecea prin ea.

– Stai aici o clipă cât mă ocup de cal.

Charles își dădu jos haina și i-o puse pe umeri.

Impregnată cu parfumul și căldura corpului lui, haina o încălzi mai repede decât ar fi putut s-o facă orice foc. Rose își strânse picioarele și mâinile sub ea și îl privi pe Charles cum duse iapa într-o boxă și închise ușa grajdului.

Aveau atât de multe să-și spună, atâtea de discutat. Dar simți că își folosise toate cuvintele din acea noapte când fugise de la bal și negociase eliberarea lui Charles. În plus, mai erau niște probleme pe care nu era pregătită să le înfrunte.

Ca și cum ar fi înțeles, Charles spuse:

– Cred că ești epuizată.

Rose încuviință și, pentru prima oară în acea noapte, simți că îi venea să plângă. Charles se lăsă în genunchi și o îmbrățișă.

Ea își rezemă capul pe umărul lui și respiră încet, până se calmă.

– Am ceva de mâncare în bagaj, dacă ți-e foame.

– Nu mi-e, dar poate vrei tu să mănânci?

– Nu.

– Atunci bine, mă duc să-ți pregătesc un culcuș. Presupun că nu ai și o pătură în sac, nu?

Rose zâmbi.

– Mă tem că nu. Am adus numai ghetele, haine de schimb, bani și niște mâncare.

Numai lucrurile de care crezuse că va avea nevoie după evadarea lui Charles, până când el se va sui pe un vas spre America.

– Am luat și un șal mare. Ar fi de ajutor?

– Da.

Charles luă furca și puse bucăți mari de fân curat pe podea lângă ea. Mișcările lui, atât de ușoare și de familiare, o transportară înapoi în acea vară magică, când îl urmărise peste tot. Se simți din nou ca o fată naivă, confuză și îndrăgostită iremediabil de un grăjdar, singura persoană care o înțelegea cu adevărat. Atunci credea că viața ei nu avea cum să se complice și mai mult. Cât de mult se înșelase!

– Cum ai ascuns sacul lângă închisoare? Nu ai fost la un bal mai devreme?

– L-am trimis lui Edward și Shirley la conacul Yardley azi mai devreme. Păreau că trecuseră ani întregi. L-au adus când m-au luat cu o căruță din fața casei unde a fost balul. M-au dus direct la închisoare și am aruncat sacul sub un tufiș. Am așteptat acolo până când au ajuns în față și au început să țipe unul la altul ca și cum s-ar fi certat.

Când gardienii au ieșit ca să vadă ce se întâmplă, m-am furișat înăuntru prin spatele lor. A fost uimitor de ușor.

Charles puse jos furca, merse să ia bagajele de pe șaua calului și le așeză lângă Rose. Gesticulând spre mormanul de fân, spuse:

– Nu e cea mai confortabilă saltea, dar o să fie destul de confortabilă odată ce o acoperim cu șalul tău.

Rose căută prin sac și scoase șalul.

– Perfect.

Împreună, desfăcură stofa din lână moale și, ținând-o de colțuri, o așezară peste fân. Charles își puse bagajul sub un capăt al șalului și îl lovi de câteva ori.

– Poți să folosești asta ca pernă. Ești gata?

Patul improvizat arăta surprinzător de îmbietor.

– Doar dacă te întinzi și tu lângă mine.

– Eu o să stau treaz. Ar trebui să fim în siguranță aici, adăugă rapid, dar cel mai bine e să fim atenți, în caz că dă cineva peste noi.

– Nu trebuie să dormi, spuse ea. Dar cel puțin întinde-te și stai cu mine. O să ai nevoie de putere mâine.

– O asemenea invitație este imposibil de refuzat. O să stau un pic, până adormi.

O ținu de mână în timp ce ea se așeză pe patul improvizat și se cufundă în moliciunea lui. Rose mângâie locul de lângă ea, și Charles se întinse acolo, făcând stratul de paie de sub el să ajungă la jumătate din grosimea inițială. Împreună, își așezară capetele pe geanta lui plină de cocoloașe.

– Ce ai acolo, pietre?

– Tot ce am pe lumea asta. Tu ai probabil un volum cu poveștile fraților Grimm sub cap.

Rose se întoarse către el, ochii ei strălucind bănuitor.

– O carte. Nu le-ai lăsat pe toate în casa ta.

Charles chicoti.

– Tu pur și simplu nu renunți la oameni, așa e, Rose?

– Ce vrei să spui?

Charles aranjă haina astfel încât să o acopere ca o pătură, de la gât până la tălpi.

– Nu ai renunțat la mama ta și nu ai renunțat la mine. Orice tânără normală s-ar fi spălat pe mâini de un bărbat închis și acuzat de jaf.

– Ai ajuns acolo doar pentru că ai încercat să mă ajuți pe mine. A fost vina mea.

– Ba nu, spuse el ferm. Tot ce am făcut a fost alegerea mea.

– Ce o să facem acum?

Ea se gândise la viitorul ei, dar decizia era și a lui.

– Pentru mine nu s-au schimbat prea multe. O să pornesc spre America mai devreme decât plănuisem.

Își puse un braț în jurul taliei ei și o trase aproape de pieptul lui cald și solid.

– Tu? Ce speri să se întâmple?

– La fel ca tine, sunt fugară.

Un gând care era înfricoșător.

– E ciudat când mă gândesc că mai devreme în această seară am fost la un bal. Nu cred că o să fiu bine-venită în prea multe saloane după ce se vor răspândi bârfele desfrânate despre noi.

– Există totuși o diferență între situațiile noastre. Charles se rezemă într-un cot și o luă de mână. Tu ești o lady, născută și crescută printre nobili. Oamenii vor presupune că eu te-am forțat să mă ajuți și te încurajez să-i lași să creadă asta. Dacă tu mergi direct acasă la Londra și îl implori pe fratele tău să te ajute să-ți repari reputația, o va face. Te adoră și ar face orice să te protejeze și să-ți reabiliteze numele. Sincer, e singura opțiune reală pe care o ai.

Rose se încruntă.

– Nu sunt de acord. Mai există una. Aș putea să vin cu tine în America.

– Și să fii la aproape cinci mii de kilometri de familia ta? întreba el sceptic. Nu o să fii niciodată fericită. Iar eu nu aș fi fericit știind că tu ești nefericită.

– O să-mi fie dor de ei.

Cu disperare. De fapt, dacă se gândea mult la asta, va începe să plângă.

– Dar dacă rămân aici, o să-mi fie și mai dor de tine.

– Dumnezeule, Rose! Mă simt groaznic că s-a ajuns la asta. Locul tău e în Anglia, trăind într-un conac mare și dansând în săli elegante de bal.

– Locul meu e lângă tine.

– Tu chiar nu înțelegi, la naiba! Partea egoistă din mine vrea să te tragă aproape și să nu-ți mai dea drumul niciodată. Să te fac soția mea și să nu mai petrec nici o noapte fără tine. Dar nu cred că e cel mai bun lucru pentru tine.

Deși ideea era plină de considerație, Rose tot se înfurie.

– Sunt femeie în toată firea. Pot să decid singură ce e mai bine pentru mine. Și asta nu e să stau aici și să sper că fratele meu mă va putea ține departe de închisoare, în timp ce bărbatul pe care îl iubesc navighează spre alt continent. Owen are foarte multa influență, dar e posibil ca nici el să nu mă poată ajuta după ce am amenințat un gardian cu pistolul.

– Mă iubești?

Charles păru să fie uimit de confesiunea ei.

Rose se apropie de el și încuviință.

– Da. Fug numai cu bărbați pe care îi iubesc.

– Dar ideea asta, să vii în America cu mine... S-a născut din iubire sau frică?

– Din iubire.

Charles expiră lent.

– Nimic din toată călătoria asta nu o să fie ușor pentru tine. Drumul peste Atlantic va fi dificil, chiar periculos. Odată ce vom ajunge în America, o să îmi ia câteva luni să construiesc o casă cu tot confortul de bază. O să fie o viață grea, cel puțin la început.

Rose zâmbi, deoarece, în ciuda grijilor pe care le enumerase, Charles părea că își imagina un viitor cu ea.

– Nu am nevoie de o viață ușoară, spuse ea. Doar de una fericită. Rose se uită sfioasă la fața lui frumoasă. Ai vorbit serios mai devreme? Când ai spus că te-ai căsători cu mine?

Charles se apropie, lipindu-și fruntea de a ei.

– Nu există nimic în lumea asta care m-ar face mai fericit decât să mă căsătoresc cu tine. Și, Dumnezeu să mă ierte, asta o să și fac.

Apoi își lipi buzele de ale ei. Un sărut plin de promisiune și pasiune, genul de sărut care îi dădea fiori și o lăsa fără aer din cauza dorinței.

Nu exista nici o îndoială că viața ei era un haos total, dar, pentru prima oară, acest lucru nu o deranja câtuși de puțin.

Capitolul 24

Charles își lăsă buzele să zăbovească asupra buzelor lui Rose. Ale ei erau reci. Vârful nasului îi era înghețat, dar nu se plânsese nici măcar o dată.

El îi trase gluga peste cap, aranjându-i șuvițele rebele de păr sub ea. Apoi o strânse în brațe, în așa fel încât să o învăluie cu căldura trupului său. Rochia ei subțire din mătase nu o proteja prea mult de frig și până și pelerina de catifea era mai mult elegantă decât practică.

– Poate ar trebui să-ți pui rocbia din bagaj peste cea pe care o porți, îi sugeră el.

– De dimineață, șopti ea somnoroasă. E confortabil sub haina ta și refuz să ies dacă nu e absolut necesar.

Râzând, îi atinse nasul cu al lui.

– Foarte bine. Vise plăcute, iubire.

– Noapte bună, oftă ea și peste câteva minute respirația ei deveni regulată, liniștită, semn că adormise.

Însă Charles rămase treaz și alert, uimit de ce făcuse Rose pentru el și de ce era dispusă să facă.

– Te iubesc, Rose, șopti el.

În timp ce îi urmări fâlfâitul involuntar al genelor lungi și arcuirea perfectă a buzelor ei despărțite, Charles făcu un jurământ: să își petreacă restul vieții încercând să îi ofere viața pe care o merita și încercând să fie bărbatul pe care îl merita.

Lumina dimineții se strecură prin crăpătura dintre ușile mari ale grajdului, iar Rose se mișcă pe salteaua de fân. Charles își părăsi locul de lângă perete și se duse la ea, zâmbind în timp ce ea se întindea fericită. Dumnezeule, cât de frumoasă era!

– Bună dimineața.

Își trecu nasul pe gâtul ei și îi sărută buzele reci.

– Ai dormit? murmură ea, înfășurându-și brațele în jurul lui.

– Da, minți el. M-am trezit exact înaintea ta.

Rose ridică o sprânceană.

– Ar trebui să plecăm, nu-i așa?

– În curând. Dar mai întâi trebuie să mănânci ceva. O să merg să strâng niște zăpadă în găleata pe care am găsit-o și o așez la soare. Nu peste mult timp o să avem ce să bem.

Rose zâmbi curajoasă.

– Mi se pare un plan excelent.

Ridică găleata și se aventură afară, scrutând orizontul după semne că ar fi fost urmăriți. Peisajul înghețat arăta nemișcat ca un tablou, cu excepția foșnetului vântului prin crengile copacilor. Charles se plimbă în jurul grajdului până găsi câteva petice de zăpadă care

nu se topiseră, pe care le luă și le puse în găleată. Mișcă zăpada dintr-o parte într-alta, o aruncă și curăță găleata cu mâneca, după care o umplu cu zăpada proaspătă.

Se uită în direcția drumului. În curând, el și Rose vor fi urmăriți nu doar de polițiști, ci și de fratele ei, Huntford. Charles nu-și închipuia că vor fi iertați de nici una din părți.

Să călătorească pe drumurile principale ieșea din discuție. Se vor orienta spre câmpuri și drumuri lăturalnice, în speranța că nu vor fi detectați. Rose nu merita să trăiască ascunzându-se, dar nu aveau de ales. Cel puțin pentru moment.

Când se întoarse în grajd, Rose purta o rochie bleumarin de lână. Îi zâmbi în timp ce împături rochia argintie și o puse în sac, după care scoase o bucată de pâine.

– Vrei?

– Mănânc-o tu, o îndemnă Charles. Avem mulți kilometri de străbătut azi. O să ai nevoie de putere.

– Pot să mănânc în timp ce călărim. Sunt gata. La fel este și Pandora.

– Cine?

– Iapa. I se potrivește numele, nu crezi? Deși mă gândesc că eu sunt cea care a dezlănțuit toate problemele.

Charles puse jos găleata și o mângâie pe brațe.

– Nici vorbă de așa ceva. Și nu uita de singurul lucru pe care Pandora l-a păstrat.

– Speranța.

Un zâmbet nesigur îi lumină fața.

– Încă mai avem asta.

– Absolut. Acum mănâncă ceva și bea. O să pornim în curând la drum.

În timp ce își scotea o jachetă din desagă și o îmbrăca, Charles se gândi cum să formuleze cel mai bine întrebările pe care voia să i le pună.

– Mă întreb dacă simți la fel ca aseară?

– În legătură cu plecatul în America cu tine? Da, bineînțeles.

– Voi înțelege dacă te răzgândești. După ce am plecat din închisoare, erai foarte emoționată. Acum, după câteva ore de somn, poate vezi lucrurile altfel. Nu te-aș învinovăți.

Abia respiră în timp ce îi aștepta răspunsul.

– O să merg în America cu tine, repetă ea.

Se simți copleșit de ușurare.

– Mă bucur. Dar trebuie să știi ceva. Dacă te răzgândești în drum spre Londra, o să înțeleg. Te pot duce la familia ta înainte să plec.

Când auzi de familia ei, Rose se întristă, însă își reveni repede.

– Mulțumesc, dar îmi mențin decizia.

– Ești pregătită să pleci în America fără să îi revezi?

Ea înghiți în sec.

– Nu o să mă prefac că mi-e ușor să plec. Asta e de fapt singura parte grea. Dar ei se au unii pe alții și, odată ce ne stabilim acolo, o să le scriu să le spun că sunt bine.

– Te vor căuta mult înainte să apuci să faci asta.

– Știu. Nu suport gândul că își vor face griji pentru mine.

– O să înnebuniți, Rose.

– Nu am ce face. Noaptea trecută, înainte să merg la bal, am lăsat o scrisoare pentru Lady Bonneville pe patul meu. I-am spus în termeni generali că trebuia să încerc să te ajut și că îmi pare rău pentru scandalul care va rezulta. Dar i-am mai spus și că sunt în siguranță atâta vreme cât sunt cu tine și că nu are de ce să-și facă griji pentru bunăstarea mea.

– Dacă aș fi în locul ei, nu aș fi convins.

– Ea avea de gând să plece azi spre Londra. Sunt sigură că o să-i trimită vorbă lui Owen, iar el o să mă caute.

– Pe bună dreptate. Te iubește.

– Da. Vocea ei tremură. Și eu îl iubesc. Dar dacă mi-aș lua rămas-bun de la el și Olivia, nu m-ar mai lăsa să plec. Viitorul meu nu e aici, dacă tu ești în America. De îndată ce ajungem acolo, nimeni nu o să știe ce am făcut. Poți cumpăra cât pământ vrei și o s-o luăm de la capăt, o să ne construim o viață împreună.

Un viitor alături de Rose era ceva la care nici măcar nu îndrăznise să viseze, iar acum ea îi oferea acest dar neprețuit, un dar pentru care ea va trebui să întoarcă spatele familiei pe care o iubea.

– Mi-ai spus cândva ceva ce avea multă noimă – pentru a putea merge înainte, trebuie mai întâi să-ți înțelegi trecutul.

Rose încuviință.

– Mama mea. Nu ți-am zis ce-am aflat despre ea.

– Mi-ar plăcea să știu.

– E într-un spital din Londra, singură, bolnavă de tuberculoză. În scrisorile trimise lui Lady Yardley, mama o implora să o viziteze. Cred că voia să își pună lucrurile în ordine și... Se opri și își șterse ochii, încercând să se adune. Cred că voia să simtă că îi va păsa cuiva destul de mult încât să o jelească după moarte.

Charles o îmbrățișă strâns și o sărută pe cap, inhalând parfumul părului ei.

– Ești cea mai generoasă persoană pe care o cunosc, Rose. Sincer, după toată durerea pe care ți-a provocat-o mama ta, nu sunt sigur că merită compasiunea ta.

Se gândi la propria mamă, care sângerase până la moarte în timp ce ducesa monopolizase timpul doctorului.

Rose îl privi cu ochii înlăcrimați.

– Nu e vorba de meritat. E mama mea și suferă. Ridică neajutorată din umeri. I-aș ușura durerea și singurătatea, dacă aș putea.

Charles îi șterse lacrimile și știu ce trebuiau să facă.

– Putem să o vizităm înainte să plecăm. O să ne asigurăm că are parte de îngrijirea potrivită.

– Nu e riscant? Nu vrei să ne îmbarcăm pe un vas cât mai repede posibil?

Era foarte riscant. Dar era și important pentru ea, și Charles nu voia ca rugămințile disperate ale mamei ei să o bântuie pe Rose pentru tot restul vieții ei.

– Nimeni altcineva nu mai știe unde e mama ta, nu?

– Din câte știu, numai Lady Yardley. Nu cred că Lady Bonneville cunoaște detalii. Mamei i-au întors spatele foștii ei prieteni și nu a vrut ca eu, Owen sau Olivia să fim afectați de veștile triste.

Asta era bine.

– Atunci nimeni nu o să se gândească să ne caute într-un spital. O să intrăm și o să ieșim înainte să-și dea cineva seama.

Rose se lumină la față, iar Charles știu că luase decizia potrivită.

– Chiar crezi că putem face asta?

– Da. Dar va trebui să ne mișcăm repede, să străbatem zone mari în fiecare zi până ajungem la Londra.

– Mulțumesc, Charles.

Rose spuse asta ca și cum el i-ar fi oferit lumea, iar zâmbetul ei îl emoționă profund.

– Să mergem.

Călăriră toată ziua, făcând doar două pauze, pentru a-și întinde picioarele și pentru ca Pandora să se odihnească. Soarele cobora în spatele câmpurilor.

Rose nu petrecuse niciodată atâtea ore în șa. Fundul îi amorțise, coapsele o dureau și stomacul îi chiorăia de foame.

Ca și cum i-ar fi auzit gândurile, sau poate stomacul, Charles îi șopti la ureche:

– În curând o să ne oprim undeva să înnoptăm.

– Un alt grajd?

În acel moment, chiar și un pat de paie părea minunat.

– Poate reușim ceva mai bun.

Charles îmboldi iapa către o casă din piatră cu acoperiș de stuf și cu un coș din care ieșea fum.

– E drăguț locul, spuse ea. Știi cine locuiește aici?

– Hai să aflăm, ce zici?

Coborâră la câțiva metri de ușa roșie ca o cireașă și legară hățurile Pandorei de un gard.

– Am emoții, șopti Rose. Dacă o să se supere că le-am încălcat proprietatea?

Charles o strânse de mână și îi aruncă un zâmbet care îi înmuie genunchii, apoi bătu la ușă.

– Fii tu însăți, fermecătoare ca întotdeauna. Și fii atentă la ce fac.

Un bărbat de vreo 50 de ani cu început de chelie întredeschise ușa.

– Bună seara, spuse Charles.

Bărbatul se uită la hainele lor șifonate și la fețele obosite.

– Ce vă aduce aici, tinereilor?

– Iertați-ne că vă deranjam. Charles își dădu jos pălăria și îi întinse mâna. Eu sunt John, iar ea este soția mea, Edna.

Soție? Edna?

– Ne îndreptam spre Bristol ca să îi vizităm sora care tocmai a născut, și am avut o mică problemă cu căruța, așa că a trebuit s-o lăsăm pe marginea drumului. O s-o repar mâine-dimineață și, oricum, s-a întunecat prea mult ca să ne putem continua călătoria.

Ochii bărbatului se plimbară de la Rose la Charles și înapoi. Rose desluși înțelegere pe chipul lui.

– Nu vrem să vă deranjăm, dar v-am fi recunoscători dacă ne-ați da un loc unde să ne petrecem noaptea. Poate undeva în grajd? Vă plătim bucuroși ospitalitatea.

– Cine e, dragul meu?

O voce blândă de femeie se auzi din casă.

– E prea frig ca oaspeții să stea la ușă. Invită-i înăuntru.

Bărbatul se dădu la o parte și le făcu semn să intre în casa caldă și confortabilă. Charles își spuse povestea și pentru femeie, împodobind-o pe ici, pe colo.

Femeia dădu înțelegătoare din cap.

– Ei bine, pun rămășag că ați vrea să mâncați ceva. Tocmai am terminat cina și a mai rămas niște tocană și pâine caldă. Luați loc și lăsați-mă să vă hrănesc, iar între timp ne vom gândi unde să vă găsim un culcuș.

– Sunteți foarte amabilă.

Charles o conduse pe Rose către masa de lemn din fața focului și îi trase banca.

– Am putea improviza un pat de paie aici, pe podea, spuse bărbatul. Nu e cea mai confortabilă variantă, dar cel puțin o să vă fie cald.

– Sunteți foarte generos, spuse Rose. Vă mulțumim.

Însă femeia se încruntă, în timp ce așeza castroane cu tocană pe masă.

– Sunt sigură că putem găsi o variantă mai bună, Neville. Un cuplu de proaspăt căsătoriți are nevoie de intimitate.

Se întoarse către Rose.

– Sunteți proaspăt căsătoriți, nu-i așa?

– Da, doamnă.

Își lăsă privirea în jos și ținu mâna stângă sub masă în timp ce mânca.

– Nu avem o cameră de oaspeți, Matilda. Ce-ai vrea să fac? Să renunț la patul meu?

Femeia se uită urât la Neville.

– Doamne ferește! Dar îți amintești cum era când aveam vârsta lor. Cum rămâne cu coliba la care ai lucrat în timpul verii?

– Nu sunt prea multe acolo, decât vreo două scaune și un șemineu.

– Am destule pături și niște perne în plus. O mângâie pe Rose pe umăr. Cum vi se pare?

– Perfect.

– E ușor de ajuns acolo. Neville o să vă conducă după ce terminați de mâncat. Amândoi aveți nevoie de un somn bun.

O jumătate de oră mai târziu, Neville îi conduse la colibă, ținând un felinar la nivelul ochilor pentru a lumina drumul. Înarmat cu așternuturi și bagaje, Charles se afla în spatele fermierului sporovăind amabil. Rose ducea un coș mic, pe care Matilda i-l dăduse când se pregăteau să plece. Rose nu știa ce era înăuntru, dar simți iz de scorțișoară și măr.

Cuibărită între trei copaci mari, coliba arăta ca și cum ar fi fost căsuța unor zâne sau spiriteale pădurii.

– Nu e mare lucru, se scuză Neville, dar Rose nu-și putu imagina un loc mai fermecător.

– Este minunată.

Neville trecu prispa, deschise ușa și îi invită în coliba cu o singură încăpere.

Două balansoare se aflau în fața șemineului, iar o fereastră mică dădea spre un câmp. Pe un raft îngust de pe perete erau un felinar, chibrituri și câteva lumânări. Rose inhală parfumul de pin și ceară de lămâie și oftă.

– Dumneata ai construit-o? întrebă Charles.

– Da, spuse Neville. Ne-am gândit că ar fi o ascunzătoare distractivă pentru cei mici, dacă am fi binecuvântați cu nepoți. Până acum nu avem nici unul, adăugă el cu tristețe, dar încă mai sperăm.

– Suntem onorați că ne lăsați să înnoptăm, spuse Rose.

Charles îngenunche în fața vetrei, iar Neville îi înmână niște vreascuri și un chibrit.

– E plăcut că e folosită.

După ce aprinse focul, Charles scoase ceva din buzunar.

– Cel mai probabil o să ne îndreptăm către căruță la primele ore ale dimineții. Vă rugăm să acceptați această mică dovadă a recunoștinței noastre pentru generozitatea voastră, spuse el, întinzându-i câteva monede.

Neville îi dădu mâna la o parte.

– Matilda mi-ar lua capul dacă aș lua bani de la un cuplu tânăr și drăguț ca voi. Păstrați-i pentru copiii pe care o să-i aveți într-o zi. O să aveți nevoie de ei.

Rose roși când auzi de copii și fu recunoscătoare pentru lumina slabă din colibă.

– Mulțumim, spuse ea.

Neville își luă felinarul.

– Veniți la casă dacă mai aveți nevoie de ceva. Altfel, somn ușor.

Bărbatul plecă și, în timp ce Charles aținea focul, Rose se afundă într-unul din balansoare, relaxându-se pentru prima oară după ceea ce îi păreau zile.

– Cred că o să dorm foarte bine.

– Să îți iau pelerina?

Deși nu voia să se miște, își scoase pelerina și i-o întinse.

– Cred că o să stau în locul ăsta. Pentru totdeauna.

Charles râse și se duse în spatele scaunului ei, punându-și mâinile pe umerii ei și masându-i ușor ca să îi relaxeze.

Rose închise ochii și gemu.

– Este perfect.

– La fel o să fie și un somn bun. Stai aici. O să întind păturile și pernele pentru tine.

Întorcându-se pe scaun, Rose privi cum el așeză două pături pe podea și puse două perne lângă perete.

– Ai dormit mai puțin decât mine în ultimele două zile. Cred că mai ai puțin și pici din picioare.

– Nicidecum.

Charles se întoarse spre ea, o luă de mână și o ridică în brațe.

– Ce faci?

Rose îl lovi în joacă, bucurându-se de forța brațelor care o țineau.

– Te duc în pat.

– E ciudat, spuse ea, în timp ce el o așeză ușor pe pătură. Dintr-odată nu mai sunt atât de obosită pe cât crezusem.

Charles îi aruncă un zâmbet care o topi.

– Speram că o să spui asta.

Capitolul 25

Tack[1]: *(1) Totalitatea obiectelor cu care e dotat un cal de călărie, inclusive șaua, căpăstrul, hamul. (2) Un anumit tip de conduită, în special una care nu a mai fost încercată ca în exemplul: „Hotărâtă să încerce o nouă tactică, ea își strecură mâna sub vesta lui, trecându-și-o peste abdomenul lui tare și plat".*

Rose își scoase agrafele din păr. Charles o privi uimit, ca și cum ar fi făcut un ritual sacru, la care puțini muritori fuseseră martori. Cu fiecare agrafă pe care o scotea, cocul greu din vârful capului începea să cadă. După ce o scoase pe ultima, le aruncă pe toate în sac și își trecu degetele ușor prin buclele ei rebele.

Charles îi dădu la o parte o șuviță și o răsuci în jurul degetului.

– Habar n-ai ce efect ai asupra mea.

Inima ei începu să bată mai tare.

– De ce nu-mi spui?

– Prefer să-ți arăt.

[1] În limba engleză are sensul și de „harnașament" și de „tactică". (n.red.)

Se dezbrăcară repede. El se descălță în timp ce ea îi scoase jacheta. El îi dădu rochia jos, fără să ia în seamă faptul că era din lână, și nu mătase elegantă. Ghetele ei și ciorapii fură următoarele victime, fiind aruncate prin mica odaie. Peste puțin timp, ea rămase doar cu cămășuța de noapte, iar el cu pantalonii. Se trântiră pe patul improvizat, într-o încurcătură de brațe și picioare, piele pe piele.

– Sper că nu te-a deranjat că te-am prezentat ca soția mea. M-am gândit că ar ușura lucrurile, dar probabil ar fi trebuit să te avertizez.

– Îmi place șarada asta, recunoscu ea. Și, sinceră să fiu, nu simt că e chiar o șaradă.

În momentul acela el deveni serios, ochii lui frumoși fiind plini de intensitate. Aproape îndureraţi.

– Cum Dumnezeu sunt atât de norocos?

– Și eu sunt norocoasă. Fiecare minut pe care-l petrec cu tine e un dar. Și ca o persoană lacomă ce sunt, vreau mai mult. Mai mult din tine.

– În seara asta, avem o mulțime de minute împreună și poți fi cât de lacomă vrei. Chiar te încurajez. Îi deschise corsajul și trase materialul mai jos, dezvăluindu-i sânii și sfârcurile roz și întărite. Chiar dacă nu îți pot da averi sau un titlu, o să-ți ofer cu mare drag tot ce am și cine sunt. Îți promit că o să te protejez și că o să-ți asigur tot ce ai nevoie.

Rose îl mângâie pe obraji și își trecu buzele peste ale lui.

– N-am nici o îndoială în privința asta, spuse ea. Niciodată nu m-am îndoit de tine.

Ochii lui deveniră flămânzi și neastâmpăraţi.

– Ai încredere în mine, nu-i așa?

– Se subînțelege.

Privirea lui zăbovi pe sânii ei, încălzindu-i pielea.

– Relaxează-te.

Fierbând din cauza anticipării, Rose își puse capul pe pernă și mâinile de o parte și de alta, rezistând impulsului de a se acoperi.

– O să gust fiecare bucățică din tine, îi promise el. Te avertizez, o să dureze ceva timp.

Un fior delicios o străbătu.

– Sunt toată numai a ta.

Dumnezeule, cât de chipeș era! Focul arunca umbre asupra corpului lui, evidențiind conturul pieptului și al abdomenului. Mușchii brațelor lui se încordară când el se mișcă deasupra ei, aplecându-se ca să îi sărute umărul și gâtul. Cu fiecare atingere,

ea aluneca și mai adânc sub vraja lui. Întreaga ei lume se rezumă la el, ea și pasiunea care ardea între ei. Cu palmele aspra îi mângâie fundul și pielea moale din spatele genunchilor. Cu barba îi atinse ușor pântecul și îi gâdilă interiorul coapselor. Cu limba, îi tachină zona intimă, transformându-i mâinile și picioarele în jeleu și interiorul în unt.

Așa cum promisese, nu se grăbi, aducând-o la limita extazului și ținând-o acolo o eternitate.

– A trecut destul, spuse ea fără aer. Până și cea mai dulce tortură trebuie să se termine. Te rog.

– Așteptarea aproape a luat sfârșit, iubire.

Charles se ridică, își dădu jos pantalonii cu o singură mișcare și îi scoase corsajul.

– Vino cu mine.

Minunat de gol, o luă de mână în timp ce se îndreptă spre unul din balansoarele din fața focului. Se așeză pe scaunul de lemn și o trase spre el, ghidându-i șoldurile până îl încălecă. Degetele ei abia atingeau podeaua și dacă se împingea, scaunul de mișca.

Rose se uită în jos, între ei, roșind când îl văzu erect și excitat.

– Vreau să țin minte tot ce ar legătură cu tine, spuse el. Gustul pielii tale, sunetul gemetelor și moliciunea buzelor.

– Nu cred că am cum să uit noaptea asta. Este ca un vis pe care l-am avut de un milion de ori până acum și unul pe care tot vreau să-l retrăiesc.

Apoi îl luă înăuntrul ei, lăsându-se pradă ritmului pe care corpul ei îl dorea. De fiecare dată când se lăsa în jos, luându-l și mai adânc, el gemea și propria lui plăcere se mărea. Degetele lui erau lipite de carnea moale a fundului ei, cerând mai mult de la ea, trăgând-o mai aproape. Gura lui găsi un sfârc și, în timp ce îl sugea, trimitea fiori dulci în trupul lui Rose.

Simțea că plutește, liberă și fără greutate. Iar când el începu s-o penetreze mai repede, începură pulsațiile intense, care o ridicară și mai sus. Rose avu nevoie să se țină de ceva, așa că îl prinse de brațe și îi strigă numele.

– Da, o îndemnă el. Termină odată cu mine!

Și asta făcu. Își lăsă capul pe spate și fiecare mușchi din corpul ei se încordă în așteptarea fericirii pure. Gemu în timp ce valurile o cuprinseră, copleșindu-i corpul, mintea și sufletul.

Mușchii de la gâtul lui se încordară, și Charles gemu când termină și el. O ținu strâns, până când Rose se prăbuși peste el, delicios

de satisfăcută. Rămaseră acolo, uniți, minute bune, nici unul din ei nedorind să se miște.

Într-un final, el o sărută pe frunte și o privi în ochi.

– Rose, tu ești centrul lumii mele. Am încercat să mă prefac că nu e așa, că pot merge în America și să găsesc acolo ce tot caut, chiar dacă tu erai la depărtare de un ocean. Dar am nevoie de tine. De bunătatea ta, de înțelepciunea ta. Am nevoie de tine.

Cuvintele lui o încălziră. Era bine să simtă că cineva avea nevoie de ea. Oamenii nu plecau dacă aveau nevoie de tine. Dacă nu era același lucru ca dragostea, era foarte aproape. Era suficient pentru ea, cel puțin pentru moment.

– Și eu am nevoie de tine.

Ușor, el o ajută să se ridice, apoi o duse la pături.

– Odihnește-te, mă duc să văd ce bunătăți ne-a dat Matilda. Se uită în coș și îi zâmbi lui Rose. Rulouri cu mere și scorțișoară. Ia o gură.

Împărțiră un rulou și apoi încă unul, savurând fiecare bucățică gustoasă.

– Cred că Matilda are o slăbiciune pentru tine, spuse Rose.

– E farmecul meu, confirmă Charles în timp ce își lingea o firimitură de pe deget.

Rose se întinse leneșă și căscă.

– Domnule Holland, pe mine, cu siguranță, m-ai fermecat.

El o înveli și o sărută tandru.

– Abia am început. Vise plăcute, Rose.

Ochii i se închiseră și greutatea brațului lui peste talia ei o făcu să se simtă în siguranță. Se ghemui mai aproape de el, bucuroasă că în acea noapte nu vor avea nici o grijă. Doar intimitate, confort și plăcere.

Când Charles se trezi de dimineață, ascunzătoarea lor idilică era cu câteva grade mai rece decât în noaptea care se încheiase. Focul se stinsese și aerul rece intra pe sub ușă și pe lângă ferestre.

Rose dormea ghemuită sub pături. Pielea ei albă și părul roșcat o făceau să semene cu o nimfă a pădurii. Deși Charles nu ar fi vrut să o trezească, trebuiau să plece. Voia să plece înainte ca Neville și Matilda să vină să vadă dacă mai erau acolo. În plus, dacă mergeau destul, puteau ajunge în Londra înainte de căderea nopții.

– Bună dimineața, spuse el ușor, dându-i la o parte o șuviță de pe obraz.

Rose clipi somnoroasă, zâmbi și își arcui sprânceana.

– Într-adevăr, e o dimineață bună.

– E timpul să ne îmbrăcăm. Deși s-ar putea să nu fiu zdravăn la cap doar pentru că ți-am sugerat să pui haine pe tine.

– Nu, cred că e prudent să ne îmbrăcăm.

Rose se ridică tremurând și își trase o pătură peste umeri.

– Cât mai avem până ajungem la Londra?

– Poate în seara asta.

O gamă de emoții i se putură citi pe față – ușurare, teamă și hotărâre.

Charles o strânse de mâini.

– Probabil că ai emoții pentru că o să-ți vezi mama după atâția ani.

– Da. Nu știu la ce să mă aștept, dar știu că trebuie s-o văd.

– O să o pregătesc pe Pandora cât te îmbraci. E un castron cu apă pe vatră în caz că vrei să te speli și o pâine în coș, în caz că ți-e foame. Mai ai nevoie de ceva?

– Nu, mulțumesc. Rose oftă în timp ce se uită în jur. Trebuie să recunosc, sunt puțin tristă că plec de aici.

Charles se emoționă. Cine ar fi crezut că fiica unui duce poate fi fericită dormind pe podeaua unei cabane rustice? Și totuși, nu avea de ce să nu creadă în sinceritatea cuvintelor ei. Îl făcură să vrea să dea la o parte pătura de pe ea și să o satisfacă din nou, dar se abținu. Vor mai fi multe dimineți și după-amiezi și nopți.

– Mă întorc repede, spuse el, sărutând-o pe obraz, după care își trase haina pe el și o lăsă singură în cabană.

Afară, soarele tocmai apăruse peste linia copacilor și primele raze străluceau pe câmpurile înghețate, promițând o zi însorită. Charles se simți mai ușor decât o făcuse de ani întregi. O putea face fericită pe Rose și asta avea de gând să facă. Dar mai întâi, trebuia să o ducă în siguranță în America. O luă pe Pandora din grajdul mic în care își petrecuse noaptea alături de vacile lui Neville, o duse la cabană și o legă de unul dintre copacii mari. Când bătu la ușă, Rose răspunse:

– Intră.

Îmbrăcată în rochia ei de lână și cu pelerina neagră, stătea în mijlocul încăperii, punându-și mănușile.

– Sunt aproape gata, spuse ea.

Aranjă camera și puse totul la loc. Păturile erau împăturite și așezate în colț, împreună cu pernele și altceva. Ceva argintiu.

– Aia e...?

Arătă către materialul luxos, care făcea notă discordantă cu păturile și materialele de rând.

– Matilda?

Nu părea politicos să spună asta, dar doamna mai în vârstă nu va încăpea în rochia lui Rose.

– Nu are nevoie de o asemenea rochie.

– Atunci poate într-o zi nepoatele ei o vor folosi. Mi se pare inutil să iau ceva atât de nepractic în călătoria noastră. Nu e ca și cum o să am nevoie de ea.

Rose vorbi fără urmă de amărăciune sau regret, însă Charles simți cuvintele ca pe o lovitură în plex.

Capitolul 26

Rose și Charles călătoriră toată ziua și când se lăsă noaptea, luară o cameră la Pelican, un han mic de la periferia Londrei. Din nou pretinseră că erau căsătoriți, însă Charles îi dădu hangiului alte nume.

Era riscant să oprească la han, iar Rose bănui că Charles făcuse asta de dragul ei. Fața ei era atât de rece că ahia își putea mișca gura și limba ca să vorbească. Nu-și mai simțea degetele de la mâini și de la picioare după câteva ore de călărit. Cu toate că hanul nu era luxos, o odaie caldă și un pat adevărat păreau un adevărat răsfăț.

Cum intrară în camera mică, Charles lăsă bagajele jos, închise ușa și o luă în brațe, sărutându-i obrajii și frecționând-o pe brațe și pe spate.

– Ești înghețată.

– Sunt bine, îl asigură ea.

– Ar fi trebuit să-mi spui, o certă el. Ne-am fi putut opri mai devreme.

Ea își băgă mâinile pe sub haina și jacheta lui și le întinse pe spatele lui, savurându-i căldura corpului.

– Mă dezgheț foarte bine, spuse ea, sărutându-l pe gât.

Privirea pe care i-o aruncă Charles fu un amestec de afecțiune și scepticism.

– O să cer să ne trimită aici niște ceai cald și cina. Între timp, vreau să te descalți, să te sui în patul ăla și să stai sub pături până mă întorc.

– După care o să mi te alături? îl întrebă ea zâmbind.

– Cu mare plăcere. Îi prinse fața între palme și o sărută, un sărut care alungă frigul. Sub pături, spuse el ferm. O să mă întorc repede.

Rose se așeză pe singurul scaun din cameră și își dădu jos ghetele, încă înghețată. În timp ce își masa degetele, se uită pe fereastră, la stelele care sclipeau pe cerul negru.

Erau aproape de oraș. Pe parcursul ultimilor kilometri, se întâlniseră cu mai mulți călători și văzuseră mai multe prăvălii și taverne decât în ultimele două zile laolaltă. Asta însemna că era mai aproape de casă.

Casa, cu dormitorul ei confortabil și tabla de șalı preferată și cu rafturi cu cărți îndrăgite.

Atât de aproape de Owen, de Belle și de micuța lor fiică, Lizzy; de Daphne și de Ben; și de Sophia. Olivia și James se vor întoarce din Egipt zilele astea.

Înghiți nodul brusc și dureros din gât și scutură din cap. Eleganta casă din Mayfair nu mai era căminul ei. Viața ei era cu Charles acum și oricâte avantaje ar fi avut casa ei din copilărie, nu-l avea pe el.

Cu toate astea, se întrebă ce făceau fratele ei și Belle în acel moment. Până acum, auziseră de scandal. Owen era probabil o treime vânăt de furie și două treimi îngrijorat. Dacă Olivia auzise vestea, ar fi înțelegătoare, dar îngrijorată din cauza aparentei rupturi din mica lor familie. Familia era totul pentru Olivia.

Și pentru Rose.

Își dădu jos pelerina, o atârnă de cuier și se sui în pat, complet îmbrăcată. Încercă să nu se uite la vopseaua de pe pereți care se scorojea sau la pânzele de păianjen din colțurile tavanului. Nu se concentră la salteaua plină de cocoloașe sau la așternuturile pătate. Lucrurile astea nu o afectau prea mult.

Dar gândul că nu îi va vedea pe Olivia și pe Owen vreodată era îndeajuns să-i frângă inima.

Își trase păturile până la bărbie tremurând și încercând să-și alunge lacrimile. Dacă Charles ar vedea-o plângând, ar ghici profunzimea disperării ei, ar duce-o la Owen imediat și ar dispărea din viața ei pentru totdeauna, o perspectivă care era la fel de înfricoșătoare.

Așa că închise ochii și își spuse că era copleșită de emoții doar pentru că îi era frig și foame, și atât de obosită. Și pentru că Charles nu era acolo să o ia în brațe.

O bătaie ușoară la ușă o făcu să tresară.

– Sunt doar eu.

Charles deschise ușa încet, ținând o tavă într-o mână.

– Nu am vrut să te sperii. Uite, ți-am adus cina.

Rose expiră ușurată. Simplul fapt că îl văzu pe Charles o calmă și îi distrase atenția de la durerea ei. Era imposibil să fie supărată când se uita la fața lui frumoasă, la umerii lați și la șoldurile lui înguste.

Charles se apropie de ea și se uită la tavă.

– Să o pun pe pat?

– Pe scaun, cred.

Încruntându-se, făcu ce îi spuse.

– Nu vrei să mănânci?

– O s-o fac în cele din urmă, murmură ea, întinzând brațele către el.

Un zâmbet lumină fața lui Charles, care puse tava pe scaun și se așeză pe pat, lângă ea.

– Îți aprob prioritățile, dar n-o să te deranjeze dacă ți se răcește mâncarea?

– O să fiu dezamăgită dacă nu se întâmplă asta.

Oftând, îl trase spre ea și îl sărută.

Îl sărută până când nu mai era loc pentru durere, dor de casă sau suferință. Până când era ametită de dorință și slăbită. Până când tot ce mai simți fu ritmul perfect al corpurilor lor care se împreunau și explozia de plăcere care îi copleși pe amândoi.

Charles păru schimbat în dimineața următoare. Nu era distant, dar mai puțin jucăuș. Mai concentrat pe ce trebuiau să facă, și anume să o viziteze pe mama ei în spital și să cumpere bilete pentru următorul vas care pleca spre America. Se îmbrăcară în tăcere, își făcură bagajele și părăsiră hanul înainte de răsăritul soarelui.

Rose stătu pe șa, în fața lui, bucurându-se de frumusețea tăcută a răsăritului înghețat. Având dureri de la trei zile de călărit, era recunoscătoare că vor ajunge în Londra în scurt timp, dar și temătoare. Nu se mai putea preface că totul era o mare aventură după care se va întoarce la viața ei normală, cu servitoare, conace și croitorese. Lumea ei se schimbase pentru totdeauna și, deși nu voia decât să fie cu Charles, îi va fi dor de viața pe care o trăise.

– Prima oprire o să fie la docuri, spuse Charles, ca să ne cumpărăm bilete pe un pachebot. Nu-mi place gândul că o să te iau în locul ăla, dar îmi place și mai puțin gândul de a te lăsa singură.

– Sunt sigură că experiența o să mi se pară captivantă.

– Să sperăm că nu prea captivantă.

– Știi când pleacă următorul vas?

– Nu, dar sper că mâine sau poimâine. Cu cât stăm mai mult în Londra, cu atât ne aflăm într-un pericol mai mare.

Una sau două zile. Încercă să nu se gândească la cât de puțin timp însemna asta ca să-și ia rămas-bun de la mama și de la viața ei. Se rezemă de pieptul lui și se uită la el.

– Îți faci griji că vom fi prinși?

Uitându-se spre orizont, Charles clătină din cap.

– Singura mea grijă e să te protejez pe tine.

– Faci o treabă grozavă.

– Serios? Charles râse fals. Cum rămâne cu noaptea când a trebuit să dormi într-un grajd? Sau cu cele trei zile în care ai călărit ore întregi în frig?

– Nu aveam cum să evităm asta. În plus, nu am nevoie să fiu răsfățată.

– Poate că nu. Dar dacă tu crezi că ultimele zile au fost dificile, ei bine, vor părea raiul pe pământ după călătoria noastră de șase săptămâni către America.

– Nu am rău de mare, îl asigură ea.

– Asta e bine. Până și celor mai experimentați marinari le e rău în timpul furtunilor puternice. Și vor mai fi și alte greutăți. Mâncare groaznică, te poți aștepta la mult hering și pâine cu usturoi, și foarte puțină intimitate.

Dacă Rose n-ar fi știut mai bine, ar fi crezut că încerca să o sperie. Să o facă să se răzgândească. Nu dădu înapoi.

– O să mă descurc.

– O să încerc să iau o cabină pentru noi, dar mă tem că nu o să fie la clasa întâi.

Îi evită privirea, ca și cum ar fi fost rușinat. Ca și cum se temea că o dezamăgea. Sufletul o duru.

– Nu mă așteptam la clasa întâi. Ca să-ți spun adevărul, sunt fericită să știu că nu vom sta la comun.

Charles scutură din cap, consternat.

– Nu te-aș face niciodată să treci prin asta.

– Dar dacă nu aș călători cu tine? Ai fi stat acolo.

Charles ridică din umeri.

– Probabil.

– Atunci ar trebui să mă lași să plătesc diferența de preț.

– Nu.

Răspunsul era final. Hotărât.

– De ce nu? Sunt bani pe care ai putea să îi folosești apoi pentru a cumpăra pământ.

– Rose, nu o să iau bani de la tine. M-ai eliberat din închisoare și acum lași totul în urmă ca să vii cu mine. Pot măcar să îți cumpăr un afurisit de bilet la clasa a doua.

Lui Rose îi venea să îl zgâlțâie ca să îl facă să înțeleagă, însă un sărut ar fi fost mai eficient. Din păcate, nu putea face nimic în timp ce călăreau, așa că se bază pe cuvinte, un substitut sărac pentru cealaltă variantă.

– Nu am vrut să te jignesc sau să sugerez că nu poți avea grijă de mine.

– Nu? Atunci ce ai vrut să spui?

Lacrimile îi ardeau în spatele ochilor. Cum l-ar putea face să înțeleagă?

– Am niște bani. Nu mulți, dar dacă o să ne construim o viață împreună, nu văd de ce i-ai refuza. Nu contează de la cine vin, acum o să fim împreună pentru totdeauna, nu-i așa?

Charles trase hățurile, iar Pandora se opri. Rămase tăcut câteva secunde. În cele din urmă, spuse:

– Nu vezi? Deja ți-am luat totul. Și chestia asta mă omoară. Vreau să te las cu ceva al tău și poate așa voi reuși să-mi păstrez o urmă de respect.

O lacrimă îi curse pe obraz. Voia să ia monedele afurisite și să le arunce pe jos, pentru că interveniseră între ea și Charles și le distrusese armonia.

– Cât ai de gând să te pedepsești?

– Nu știu.

– Pentru că atâta vreme cât o faci, mă pedepsești și pe mine.

Charles blestemă încet, îi șterse lacrimile și o îmbrățișă. Nu era chiar o scuză, dar părea să fie tot ce puteau oferi în acel moment.

– Nu am vrut să te supăr, spuse el.

– O să fiu bine.

Dar nu era sigură de asta, cel puțin nu până când Charles își dădea seama că ea avea nevoie de el nu numai pentru protecție și ca să-i

asigure bunăstarea. Mai mult decât orice, în acel moment avea nevoie de un partener.

– *Perseverance* pleacă peste patru zile. Casierul își aranjă ochelarii și verifică registrul din fața lui. A mai rămas o singură cabină privată. Nu are hublou, dar veți avea acces la punte când veți avea nevoie de aer curat.

– Sună minunat, spuse Charles.

Rose îl strânse de mână.

– O luăm.

În timp ce Charles plăti, casierul le scrise numele. Sau mai degrabă numele false. Rose avusese trei nume diferite de femeie căsătorită în ultima săptămână și nici măcar nu se măritase.

Charles spusese că va încerca să procure rapid o licență specială ca să se poată căsători în Londra, dar Rose îl descurajase. Era prea riscant având în vedere că încercau să nu fie detectați de poliție și de familia ei. Vor avea timp mai târziu pentru asta. Poate când vor fi pe mare. Nu va fi nunta la care visase, dar, atât timp cât era cu Charles, va fi îndeajuns.

– Patru zile, repetă Charles. Aș vrea să putem pleca mai devreme, dar așa o să avem timp să o vizităm pe mama ta și să cumpărăm haine și alte obiecte de care vei avea nevoie pe drum.

Rose se încruntă. I se părea o risipă să dea banii pe rochii și pe lenjerie, când avea un șifonier plin la doar câteva străzi distanță – dar ar fi putut la fel de bine să fie în India, la ce șanse avea să le ia. Durerea provocată de discuția aprinsă din acea dimineață încă nu dispăruse, și Rose avea impresia că dacă va refuza să cumpere câteva obiecte necesare, Charles va fi și mai ofensat. Așa că schimbă subiectul discuției:

– Unde o să stăm cât suntem în Londra?

– Am un prieten care are o prăvălie, la câteva străzi de debarcader. Închiriază camerele de deasupra magazinului, și mă pot baza pe discreția lui.

Ideea că îl va întâlni pe unul dintre prietenii lui Charles o încântă și o intrigă.

– Ce fel de afacere are?

– O casă de amanet. Patrick are tot felul de lucruri, dar specialitatea lui sunt obiectele mecanice. Cumpără ceasuri stricate, cutii muzicale și alte lucruri de genul ăsta, le repară și le vinde cât să obțină profit.

– Abia aștept să îl cunosc, spuse ea.

– Deja știe puțin despre tine, recunoscu Charles.
– Poftim?
– E cel care îmi citea scrisorile tale.

Charles și Rose se aflau pe Cannon Street, în fața prăvăliei, el cu pălăria trasă pe frunte, ea cu gluga pe cap, și așteptau ca singurul client să părăsească magazinul. Rose admiră vitrinele aranjate ale magazinelor și produsele colorate expuse. Străzile erau pline de birje, oameni care se grăbeau la muncă, băieți care vindeau ziare și fete care vindeau portocale.

Își dădu seama că mai fusese în acel loc. Librăria surorii ei vitrege era în apropiere. Cu alocația generoasă pe care i-o dădea Owen, Olivia nu mai trebuia să se ocupe de librărie, dar alesese s-o facă. Probabil chiar acum era în spatele tejghelei, ajutând un client, sau aranja cărți. Rose își dorea cu ardoare să o vadă.

– Ești bine? întrebă Charles. Pari puțin tristă.

Rose știa că ar trebui să-i spună că magazinul Sophiei era în apropiere, dar atunci el ar fi insistat să părăsească zona și nu și-ar mai vedea prietenul. În plus, ar trebui să găsească altundeva cazare, posibil mai scump. Rose va evita pur și simplu librăria și își va ascunde fața când era afară. Erau numai patru zile.

– Sunt bine, spuse Rose. Cred că am emoții că o să-mi văd mama mai târziu.

Era adevărul, chiar dacă nu tot.

Charles îi zâmbi înțelegător.

– O să fiu alături de tine, azi și întotdeauna.

– Știu.

Însă inima îi tresări de bucurie când îl auzi spunând asta.

– Nu mai sunt clienți în prăvălie, spuse el. Hai să mergem.

Traversară și intrară în magazin, iar clopoțelul mic de deasupra ușii scoase un clinchet. Patrick își ridică privirea de la masa plină de arcuri metalice, piulițe, șuruburi și alte obiecte, oarecum iritat de întrerupere. Însă expresia i se schimbă când își recunoscu prietenul.

– Holland!

Se șterse de șort, și-l dădu jos și îl aruncă pe masă. Bărbații dădură mâna și se bătură pe spate. Zâmbetele lor largi arătau că erau cu adevărat bucuroși să se vadă și, pentru prima oară, Rose își dădu seama că nu era singura care va rupe relații când vor pleca în America. Și Charles făcea sacrificii.

– Ea este logodnica mea, Rose.

Faptul că Charles o prezentă cu numele ei adevărat arăta câtă încredere avea în Patrick, dar lăsă deoparte „lady" și numele de familie. Poate simțise că acele formalități ar fi creat o barieră inutilă între ea și prietenul lui cel mai bun. Oricare ar fi fost motivele lui, îi plăcu să fie știută doar ca Rose.

Își dădu gluga jos și întinse mâna.

– E o plăcere să te cunosc.

Își plimbă privirea prin magazin, plin ochi de ornamente, obiecte de artă și genul de comori ciudate pe care le găsești în pod.

– Ai un magazin fascinant.

Patrick se lumină la auzul complimentului. Rose văzu că încerca să își dea seama dacă era aceeași fată îndrăgostită care îi tot scrisese lui Charles.

– Ne știm de mulți ani, confirmă Charles, și ne-am reunit de curând. Tocmai ne-am luat bilete pentru următorul pachebot către America. Plecăm peste patru zile.

– America, în sfârșit.

Rose simți o urmă de nostalgie în vocea lui Patrick.

– Felicitări, prietene. Apoi, pe un ton mai voios, continuă: Cred că e cazul pentru un toast.

– Nu încă, ripostă Charles. Din motive pe care nu le pot discuta, există mai mulți oameni care nu vor să plecăm. Avem nevoie de un loc unde să stăm, unde să ne ascundem.

– Știi că ești bine-venit aici. Îi zâmbi lui Rose. Amândoi.

– Ești foarte amabil, spuse ea. Patrick se uită prin vitrină și începu să se îndrepte către ușă. Se pare că o să vină un client, dar știi cum să ajungi sus. Faceți-vă confortabili și îmi puteți spune mai multe mai târziu. Sau nu.

Își ridică o sprânceană și apoi își întoarse atenția către domnul care intra în magazin.

Charles trase o perdea groasă din spatele magazinului, dezvăluind mai multe rafturi, mai multe antichități și o scară îngustă care ducea la etaj.

– Pe aici, spre camera dumneavoastră, milady.

Rose îl urmă pe scări, bucuroasă că nu pomenise nimic de Sophia sau de librărie. Charles merita să petreacă un timp cu prietenul lui înainte să plece din Anglia.

Iar ea găsi puțin confort la gândul că Sophia era aproape.

Nu se va gândi la restul familiei, cel puțin nu pentru moment.

În următoarele zile, se va concentra să stea ascunsă și, spera ea, să facă pace cu mama și cu trecutul.

Capitolul 27

Împovărat: (1) Cu referire la un cal e obișnuit cu șaua și călărețul. (2) Dărâmat, deseori ireparabil, ca în exemplul: „Supărarea și tristețea din copilărie o lăsaseră împovărată – dar nu fără speranță".

Rose stătea în holul spitalului Sf. Bartolomeu, în fața unei încăperi cu o duzină de paturi. Infirmiera-șefă de lângă intrare le spuse ei și lui Charles că pacienții în stadiile avansate ale unor boli erau în aripa de nord a primului etaj. Pe Rose o trecură dintr-odată valuri de căldură și lărgi nodul pelerinei de la gât, făcându-și vânt cu mâna.

Charles se încruntă îngrijorat.

– Să îți iau pelerina?

Rose scutură din cap și începu să se plimbe.

– Am așteptat atât de mult să o văd, să vorbesc cu ea. Iar acum că sunt aici, nu știu ce să-i spun.

– Spune-i ce e în sufletul tău.

Rose își frământă mâinile.

– Și dacă nu știu ce e în sufletul meu?

Dar nu asta era, de fapt, problema. Partea înfricoșătoare era că nu avea habar ce era în sufletul mamei ei.

– Dacă refuză să mă vadă sau să stea de vorbă cu mine?

Buza de jos îi tremură când se gândi la asta. Era posibil să se fi dat peste cap pentru nimic.

Charles o mângâie pe brațe.

– I-ai citit scrisorile. Părea singură. Nu cred că o să-ți întoarcă spatele.

– Poate e prea slăbită ca să vorbească, poate nici nu mai este conștientă.

Charles o luă în brațe și o sărută pe frunte.

– Poate așa e, dar ce e important e că ești aici, cu ea.

Rose înghiți nodul din gât.

– Mă rog să nu fie prea târziu.

– Și eu.

O ținu de umeri, o privi în ochi și reuși s-o facă să zâmbească.

– Ironia este că în timp ce tu-ți faci griji că nu o să știe că ești aici, eu sunt îngrijorat că o să-și dea seama că ești cu mine și nu o să-mi dea binecuvântarea.

– Nu avem nevoie de binecuvântarea ei, spuse Rose. Sau de a oricui altcuiva.

Deși ar fi fost frumos dacă cineva, oricine, din familia ei ar fi fost de partea lor.

– Atunci hai să mergem și să facem ce ți-ai propus.

– Trecutul meu e o parte din mine, spuse ea, mai mult pentru ea însăși decât lui. Dar nu e cine sunt.

– Exact, încuviință Charles.

– Sunt pregătită.

Cu capul sus, intră în camera din fața lui Charles, făcându-i semn infirmierei care se grăbea pe culoar în timp ce ea scruta paturile, uitându-se după o femeie blondă, micuță, cu un aer elegant.

O femeie urlă de durere sau nu era în toate mințile. Sau ambele. Când Rose o privi și își dădu seama că nu era mama ei, simți ușurare amestecată cu vinovăție.

Grăbi pasul și, aproape de fundul încăperii, auzi o voce:

– Rose? E posibil? Chiar tu să fii?

O femeie fragilă, cu părul ciufulit și trasă la față se ridică în capul oaselor, acoperindu-și gura cu o mână.

Dumnezeule! Era mama!

Cumva, târându-și picioarele ca de plumb, Rose reuși să ajungă la pat.

– Eu sunt.

– Nu-mi vine să cred. Cum de ai știut că sunt...?

Vocea ei fragilă se pierdu.

Rose inspiră adânc. Mama ei arăta atât de diferit, atât de bătrână.

– Răspunsul la această întrebare e destul de lung, dar nu trebuie să știi decât că am vrut să te găsesc. Mă bucur că am reușit. Îmi pare rău că ești bolnavă și prinsă în acest loc.

Mama își trase pătura la piept, ascunzând rochia pătată pe care o purta și își aranjă părul, ca și cum ar fi fost motiv de rușine.

– Foarte frumos din partea ta că ai venit. Privi în altă direcție. Dar trebuie să recunosc, o parte din mine își dorește să nu o fi făcut.

Rose își ridică degetele la tâmplele care îi zvâcneau și închise ochii.

Ar fi putut să se ridice și să iasă din cameră, din spital și din viața mamei pentru totdeauna. Ar fi fost cea mai ușoară variantă pentru ea, poate pentru amândouă.

Apoi mâna calmă și caldă a lui Charles se odihni pe spatele ei, oferindu-i putere și încredere. Rose deschise ochii și spuse:

– Ei bine, sunt aici și, atât timp cât sunt, cred că ar trebui să încercăm să facem ca vizita asta să fie plăcută, nu crezi?

Mama tuși într-o batistă și încuviință.

– Presupun că da.

Rose îl trase pe Charles în față.

– Mamă, ți-l amintești pe domnul Charles Holland?

Femeia ezită, ca și cum ar fi încercat să-și dea seama ce căuta grăjdarul cu fata ei, apoi zâmbi slăbită.

– Bineînțeles. Drăguț din partea ta să o însoțești pe Rose.

Rose zâmbi ușurată. Poate încă mai exista o urmă de speranță pentru relația lor mamă-fiică.

– Sunt sigur că aveți multe de discutat. O să aduc un scaun și o să vă las să vorbiți.

Rose rămase acolo, simțindu-se ciudat, după care se hotărî că era mai bine dacă amândouă depășeau această senzație cât mai repede.

– Owen și Olivia nu știu că sunt aici. Nu știu nici măcar că tu ești aici.

Mama încuviință încet.

– Înțeleg. Poate e mai bine așa.

– Da, și eu cred, pentru moment.

– Am vrut să vă cruț de vestea despre boala mea și de rușinea asociată cu faptele mele din trecut. Își aranjă părul din nou, dându-și o șuviță după ureche. Dar nu o să mă prefac că nu sunt încântată să te văd. Ce femeie minunată ai devenit.

– Mulțumesc.

Charles se întoarse cu scaunul, pe care îl puse lângă pat.

După ce Rose se așeză, îi șopti la ureche:

– Dacă ai nevoie de mine, o să fiu afară, pe hol. Rămâi cât timp crezi.

Rămase singure, ea și mama rămaseră în tăcere, ca și cum ambele analizau ce se întâmpla.

– Ai dureri mari? întrebă Rose.

– Uneori, recunoscu mama. Îmi dau laudanum când crizele de tuse sunt prea intense. Dar săptămâna asta a fost tolerabilă.

– Asta e încurajator, rosti Rose plină de speranță.

– Nu o să-mi revin. Unii reușesc să supraviețuiască acestei boli, dar eu știu că n-o s-o fac. Simt cum mă lasă corpul câte puțin în fiecare zi.

– Îmi pare rău.

Rose o strânse de mână.

Capul mamei căzu într-o parte și părul îi căzu pe ochi.

– După tot ce am făcut, faptul că l-am înșelat pe tatăl tău și v-am abandonat, asta merit.

Rose încercă să-și țină în frâu lacrimile. Era atât de ciudat cum se schimbaseră rolurile. Pe tot parcursul copilăriei ei, mama deținuse controlul. Era echilibrată și demnă. Rose se simțise mereu atât de mică și nesemnificativă în prezența ei. Dorea aprobarea mamei, trăia pentru atenția ei. Dar Rose învățase să trăiască fără iubirea acesteia. Se bazase pe Olivia și pe Owen și, cel mai important, pe ea însăși.

Iar acum, i se făcea milă de mama. Părea să se fi micșorat la jumătate din cât era, boala ștergând toate urmele ducesei elegante care fusese odată.

Rose avea controlul și răspunsurile pentru care venise. Chiar dacă nu știa toate detaliile vieții mamei, dacă îi fusese dor de petrecerile improvizate pe care le dădea cu ea și cu Olivia sau dacă își amintea cântecul de leagăn pe care li-l cânta seara. Nu știa ce făcuse mama în ultimii ani, unde fusese și cu cine trăise. Genul acesta de întrebări o ținuseră pe Rose trează noaptea, dar nu mai era cazul.

Se uită în ochii mamei și văzu regret. Avea răspunsurile.

Întrebarea era ce urma să facă acum.

Rose nu îi datora nimic mamei. Părea să primească îngrijirea potrivită, și Rose nu credea că cineva ar fi învinovățit-o dacă s-ar fi spălat pe mâini de toată situația, i-ar fi spus la revedere mamei și ar fi ieșit din spital pentru totdeauna. Poate chiar le-ar fi cruțat de durere. Ce rost avea să salveze o relație mamă-fiică, doar ca s-o rupă când pleca în America, peste câteva zile?

Dar Rose își aminti cum era să se simtă abandonată și uitată. Nu îi putea face asta mamei.

– Vrei să știi ce cred? întrebă Rose.

Mama încuviință.

– Nimeni nu merită o boală ca asta. Și toți meritățm o a doua șansă. Toți meritățm iertare.

Mama clipi de câteva ori, apoi își acoperi fața cu mâinile și începu să plângă. Deși Rose fu tentată să facă la fel, se hotărî că nu aveau timp de sentimentalisme.

– O să mai fiu în Londra doar câteva zile, continuă Rose. Dar cât sunt aici, cred că ar trebui să ne cunoaștem din nou. Pot să-ți povestesc despre Owen, despre minunata lui soție Anabelle și despre nepoata ta. Pot să-ți povestesc despre Olivia și chipeșul ei soț și despre expediția lor în Egipt.

– Dumnezeule! Și tu? Ești căsătorită și fericită?

– Mă tem că situația mea e puțin mai complicată, răspunse ea vag. Uneori viața ne obligă să luăm niște decizii dificile.

– Diferența dintre noi două este că eu am luat deciziile în mod egoist, gândindu-mă numai la propriile dorințe și mofturi. Tu, Rose, ești generoasă. Nu te gândești la propriile nevoi și te concentrezi prea mult la nevoile celorlalți. Faptul că acum stai aici, lângă mine, e dovada.

Rose înghiți nodul din gât și expiră adânc.

– Presupun că am putea dezbate genul ăsta de lucruri toată dimineața și voi fi fericită să o facem. Dar mai întâi trebuie să ne ocupăm de altceva.

Mama se încruntă.

– Hai să-ți aranjăm părul, ce zici? Probabil ar trebui să mi-l aranjez și pe al meu. Ai o perie?

Charles încercă să nu o deranjeze pe Rose când se dădu jos din pat dimineața următoare. Petrecuse trei ore alături de mama ei, iar întâlnirea o făcuse fericită, gânditoare și epuizată. După încercările fizice și emoționale ale ultimei săptămâni, ar fi avut nevoie probabil de o săptămână întreagă de somn. Charles păși în vârful picioarelor prin camera pe care o închiriaseră deasupra prăvăliei lui Patrick, îmbrăcându-se cât de încet putu. Rose era întinsă pe-o parte, cu un halo de bucle roșcate pe pernă. Buzele ei ușor deschise implorau să fie sărutate, iar el fu tentat să renunțe la planul lui și să se bage din nou în pat, lângă ea.

Dar ținea să facă asta pentru ea, să îi spună cât însemna pentru el. Și nu putea începe destul de repede. Punându-și jacheta, îi aruncă o ultimă privire, după care ieși pe ușă. Coborî pe scări până la parter și trecu de perdea, ajungând în magazinul slab luminat. Patrick era aplecat peste masa lui, examinând sistemul unei jucării mecanice la lumina lumânării.

Îl privi pe Charles cu coada ochiului și îi făcu semn, fără să își ridice privirea.

– Te-ai trezit devreme. Te pregătești pentru călătorie?

– Nu chiar. Am nevoie de sfatul tău.

Patrick își lăsă jos penseta, își împinse ochelarii pe creștetul capului și îi aruncă o privire întrebătoare.

– Sfat? Despre ce?

– Două lucruri. În primul rând, am nevoie de un loc de muncă pentru următoarele zile. Nu contează unde sau cât de greu e, dar trebuie să câștig niște bani repede.

– Aș putea să te împrumut, se oferi Patrick.

– Nu, spuse Charles. Poate prea tăios. Trebuie să îi câștig.

– Credeam că încerci să stai ascuns.

– Da. O să folosesc alt nume, îmi fac treaba și primesc banii.

Patrick încuviință gânditor.

– Am câteva contacte. Ai spus că mai e o a doua problemă. Are legătură cumva cu o anumită frumusețe roșcată?

Charles își controlă impulsul de a șterge cu un pumn zâmbetul de pe fața lui Patrick.

– Vreau să cumpăr un inel de logodnă. Ceva unic și special.

– Aici cred că te pot ajuta.

Patrick se duse în spatele tejghelei, deschise un seif și scoase o punguță de catifea.

– Astea sunt cele mai frumoase pe care le am, spuse el și puse trei inele pe o bucată de material de pe tejghea.

Charles apropie lumânarea și se uită la inelele strălucitoare.

– Ăsta, spuse Patrick în timp ce ridică un inel cu un smarald pătrat, a venit săptămâna trecută. Baroneasa spune că i-a fost dat de soacra ei și, cum nu o putea suporta, preferă să scape de el.

Charles se uită la inel. Piatra s-ar fi potrivit cu tenul lui Rose și și-o punea imagina pe degetul ei subțire, dar ceva nu se potrivea. Puse inelul jos și clătină din cap.

– Nu prea cred.

Patrick ridică un alt inel de aur și cu un rubin mare, înconjurat de diamante.

– O curtezană l-a adus pe ăsta. Este o piesă foarte valoroasă și m-a asigurat că a muncit din greu pentru fiecare diamant. O să-ți fac o ofertă foarte bună, bineînțeles.

Era prea țipător pentru Rose.

– Apreciez, dar nici ăsta nu i se potrivește.

Patrick își arcui o sprânceană și ridică al treilea inel.

– Ce zici de ăsta? Modelul este elegant și clasic.

Charles cercetă safirul elegant, dreptunghiular, înconjurat de câteva diamante.

– De unde a venit?

– Un gentleman mi l-a vândut. Avea nevoie de bani ca să-și plătească o datorie. Am dat o nimica toată pe el.

– E drăguț, se încruntă Charles.

– Dar nu e pentru Rose.

– Nu.

Prietenul lui își dădu ochii peste cap.

– Poate cât ești la muncă azi, prințul regent o să-mi intre în magazin cu ceva din colecția personală a reginei.

– Trimite-i salutările mele, spuse Charles.

– O să găsești de muncă pe Sawbush Street, numărul 56. Spune-i lui Jack că ești prietenul meu.

– Mulțumesc. Când Rose coboară, poți să-i spui că o să mă întorc la timp să o însoțesc la spital în seara asta?

– Da.

În timp ce Charles se îndreptă spre ușă, Patrick adăugă:

– Ai grijă. Nu știu cine te caută, dar nu aș vrea ca tu sau minunata ta logodnică să aveți probleme cu trei zile înainte să plecați în America.

– Nu-ți face griji, nu am de gând să ies în evidență, spuse Charles și speră că Rose va face același lucru.

La puțin timp după ce se trezi, Rose se îmbrăcă și coborî să îl caute pe Charles.

– Bună dimineața, Patrick, spuse ea veselă.

Acesta privi către un client care se plimba prin partea din față a magazinului, își ridică degetul la buze și se duse la ea.

– Nu ar trebui să fii aici.

– Știu, șopti ea, simțindu-se ridicol. Dar Charles nu e sus.

– A trebuit să plece, dar a spus că o să se întoarcă diseară să te însoțească la spital.

Rose încercă să-și ascundă tristețea. Crezuse că vor petrece ziua împreună, că vor vorbi, vor merge la cumpărături, își vor plănui viitorul, dar Charles se pregătea probabil pentru voiajul lor.

– Atunci pot să te ajut aici?

– Este prea riscant, te poate recunoaște cineva. Mai bine așteaptă-l sus.

– Aș putea sta în spate, sugeră ea. Am observat că majoritatea obiectelor depozitate au nevoie să fie curățate.

Era puțin spus. Ar fi putut sta o săptămână să curețe obiectele din camera din spate și nu ar fi terminat nici măcar jumătate din ele.

– Praful face parte din ambianță, spuse Patrick, ușor ofensat. Și aș fi mai liniștit dacă ai sta în camera ta.

Clopoțelul magazinului sună din nou, în timp ce un alt bărbat intră și se duse la tejghea.

– Trebuie să mă duc, dar promite-mi că o să stai sus până se întoarce Charles.

– Foarte bine.

Nu îi surâdea gândul de a sta închisă toată ziua, dar își spuse că va fi un exercițiu bun pentru lunga călătorie peste Atlantic. Își petrecu cea mai mare parte a dimineții plimbându-se prin cameră și încercând să facă ceva productiv.

Se gândi să le scrie lui Owen și Oliviei. Ar fi putut să închidă plicurile și să scrie adresa, apoi să i le dea lui Patrick cu instrucțiuni să le trimită la o săptămână după ce ea și Charles aveau să plece. Dar nu voia să-l deranjeze pe Patrick și să-i ceară tot ce avea nevoie pentru scris. Acesta fusese destul de clar că trebuia să rămână la ea în cameră.

În plus, simplul gând că va scrie scrisori de rămas-bun o umplu de tristețe. Ce-ar putea scrie? „Îmi pare rău că am plecat fără să vă îmbrățișez măcar, dar fug de lege. Dacă ajungeți vreodată în America, faceți-mi o vizită."

Cum ar fi putut reda profunzimea durerii provocate de faptul că îi părăsea? Durerea era insuportabilă, dar necesară.

Nu, nu va compune scrisori azi.

Se va duce în schimb la fereastra camerei, care dădea în Cannon Street, și va trage cu ochiul prin perdea. La lumina zilei, avea o priveliște excelentă către magazinele de peste drum. Negustorul de mărunțișuri, pălărierul și librăria Sophiei.

Teancurile colorate de cărți creau o imagine interesantă în vitrină, iar ușa galbenă și luminoasă îi incita pe trecători să intre și să se uite înăuntru. Dar nu cărțile o chemau pe Rose.

Sophia putea fi în magazin chiar în acel moment. Trecuse mult timp de când o văzuse, de când văzuse pe oricine din familia ei.

Rose ar fi dat orice să petreacă o oră cu ea, să vorbească, să râdă și să plângă.

Nu era însă posibil. Nu pentru că nu avea încredere în Sophia, pentru că avea. Rose și sora ei vitregă semănau din multe puncte de vedere, unul dintre ele fiind că păreau mereu să fie separate de mulțime. Și știa că Sophia ar fi înțeles de ce îl scosese pe Charles din închisoare, de ce fugiseră și de ce trebuia să plece în America. Ea ar fi putut să le explice totul lui Owen și Oliviei și să-i consoleze când urmau să afle că sora lor plecase. I-ar face să-și dea seama că nu era vina lor și că nu ar fi putut să facă nimic ca să remedieze situația.

Dar Rose nu o putea implica pe Sophia, nu îi putea cere să-i mintă pe polițiștii care poate ar fi mers să îi pună întrebări sau să țină un secret față de Owen, care, probabil, o căuta disperat.

Își șterse lacrimile. Cel puțin era aproape de Sophia. Asta va trebui să fie îndeajuns.

Fără să-și ia privirea de la fereastră, trase scaunul mai aproape și se așeză, atentă să-și țină fața ascunsă în spatele perdelei. Stătu acolo mult timp, imaginându-și cum Sophia lucra prin magazin. Mișcările ei eficiente, privirea ageră, zâmbetul încurajator.

Chiar dacă asta o făcu să se simtă mai singură, cel puțin trecu timpul mai repede.

Oamenii intrau și ieșeau, însă lui Rose îi plăceau mai ales clienții care plecau cu cărți învelite în hârtie maro, pe care le țineau aproape de piept și zâmbeau cu gura până la urechi.

Un astfel de domn ieși din magazin acum, cu un pachet mare la subsuoară. Avea o expresie blândă, și Rose se întrebă dacă achiziționase o carte pentru un copil sau pentru soția lui, când deodată acesta se opri și se întoarse să se uite în spatele lui...

Sophia.

Stătea pe trotuar, în spatele lui, fără haină, zâmbind și fluturând pălăria bărbatului. Zveltă și incredibil de grațioasă, râse și i-o înmână.

Acesta o luă și făcu o plecăciune grațioasă, roșind.

Sophia se întoarse în magazin.

Rose o urmări cum mergea repede și își freca brațele, până când rochia ei bleu simplă, dar frumoasă, dispăru pe ușă.

Aflată pe marginea scaunului, Rose își ținu respirația în timp ce aștepta să vadă dacă Sophia o să reapară.

Când nu o făcu, Rose își rezemă fruntea de pervaz și ignoră nodul dureros din gât. Nu va plânge.

Peste câteva zile, o să pornească într-o aventură cu bărbatul pe care îl iubea și, deși nimic nu ar fi putut s-o facă mai fericită, se văzu nevoită să admită că o parte din ea îi jelea pe cei pe care trebuia să îi lase în urmă.

Capitolul 28

– Mă bucur că te-ai întors, spuse Patrick. Am cumpărat o piesă interesantă de la un bătrân. Hai să vezi.

Charles își petrecuse cea mai mare parte a zilei și pe cele două de dinainte la docuri, încărcând saci de grâu pe un vas. Spatele, umerii și brațele îl dureau, dar totul ar fi meritat dacă i-ar fi putut lua lui Rose un inel care i-ar fi arătat cât însemna pentru el.

Ceva ce era extrem de dificil pentru el să exprime.

Își dădu jos șapca, o puse la subsuoară și își rezemă coatele pe tejghea ca să se uite mai bine la cea mai nouă achiziție a lui Patrick. Acolo, pe o bucata de catifea neagră, era un inel delicat, cu o piatră pătrată de un roz pal.

– Este un diamant roz, explică prietenul lui cu mândrie.

Lui Charles îi plăcu și, cel mai important, știu că și lui Rose îi va plăcea.

– E perfect.

– Nu ești curios să știi al cui a fost? întrebă Patrick.

– Nu chiar.

Auzise destule povești despre curtezane blazate și crai deprimați. Patrick ignoră răspunsul lui Charles și începu să-i spună povestea:

– Un gentleman șarmant, fragil și rezemat într-un baton a intrat în magazin de dimineață. A spus că inelul fusese al soției lui – Dumnezeu s-o odihnească în pace – cu care fusese căsătorit treizeci de ani. Ea a murit în urmă cu zece ani, dar seara trecută i-a vorbit în vis și i-a spus că ar trebui să vândă inelul și să folosească banii pentru o călătorie la ocean, ca să viziteze casa unde își petrecuseră luna de miere.

Charles ridică o sprânceană.

– Nu fi ticălos!

Patrick își ridică mâinile, plin de inocență și sinceritate.

– Ce vrei să spui? E adevărul.

– E o poveste trasă de păr.

– Asta mi-a spus, îți jur. Își puse mâna pe piept. Și asta nu e tot. Mi-a mai spus și că nimic nu l-ar face mai fericit decât dacă inelul ar ajunge la un cuplu de tineri îndrăgostiți, așa cum fuseseră și el și Beatrice a lui.

– Cât i-ai dat pe el?

– Puțin mai mult decât merita. Dar am vrut să aibă destul cât să viziteze casa de lângă ocean.

– Da... da, locul unde și-au petrecut luna de miere.

– Ce? Ar putea fi adevărat.

Charles așteptă, dându-i prietenului său câteva momente ca să asimileze totul.

În cele din urmă, Patrick lovi tejgheaua.

– La naiba, pun pariu că nici măcar nu avea nevoie de afurisitul ăla de baston.

– O să cumpăr inelul de la tine, spuse Charles. O să-ți dau cât i-ai dat. Nu vreau să ieși în pierdere, mai ales după ce ne-ai dat un loc unde să stăm.

Prețul pe care îl spuse Patrick era puțin mai mult decât avea, dar putea recupera diferența dacă lucra câteva ore de dimineață, înainte să plece.

– Pune-l undeva bine și o să-ți dau banii mâine.

– Era o poveste romantică, spuse Patrick. Ar trebui să i-o spui lui Rose, sigur o s-o emoționeze.

Charles râse zgomotos în timp ce se îndrepta spre scări.

– Nu e atât de credulă ca tine.

– Ultima noastră seară în Londra, spuse Rose.

Mergea împreună cu Charles spre spital, în ultima vizită la mama ei. Își țineau fețele ascunse și priveau în jos, atenți să evite privirile directe ale trecătorilor.

– Ai îndoieli în ceea ce privește plecarea? Nu te-aș învinovăți dacă ai avea.

– Nu, răspunse ea ferm. Dar schimbările sunt dificile. Cel puțin pentru mine. O să mă simt mai bine de îndată ce pornim la drum. E ca și cum existăm între două luni, părăsim una și intrăm în alta. Nu aparținem nici unui loc.

– Aparținem unul altuia.

Charles o strânse de mână, iar ea simți un fior în stomac.

Merseră în tăcere restul drumului și în tot acest timp, Rose se gândi cât de mult să îi spună mamei și cum să-și ia rămas-bun. Făcuse aluzie la faptul că nu va sta mult în Londra, evitând întrebările ei și dând răspunsuri vagi. Dar Rose nu mai putea amâna momentul.

Intrară pe ușa mare din față a spitalului, pregătiți să fie asaltați de mirosul bolii. Charles o însoți sus, până în fața camerei unde se afla patul mamei ei.

– Să intru cu tine de data asta? Poate o să fie mai ușor.

– Nu, mulțumesc.

Mama era timidă chiar și fără un bărbat imposibil de chipeș lângă patul ei.

– Poți să ne lași o oră? Cred că e suficient.

Însă Rose știa că nu va fi.

– Cum vrei.

Charles se uită în jur, se asigură că nimeni nu îi privea și îi fură un sărut.

– Curaj, iubire.

Rose zâmbi și oftă când el plecă. Dacă acela era curajul, voia mai mult.

Simțindu-se mai ușoară, intră în camera mare și se îndreptă spre patul mamei, doar că aceasta nu era acolo.

Gura i se uscă brusc. Rose fugi la cea mai apropiată infirmieră.

– Unde e ducesa?

– Cine?

Tânăra părea șocată și epuizată.

– Mama mea. Pacienta care era în patul acela, acolo. Rose arătă spre patul gol și fără așternuturi. Era acolo ieri.

– Ah, doamna Sherbourne. A avut o noapte dificilă, așa că am mutat-o în colțul de acolo, ca să o putem supraveghea.

Asistenta îi făcu semn lui Rose să o urmeze și o conduse în partea mai întunecată și mai tăcută a etajului. Pe o voce șoptită, îi spuse:

– Acolo este, se odihnește. I-am dat laudanum acum câteva ore. Probabil o să mai doarmă o vreme.

Rose se grăbi spre patul mamei, fiind atentă la respirația ei. Un mic scâncet îi ieși din gât.

Slavă Domnului! Ușurarea o copleși ca o ploaie, după care dispăru repede.

Infirmiera dădu să plece, însă Rose o prinse de braț.

– Stai un pic. Cât o să dureze efectele medicamentului? Trebuie să vorbesc cu ea.

– Nu prea cred că va fi posibil, răspunse femeia ferm. Trebuie să se odihnească. Poate mâine.

– Tocmai asta este problema, mâine nu am cum. Nu mă pot întoarce.

– Ești fiica ei?

Rose fusese atentă să păstreze relația lor secretă. Având în vedere că ea și Charles fugeau de lege, cu cât mai puțini oameni îi știau identitatea, cu atât mai bine. Dar infirmierele de aici nu i se adresau mamei ei cu „Excelență" nici măcar cu „lady". Poate mama nu dezvăluise că era ducesă. Sau poate le spusese, și infirmierele crezuseră că începuse să înnebunească. Sau poate o crezuseră, dar nu le păsa.

– Sunt fiica ei. Iar mâine plec din Londra. Nu am avut ocazia să îi spun...

– Rose!

Mama ei o strigă de pe pat.

– Pleci?

– Se pare că ai noroc, spuse infirmiera. Dar e posibil să fie amețită. Încearcă să scurtezi vizita.

– Mulțumesc.

Femeia se îndepărtă, iar Rose luă paharul cu apă de lângă patul mamei, o ridică de umeri și îi puse marginea paharului la buze.

– Regret că te-ai simțit mai rău.

Mama luă o gură de apă și își lăsă capul pe pernă.

– Era de așteptat. Unde pleci?

Deși Rose se îndoia că-și va aminti conversația, îi răspunse cu sinceritate:

– În America, cu Charles. Mă tem că nu ne vom întoarce.

– Asta e bine. Un început nou. Mama tuși în batista plină cu sânge, un sunet dureros. Nimeni de acolo nu o să știe de comportamentul meu rușinos și de scandal.

Inima lui Rose se frânse.

– Nu de asta plecăm.

– Atunci, de ce?

Genele mamei fluturau ca și cum s-ar fi străduit să-și țină ochii deschiși.

– E complicat, dar o femeie îl acuză pe Charles de o faptă oribilă, o infracțiune pe care el nu a comis-o. Rose se gândi că era mai bine să nu pomenească numele lui Lady Yardley. El nu poate să rămână aici și, cum îl iubesc, nici eu nu pot.

Acum că rostise vorbele, situația nu mai păru atât de complicată.

– E groaznic, spuse mama.

– Da, groaznic și nedrept.

– Charles e un bărbat bun și decent. De fapt, Diana chiar l-a angajat ca... Mama făcu o pauză și încercă să-și ridice capul. Stai, Diana e cea care l-a acuzat?

Rose clipi. Mama era mai lucidă decât crezuse infirmiera.

– Da, Lady Yardley.

– Cândva am crezut că mi-e prietenă, dar s-a dovedit a nu fi loială.

– Știu. Îmi pare rău, mamă.

– Charles a negat acuzațiile?

– Da, desigur. Dar ce magistrat l-ar asculta pe el în defavoarea lui Lady Yardley?

– Convinge-o să renunțe la acuzații, o îndemnă mama.

– Lady Bonneville a încercat s-o convingă, dar n-a reușit.

– Eu aș putea s-o conving.

– Poftim? Un fior o trecu pe Rose. Cum?

– Știu lucruri pe care le-a făcut. Nu ar vrea să fie dezvăluite.

– Nu, mamă, nu îmi place ideea șantajului, chiar dacă Lady Yardley e o persoană groaznică.

– Viitorul tău și al lui Charles nu ar trebui să fie hotărât de oameni ca ea. Reputația lui nu ar trebui pătată din cauza mândriei ei și a dorinței de răzbunare.

– Așa e. Dar mă tem că răul a fost făcut.

– Și-ar putea retrage declarația și ar face asta, pentru ca propriul ei nume să nu fie pătat.

Poate că mama avea dreptate, dar era prea târziu. A doua zi urmau să se îmbarce.

– Te rog, lasă-mă să fac asta pentru tine. Nu pot să-ți dau altceva, dar aș vrea să-ți ofer asta, puțină speranță.

Speranță. Singura rămasă în cutia Pandorei.

– Foarte bine. Spune-mi și o să mă rog ca vorbele tale să nu mă bântuie pentru tot restul zilelor.

Mama îi zâmbi cu afecțiune.

– Asta e Rose a mea. Prea bună pentru lumea asta. Dacă ai prefera să nu afli faptele Dianei, mai există o cale. Adu-mi hârtie, un plic și un toc.

Rose încuviință.

– O să mă întorc imediat.

– Grăbește-te, draga mea, spuse ea slăbită. Nu mai am mult.

Pe drumul spre casă de la spital, Rose se bucură de noaptea friguroasă, recunoscătoare pentru libertatea relativă pe care le-o oferea întunericul.

Charles se tot uita la ea, ca și cum ar fi încercat să îi afle emoțiile. Emoții pe care ea încă le analiza.

– Cum a primit mama ta vestea că pleci?

Rose clipi, ca să-și îndepărteze lacrimile.

– Cu o grație neașteptată. Vrea să fim fericiți. Și mi-a dat și un cadou. Uite.

Se opri pe trotuar, își scoase lanțul simplu de la gât și îi arătă medalionul din argint.

– Înăuntru sunt două portrete mici, făcute acum mult timp. Unul cu Owen și tata, celălalt cu mine și Olivia.

– E minunat, spuse el.

Rose strânse medalionul la piept.

– Nu ar fi trebuit să îl accept, dar nu l-am putut refuza, mai ales că nu o să-i mai văd pe Olivia și pe Owen. Simplul fapt că îl port mă face să mă simt mai aproape de ei și de ea.

– Îmi pare rău.

– Pentru ce?

– Pentru că trebuie să îi lași în urmă pe oamenii pe care îi iubești.

– Nu pe toți.

Rose îi zâmbi, dar tristețea continuă să îi dea târcoale. Își continuară drumul, ea ținându-l de braț.

– Ce o să se întâmple cu ea?

– Nu știu, dar știu că nimeni nu ar trebui să-și petreacă ultimele zile singur. Am încurajat-o să îi contacteze pe Olivia și pe Owen după ce plecăm. Dacă ar avea ocazia, știu că ar ierta-o, și atunci poate se va putea ierta și ea. Însă a fost clară că nu vrea să dea buzna în viețile lor.

– Vizitele tale i-au adus pacea, spuse Charles. Probabil mai multă decât crezi.

– Sper. Mi-a dat mai mult decât a luat.

Iar Rose nu se referea numai la medalion și la răspunsurile pe care le căutase. Mama îi oferise o opțiune.

Își folosise toată puterea pentru a scrie scrisoarea pe care Rose o avea acum în buzunar. Pe partea din față a plicului scrisese trei rânduri:

Informații despre Lady Diana Yardley
Să fie deschisă când dorește fiica mea, Lady Rose Sherbourne
Semnat, Lily Sherbourne, ducesa văduvă de Huntford

Rose nu știa exact ce era înăuntru, însă mama o asigurase că numai dacă îi va vedea scrisul și va citi amenințarea dezvăluirilor, Lady Yardley va renunța la acuzațiile aduse lui Charles.

Iar dacă se va renunța la acuzații, numele lui și al lui Rose vor fi reabilitate și nu vor trebui să plece din Anglia, cel puțin nu imediat. Ar putea petrece puțin timp cu familia ei și-ar strânge niște amintiri pe care să le ia în călătoria ei.

Se simți puternică, știind că avea un cuvânt de spus și că nu trebuia să fugă dacă nu voia.

Atunci de ce nu-i pomenise lui Charles despre plic? Merita să știe, pentru că avea impact direct asupra lui. Voia să-i împărtășească vestea, dar ceva o oprea.

America era visul lui și, dacă ar fi știut că Rose putea alege să nu plece, și-ar fi sacrificat acel vis de dragul ei. Sau poate ar fi hotărât că ei i-ar fi mai bine aici, în timp ce el pleca să înceapă o viață nouă.

Rose nu putea risca.

El voia să fie în America, iar ea voia să fie cu el.

– O să plec din nou mâine-dimineață devreme, doar pentru câteva ore, spuse el.

– La muncă?

– Da. Dar promit că o să mă întorc la timp ca să ne strângem lucrurile, să ne luăm rămas-bun de la Patrick și să ne îmbarcăm.

Rose încuviință gânditoare. Niciodată nu cunoscuse pe cineva care să muncească atât de mult ca el. Deși i-ar fi plăcut să petreacă mai mult timp cu ea, îi respecta devotamentul.

Nu îl putea învinovăți că păruse distant și preocupat în acea săptămână. Până la urmă, încerca să aibă grijă de ea și să se pregătească pentru marea călătorie. După-amiaza trecută cumpăraseră câteva lucruri esențiale pentru ea. Lenjerie de corp, dresuri și o rochie

rezistentă. Și Charles insistase să cumpere o pălărie nouă care îi plăcuse ei.

Era foarte atent, răsfățând-o cu bunătăți de la brutărie, învelind-o când îi era frig și împrumutând cărți pentru ea. Dar ea nu își dorea decât ca el să o ia în brațe și să o sărute până când era amețită de la atâta dorință, să o iubească până când erau pierduți unul în celălalt.

Dar Charles ezitase. O asigurase că nu era pentru că nu o dorea, dar nu voia să riște să o lase însărcinată înainte de călătorie, despre care susținea că va fi dificilă și fără grețurile de dimineață.

Așa că noaptea se țineau în brațe și se sărutau, fără să se lase pradă pasiunii. Cumva, rezistă tentației să îl dezbrace și să își plimbe mâinile pe pieptul lui, pe abdomen și mai jos. Rezistă dorinței de a se lipi de el și de a simți căldura pielii lipită de a lui.

– Mă întreb dacă străzile din Boston sunt așa.

Cbarles îi întrerupse gândurile.

– Mă îndoiesc. Nu cred că există alt loc în lume ca Londra, spuse ea cu nostalgie.

Prăvălia lui Patrick era aproape. În tot acest timp merseră pe cealaltă parte a străzii, apropiindu-se de librăria Sophiei.

Rose nu trecuse niciodată atât de aproape de ea și știa că ar trebui să-și țină capul jos și gluga trasă.

Dar nu rezistă să nu arunce o privire înăuntru.

Doar era întuneric și destul de târziu. Sophia trebuia să fi închis de mult.

Așa că atunci când trecură pe lângă librărie, Rose se uită pe fereastra mare, dincolo de cărțile expuse. Acolo, în fața unui perete cu rafturi pline cu cărți, o femeie stătea pe prima treaptă a unei scări, trecându-și degetele peste volume.

Sophia.

Rose se împiedică ușor, iar Charles se opri ca să o echilibreze.

– Ce neîndemânatică sunt, spuse ea. M-am împiedicat de propriul picior.

– Ești bine? Arăți ca și cum ai văzut o stafie.

Nu era o stafie. Doar sora ei.

– Sunt bine.

– Probabil ești obosită, spuse Charles. Aproape am ajuns. Hai, să traversăm.

Rose îl luă de mână, dar nu rezistă să nu se mai uite o ultimă dată la Sophia.

Sora ei, care era încă pe scară, își întoarse capul către stradă. Se încruntă ușor, apoi o privi pe Rose direct în ochi.

Dumnezeule! Rose se întoarse, se lipi de Charles și traversă în grabă strada către magazinul cu antichități.

Sophia nu avea cum s-o fi recunoscut. Chiar și cu felinarele din dreptul magazinelor, tot era prea întuneric. În plus, nu fusese decât o privire trecătoare. Nu avea de ce să se teamă.

Cu toate astea, când intrară în ascunzătoare, avu senzația clară că era urmărită.

Mai rău, fiorul dintre umeri o anunță că Sophia nu era singura care îi privea.

Capitolul 29

Flanc: (1) Partea laterală a unui cal. (2) A ocupa o poziție centrală, ca în exemplul: „Vicontesa întră în salon flancată de camerista ei și de o pisică gri neastâmpărată".

În sfârșit, ziua plecării sosise. Lapovița se lovea de fereastra camerei de deasupra prăvăliei, motiv pentru care Rose nu putea să vadă clar strada. Se trezise în zori, șocată când văzu că locul de lângă ea era rece și gol.

Reușise să se mențină ocupată o perioadă, îmbrăcând noua ei rochie, prinzându-și părul în coc în vârful capului și strângându-și lucrurile.

Totul îi luase un sfert de oră, ceea ce însemna că avea restul dimineții să se agite.

Se uită la ceasul vechi de pe poliță. Unde era Charles? Îi spusese că va lucra, dar câteva monede în plus în buzunar nu îi vor consola dacă vasul pleca fără ei. Rose mângâie medalionul de la gât și se asigură că era prins bine. Plicul de la mama ei era ascuns în huzunar. Nu vor mai avea nevoie de el odată ce vor ajunge în America, dar Rose nu era pregătită să îl distrugă. Mama fusese hotărâtă să i-l ofere și, până la urmă, era darul ei pentru Rose. Doar pentru asta și tot va avea grijă de el.

Patrick îi adusese niște chifle calde mai devreme, dar Rose era prea neliniștită ca să mănânce, așa că le înveli și le puse în geantă.

Le va putea împărți cu Charles mai târziu, după ce vor pleca din port, în timp ce vor privi Londra dispărând în zare.

Rose auzi agitație afară și se ridică. Își ținu respirația în timp ce aștepta să vadă cine era. Încă de noaptea trecută, avusese senzația că cineva îi urmărea pe ea și pe Charles.

Ușa se deschise și Charles intră, zâmbitor și gâfâind ușor.

– Ești gata?

Dumnezeule! Expiră încet, ca să-și potolească bătăile inimii.

– Da.

Era pregătită. Nerăbdătoare să plece pentru a nu se mai ascunde și pentru a-și începe viața cu Charles.

El o ajută să-și pună pelerina și ridică bagajele.

– Să mergem.

Jos, în prăvălie, Rose îl îmbrățișă pe Patrick.

– Mulțumesc, spuse ea. Pentru că ne-ai fost un prieten bun.

– Hai. Charles o trase de mână. Nu avem timp de pierdut.

– Nu-l băgă în seamă.

Ochii lui Patrick sclipiră.

– Este gelos și prost dispus pentru că s-a trezit așa devreme. Pe un ton mai serios, adăugă: Dar știu că o să aibă grijă de tine și tu de el.

Prea copleșită ca să vorbească, Rose încuviință și îi făcu semn cu mâna în timp ce ieșiră din magazin și își începură călătoria.

Charles simți ceva în buzunar. Patrick insistase să ia cutia elegantă pentru inel, incrustată cu fildeș. Spuse că era cadoul lui pentru Rose. Dacă ar fi avut mai mult timp, Charles s-ar fi certat cu el, dar nu o făcu. În plus, știa că lui Rose îi va plăcea.

Abia aștepta să îi vadă fața când îi va da inelul. Și era nerăbdător să se însoare cu ea, chiar dacă Rose merita pe cineva mult mai bun decât el.

Afară, vântul rece îi atacă, iar Rose își acoperi obrajii.

– O să iau o birjă, se oferi el.

– Nu te deranja. Probabil ajungem la fel de repede și pe jos.

– Dacă ești sigură.

Știa că Rose nu era atât de delicată pe cât părea, dar era obișnuită cu trăsuri elegante cu interior de lux. De obicei călătorea cu un vizitiu, un lacheu și o cărămidă încălzită sub picioare.

Într-o zi, o să-i ofere din nou acest lux.

Astăzi însă, vremea era perfectă pentru scopul lor, deoarece puțini oameni erau dispuși să se plimbe prin vifor. Cei care înfruntau urgia vremii, mergeau repede, protejându-și fețele cu pălării și fulare.

Când se apropiară de docuri, Charles îi făcu semn lui Rose și arătă spre pachebot.

– Acolo e.

– Pare un vas bine construit, spuse Rose. Sau poate doar vreau să cred asta.

– Poate până când ne aranjăm în cabină, se oprește lapovița și putem să ne plimbăm pe punte.

– Sună bine, spuse ea, cu o veselie forțată.

– Nu e nimic în neregulă să fii tristă, să știi. Și eu sunt.

– Da? De ce?

Charles oftă.

– Sunt trist pentru că mi-am luat rămas-bun de la Patrick, dar nu am avut ocazia să-mi mai văd tatăl o dată. Sunt trist pentru că nu am plecat din Londra așa cum voiam și pentru că numele meu a fost pătat de Lady Yardley.

„Sunt trist pentru că tu ești tristă."

Rose privi în depărtare și se încruntă, ca și cum ar fi vrut să-i spună ceva, dar nu putu.

Cbarles înțelese asta. Erau lucruri pe care nici el nu le putea exprima.

– Am ajuns.

Stăteau lângă pasarela de acces la bord. Rose o examină cu emoție, apoi privi apa rece și cenușie care se lovea de vas. Marinarii se plimbau în sus și în jos pe culoarul îngust, trecând unii pe lângă alții în timp ce cărau lăzi mari pe umeri. Un bărbat în uniformă cu o barbă lungă, dar aranjată, stătea în apropiere, organizând venirea și plecarea marinarilor, inspectând lăzile și verificând actele.

Le făcu semn.

– Pasageri? După ce Charles încuviință, adăugă: Trebuie să vă văd biletele.

– Bine.

Lăsă bagajele jos, pentru a scoate biletele din buzunar și i le înmână.

Bărbatul în uniformă le verifică și încuviință.

– Vă puteți îmbarca. Vă sugerez să vă grăbiți. O să plecăm în curând.

Charles luă bagajele cu o mână și pe cealaltă i-o întinse lui Rose. Păși pe pasarela alunecoasă și o trase ușor.

– O să fii bine. Încet și ușor.

O simți tremurând, probabil de la o combinație între frică și frig. La jumătatea pasarelei, auzi o voce care strigă

– Stați!

Rose își înfipse degetele în cotul lui.

– Charles?

Inima lui începu să bată cu putere, dar își păstră calmul și îi șopti la ureche:

– Poate să strige pe oricine. Hai să mergem.

Instinctul lui îi spunea însă altceva și îl încuraja să o ia pe Rose în brațe, să fugă pe pasarelă și să găsească o ascunzătoare.

Dar înainte să mai facă încă un pas, vocea strigă din nou:

– Domnul Charles Holland și Lady Rose Sherbourne. Opriți-vă sau o să tragem.

– Dumnezeule! spuse Rose.

– Treci în spatele meu.

Dacă era vreo armă, Charles avea de gând să fie între ea și Rose.

– Nu! Nu vor împușca o lady.

– Nu risc, spuse el, pășind atent pe pasarela alunecoasă cât să o apere de cei doi bărbați cu pistoale îndreptate spre ei.

Aceștia se opriseră pe doc, armele fiind îndreptate spre Charles.

– O să vin cu voi fără să fac probleme.

Lăsă încet bagajele jos și își ridică brațele.

– Doar lăsați-o pe Lady Rose să se întoarcă la familia ei.

– A împușcat un gardian din închisoare și te-a ajutat să evadezi. Are probleme la fel de mari ca tine. Trebuie să-ți văd și ție mâinile.

Rose îi dădu drumul la braț și își ridică palmele.

– Am obligat-o să mă ajute, spuse Charles, și am adus-o aici împotriva voinței ei.

– Nu e adevărat, țipă Rose.

Charles speră să îi acopere strigătele și continuă să vorbească:

– Uitați-vă la ea. Nu ar putea răni pe nimeni. Eu l-am atacat pe gardian.

– Holland, s-a terminat! Pentru amândoi. Lăsați-vă bagajele aici și coborâți pe pasarelă.

Până acum, se strânsese o mulțime care voia să vadă spectacolul.

– Rose, nu avem de ales. Îmi pare rău că te-am dezamăgit, dar o să rezolv totul. Trebuie să negi orice infracțiune, ai înțeles?

– Și să iei toată vina asupra ta? Nu prea cred.

– Te rog, pentru mine.

– Cred că am altă soluție. Trebuie doar să vorbesc cu Lady Yardley.

Jos, polițistul mai înalt le făcu semn cu pistolul.

– Nu mai vorbiți. Mergeți. Acum.

Charles începu să coboare pe pasarelă, cu Rose în spatele lui. În ciuda optimismului ei, știa, cu siguranță, că viața lui se terminase. Partea cea mai groaznică era că nu o va mai vedea niciodată.

Și nu îi spusese niciodată că o iubea. Dorise să aștepte, în caz că Rose s-ar fi răzgândit pe ultima sută de metri și s-ar fi hotărât să rămână în Londra. Se gândise că îi va fi mai ușor ei.

Iar acum, nu va mai avea ocazia.

– Dacă ții la mine, fă cum îți spun. Confirmă povestea mea, îi spuse Charles. Cere ajutor de la fratele tău și uită de mine.

Voia să îi audă promisiunea, dar Rose mergea tăcută în spatele lui.

Numai câțiva metri de pasarelă îi despărțeau de bărbații înarmați când o rafală de vânt îi luă pe sus pălăria și i-o aruncă în apa înghețată de mai jos.

– Nu! strigă Rose.

Charles se întoarse să se asigure că ea avea echilibru și îi întinse brațul. Vântul îi dăduse și ei gluga la o parte, iar șuvițele roșcate băteau sălbatic pe fața ei.

– Ridică mâinile! strigă bărbatul cu pistolul.

– Rose!

Altcineva o strigă dintr-o altă parte a docurilor.

– Owen?

Rose se întoarse și căzu.

În timp ce picioarele îi alunecară de sub ea și corpul i se înclină către dreapta, Charles o prinse de braț și o ținu strâns. Dar era prea târziu. Rose se lovi cu capul de pasarelă și căzu în apă. Panicat, Charles o urmă.

Frigul îl șocă și aproape îi opri respirația, dar nu îi dădu drumul lui Rose. Își puse un braț în jurul mijlocului ei și înotă către suprafață, luptându-se cu greutatea jachetei lui și a rochiei ei. De fiecare dată când părea să ajungă sus, se scufunda la loc.

Rose era grea și lipsită de viață în brațele lui. Trebuia să primească ajutor. Repede.

Fu atent la țipetele de pe docuri și își spuse că nu aveau cum să fie prea departe.

Folosind toată forța pe care o avea, ajunse la suprafață și o ridică pe Rose deasupra apei. O mulțime de oameni țipau și îi făceau semne. Cineva îi aruncă o frânghie. Charles se întinse după ea, însă nu o prinse.

Capul i se afundă sub apă și o împinse pe Rose în sus, rugându-se să o tragă cineva în sus sau cel puțin ca ea să respire. Se rugă ca Rose să fie bine.

Apoi începu să-i alunece din brațe. Cineva o trăgea în sus, și Charles îi dădu drumul.

Apoi ieși și el la suprafață, tușind și încercând să respire. O văzu pe Rose. Era lângă fratele ei, scuipa apă, ceea ce era un semn bun.

Cineva de pe doc îi aruncă frânghia lui Charles. De data asta o prinse și reuși să iasă din râu, cu puțin ajutor din partea celor prezenți. Se prăbuși, la câțiva metri de Rose, și scuipă apa care îi intrase în plămâni.

Polițiștii ajunseră imediat la el. Unul îndreptă pistolul către Charles, celălalt către Rose, iar Huntford nu era deloc mulțumit.

– Ce naiba credeți că faceți?

– Trebuie să vină cu noi, spuse polițistul înalt.

Ducele își scoase haina și o puse pe umerii lui Rose. Charles se simți copleșit de ușurare. Dacă era cineva care să o poată proteja pe Rose, acesta era fratele ei.

– Sunt ducele de Huntford, și ea e sora mea, Lady Rose Sherbourne. Nu pleacă cu nimeni decât cu mine și nu merge nicăieri decât acasă. E clar?

– A împușcat un gardian în închisoare.

– Ba n-a făcut așa ceva, interveni Charles.

– Holland, mă ocup eu de asta, spuse Huntford, care îi spuse apoi polițistului: Tu îți dai seama ce acuzație ridicolă e asta? Sora mea este o lady de viță nobilă. Simpla idee e absurdă.

– Nu l-am împușcat, spuse Rose. Dar l-am ajutat pe Charles să evadeze și aș face-o din nou. E nevinovat.

– Rose, te rog. Te-ai lovit la cap și ești clar dezorientată. Ai nevoie de îngrijirea unui doctor. Mă îndoiesc că știi ce spui.

Polițistul mai înalt îl luă pe Charles de braț și îl ridică în picioare.

– Pune-ți mâinile la spate.

Charles făcu ce i se ceru și se întoarse către Rose.

– Ascultă-l pe fratele tău.

– Așteaptă! strigă Rose. Pot demonstra că acuzațiile care ți s-au adus sunt false. Am o scrisoare. Putem să-ți reabilităm reputația.

Bägă mâna în buzunarul pelerinei și scoase o bucată de hârtie udă.

– Nu, te rog, nu.

– Dă-te la o parte, spuse polițistul mai scund. Sora ta vine cu noi.

Ducele se ridică în picioare și privi în jos, către polițist.

– Peste cadavrul meu.

– Nici titlul și nici banii nu vă oferă imunitate în fața legilor din acest regat, Excelență. Dați-vă din calea mea.

Polițistul încercă să-l ocolească pe duce, dar Huntford îl împinse de umăr, trimițându-l câțiva pași în spate.

– Nenorocitule! strigă polițistul, ridicând pistolul din nou.

– Owen! strigă Rose. Oprește-te până nu te omoară. O să merg cu ei și poți să vii după mine mai târziu.

Huntford o privi peste umăr.

– Nu mergi nicăieri.

Mulțimea formase un cerc în jurul lor și privea totul cu o curiozitate evidentă.

Jumătate dintre spectatori păreau să fie de partea polițiștilor, în timp ce restul țineau cu ducele, sau, mai exact, cu Rose.

– Mișcă, îi ordonă polițistul. Acum.

Huntford se propti în fața surorii lui și își încrucișă brațele.

Lui Charles i se zburli părul de pe ceafă, și nu doar de la frig.

Nu îi plăcea confruntarea asta publică, care nu avea cum să se termine bine pentru cineva. Dacă ducele ar fi fost rănit sau, Doamne ferește, ucis, Rose nu și-ar fi revenit din durere.

– Pune-ți pistolul la loc, spuse Huntford, și o să uit de tot incidentul. O să mă asigur că superiorii tăi vor afla că excelenta ta decizie e posibil să fi salvat viața unei femei nevinovate.

Un alt gentleman își făcu loc în față, șchiopătând puțin.

– Ce naiba se întâmplă aici?

– Dumnezeule, Foxburn, rosti ducele. Ce ți-a luat atât de mult? Fără să aștepte un răspuns, arătă către Rose. Însoțește-o acasă și cheamă doctorul imediat.

Ce bine! Charles expiră liniștit. Foxburn era prietenul ducelui și conte, dacă își amintea bine. Dacă acest gentleman reușea să o scoată pe Rose din această dramă, Charles i-ar fi fost dator pe viață.

Polițistul mai scund încă avea pistolul îndreptat spre Huntford și tremura de furie.

– Dacă prietenul tău ia fata, o să te împușc.

Ducele îi spuse peste umăr lui Foxburn:

– Haide, ia-o de aici.

Rose își ridică bărbia și își dădu la o parte șuvițele care îi ascundeau fața.

– Nu! Owen, asta e o nebunie. Sigur putem rezolva...

– Acum! țipă Huntford.

Foxburn se grăbi către Rose, protejând-o cu trupul lui. Dar Charles văzu oroarea din ochii ei când observă că polițistul dădu să apese pe trăgaci.

– Owen! strigă ea.

Charles știa ce trebuia să facă.

Îl lovi pe bărbatul care îl ținea de cot, se eliberă și se aruncă în fața ducelui tocmai când polițistul apăsa pe trăgaci.

Bubuitura îi țiui în cap, acoperind țipetele lui Rose și strigătele mulțumii. Glonțul pluti prin aer și îl lovi pe duce.

Amândoi se prăbușiră.

Charles căzu cu fața la pământ, pierzând câteva straturi de piele. Huntford gemu și încercă să se ridice.

Charles se dădu într-o parte, neputând să audă nimic. Haosul erupse în jurul lui. Oamenii alergau, pumnii zburau.

Unde era Rose? Nu o vedea, dar spera ca era undeva departe. Într-un loc sigur și cald.

El era recunoscător pentru frigul care îl amorțise.

Abia simțea împușcătura din umăr. Poate nici n-ar fi observat-o dacă nu ar fi fost sângele care îi curgea prin cămașă și jachetă.

După câteva minute în care stătu într-o parte și privi vasele care acostau, Charles nu mai simți nimic.

Absolut nimic.

Capitolul 30

– Lasă-mă jos!

Rose dădea din picioare, însă Ben, Lord Foxburn, continuă să meargă către trăsură, cu ea peste umăr, ținând-o ca pe un sac de grâu.

– Cum poți să-i lași aici? Owen este prietenul tău. Ar trebui să-l ajuți.

Ben oftă.

– Crede-mă, aș vrea să fiu acolo, luptând alături de el.

– Atunci de ce nu ești? întrebă Rose exasperată.

– Pentru că știu că, dacă aș fi fost în locul lui și aș fi avut o soră, aș fi vrut ca el să o ducă acasă.

Când ajunseră lângă trăsură, o așeză în picioare, însă o ținu strâns de braț. Deschise portiera și îi spuse:

– Gândește-te așa. Să pleci de acolo e cel mai bun lucru pe care l-ai putea face pentru fratele tău. Atâta vreme cât erai acolo, nu se putea gândi decât la tine. Acum poate avea grijă de el.

– S-a auzit un pistol. Dacă a fost împușcat? Sau dacă Charles, adică domnul Holland, a fost rănit? Poate amândoi au probleme. Trebuie să facem ceva,

Ben se încruntă, și Rose simți că era la fel de frustrat ca ea.

– Dacă promiți că te duci direct acasă și o rogi pe ducesă să cheme un doctor, o să mă întorc la docuri și o să-l ajut.

– Promit, spuse ea repede. Mulțumesc.

Ben ezită, după care spuse:

– Am o întrebare. Holland te-a obligat să îl ajuți? Sau ți-a făcut ceva ce nu ai fi vrut să-ți facă?

– Niciodată. E nevinovat. Și e logodnicul meu.

Ben ridică sprâncenele.

– Iisuse! O ajută să se suie în trăsură și vorbi cu vizitiul, după care îi spuse lui Rose: Nu uita ce mi-ai promis, Rose. Acasă, doctor, odihnă. O să mă întorc cu Owen cât de repede pot.

– Și cu Charles?

Contele clătină din cap.

– Nu cred că mai pot face ceva pentru el.

– Dar o să încerci? îl rugă ea. Disperată, spuse singurul lucru care l-ar fi putut convinge: Știu că asta ar fi vrut Daphne.

Când auzi numele soției sale, ochii albaștri ai lui Ben se îmblânziră.

– Foarte bine. Pentru ea și pentru tine, o să încerc să-l ajut pe Holland. Sper că știe cât de norocos e.

Trase o pătură de sub banchetă, i-o dădu zâmbind și închise portiera. Aproape imediat, trăsura porni la drum, iar Rose se uită pe fereastră, urmărindu-l pe Ben cum alerga către doc, lăsându-se mai mult pe piciorul drept.

Va face tot ce-i stătea în putință. Dar dacă nu era îndeajuns? Desfăcu pătura și o puse în jurul umerilor, dar nu-și putu opri mâinile din tremurat sau dinții din clănțănit. Nici o duzină de pături nu ar fi putut s-o ajute cu frigul care îi intrase în oase.

Peste numai un sfert deoră, trăsura opri în fața casei ei. În ciuda a tot ce se întâmplase, simți un anumit confort când văzu ușa familiară, fereastra în formă de evantai de deasupra și coloanele care străjuiau intrarea. Locul acela era o parte din ea, și totuși ar fi fost fericită să lase totul în urmă pentru Charles.

În momentul când trăsura se opri, servitorul fugi în casă. Deși Rose ar fi vrut să se retragă în liniște în camera ei, nu avea să fie așa. Aproape imediat, menajera, doamna Pottsbury, ieși în grabă pe ușa din față, urmată de Anabelle. Inima lui Rose se înfioră când o văzu pe cumnata ei.

Vizitiul deschise portiera și, înainte ca acesta să o poată ajuta pe Rose să coboare, Anabelle se întinse după ea și o îmbrățișă cu lacrimi în ochi.

– Slavă Cerului! spuse ea, aproape sugrumând-o pe Rose cu forța îmbrățișării. Habar n-ai cât de îngrijorați am fost din cauza ta. Owen abia a dormit, iar eu... Dintr-odată, Anabella făcu un pas în spate și se uită la Rose. Ce e asta? Ești udă și pe jumătate înghețată. Ești rănită?

Rose scutură din cap.

– Nu, dar am înotat în Tamisa.

Anabelle păru îngrozită.

– Dumnezeule, hai înăuntru.

Îi trase pătura mai strâns pe lângă ea și o îndrumă spre ușa din față.

– O să vorbesc să vi se pregătească o baie, spuse doamna Pottsbury. Și niște ceai.

– Mulțumesc, îi zise Anabelle servitoarei. Și, te rog, trimite după doctorul Loxton imediat.

Rose deschise gura ca să se împotrivească, dar își aminti de promisiunea pe care i-o făcuse lui Ben.

– De asemenea, trimite-le vorbă lui Lady Daphne și Lady Olivia. Vor fi atât de fericite să știe că Rose e acasă.

– Olivia s-a întors din Egipt?

– Ea și James s-au întors acum două zile. Nu e minunat că sunteți amândouă acasă?

Ba da, dar Rose nu voia o petrecere, nu în timp ce Charles și Owen puteau să se lupte pentru viețile lor. Se opri în ușă și, din spatele ochelarilor, Anabelle o privi întrebătoare.

– Owen și Ben sunt la docuri, spuse Rose. Owen a încercat să-i convingă pe polițiști să îmi dea drumul și, când au refuzat, unul s-a înfuriat.

– Dumnezeule!

Anabelle se încruntă îngrijorată, în timp ce o conduse pe Rose pe un hol cald și închise ușa în spatele lor.

– Nu are cum să se fi terminat cu bine.

– A fost o altercație, și tocmai când unul din polițiști a tras, Charles s-a aruncat în fața lui Owen.

Belle se albi la față.

– Au fost împușcați?

– Nu știu. A fost haos după și, înainte să pot ajunge la ei, Ben m-a luat și m-a urcat în trăsură. Apoi s-a întors la doc. Își strânse pumnii. Nu ar fi trebuit să fiu de acord să plec.

– Nu, ai făcut ce trebuia.

Dar ochii lui Belle se umplură de îngrijorare.

Rose o luă de mâini.

– Ne putem întoarce acum acolo. Hai să mergem, înainte să plece trăsura.

– Sună tentant, spuse Belle, dar asta ar complica situația. În plus, probabil situația a fost hotărâtă până acum. Cel mai bine este să rămânem aici și să așteptam vești de la bărbați. Iar între timp, o să mă asigur că ți-e cald, ești uscată și te simți bine. Ai trecut printr-o situație groaznică.

Picioarele lui Rose se înmuiară.

– Am făcut o mare prostie, Belle. Îmi pare rău că ai fost atât de îngrijorată.

– Ei, nu spune aiureli. Îl iubești, nu-i așa?

Rose încuviință.

– Atât de mult, că aproape v-am părăsit pe voi toți. Acum că te văd îmi dau seama cât de devastator ar fi fost, dar aș face aceeași alegere din nou, dacă ar însemna că așa pot să fiu cu el.

Belle oftă.

– Nimeni nu ar trebui să aleagă între familie și dragoste. Își puse mâna pe spatele lui Rose și o ghidă spre scări. Acum că ești acasă, o să vezi că totul o să fie bine.

Era greu să-ți dai seama pe cine încerca Belle să convingă: pe Rose sau pe ea însăși.

Pentru că amândouă știau că, dacă Owen și Charles nu se vor întoarce la ele, nimic nu va mai fi la fel.

Când ajunseră în camera lui Belle, focul fusese deja făcut. O servitoare aștepta lângă pat și pregătise o rochie groasă. Atât servitoarea, cât și Belle o ajutară pe Rose să își dea jos rochia udă, corsetul și ciorapii. Apoi își puse rochia caldă și se afundă într-un fotoliu din fața focului, în timp ce Belle o acoperi cu o pătură grasă.

Ceaiul fu și el adus, iar Anabelle îi turnă o ceașcă lui Rose și i-o puse în mână.

– Bea și mănâncă ceva. Am atâtea întrebări pentru tine, dar bănuiesc că Olivia și Daphne vor ajunge imediat și va trebui să repeți povestea pentru ele. Să sperăm că Daphne va ajunge prima, pentru că amândouă știm că Oliviei nu îi place să aștepte.

Lui Rose i se strânse inima când auzi numele surorii ei. De Olivia îi fusese cel mai dor, iar acum va trebui să-i spună că o găsise pe mama, însă nu se simțea bine deloc. De dragul lui Belle, Rose zâmbi și se prefăcu a mânânca o chiflă, însă stomacul ei se revoltă când auzi de mâncare. Îi era greu până și să înghită ceaiul, iar capul îi era în ceață.

Belle o privi cu atenție.

– Încă tremuri. O să-i zic lui Maggie să aducă încă o pătură.

Nu ajută. Rose încă tremura când doctorul ajunse și o examină.

– De dimineață m-am simțit foarte bine, spuse ea.

– Înainte să te lovești la cap și să cazi în râu? Verifică ușor cucuiul de la cap și se încruntă când Rose scânci. Un cucui destul de urât. Trebuie să te odihnești, spuse el ferm. Dacă nu ai deja o durere groaznică de cap, o s-o simți în curând. Și ai și un început de febră, dar nu e de mirare. Îi aruncă un zâmbet blând. Nimic ce nu poate fi vindecat cu câteva zile de stat în pat.

Doctorul își puse stetoscopul în geantă, când se auziră țipete de la parter. Vocea puternică a lui Owen ieși în evidență.

– O să-l ducem în camera de oaspeți.

Rose bănuia că Owen se referea la Charles și, deși se bucura că era aici, faptul că nu putea merge de unul singur până în camera de oaspeți nu era o veste bună. Dădu la o parte pătura și își puse papucii, după care îi spuse doctorului, care o privea sceptic.

– Vino cu mine, te rog. Am senzația că cineva care se simte mai rău decât mine are nevoie de serviciile dumitale.

Trecu de el, se grăbi pe palierul etajului și rămase șocată. Charles era acolo și arăta groaznic.

Owen, Ben și vreo doi servitori încercau să-l care pe scări. Ochii îi erau închiși, fața palidă și gura închisă. Probabil își lăsase haina și jacheta undeva, pentru că nu purta decât o cămașă pătată de sânge, care confirma cea mai mare frică a lui Rose.

Inima îi bătea cu putere și se ținu de balustradă ca să nu cadă.

– Charles! strigă ea.

Owen și Ben se uitară la Rose, însă capul lui Charles doar se bălăngănea dintr-o parte în alta.

– A fost împușcat, îi spuse ea doctorului. Spune-mi de ce ai nevoie și o să-ți aduc imediat.

– Am nevoie să te întorci în camera dumitale și să încerci să te odihnești. Ai încredere în mine c-o să am grijă de el.

Dar nu-l putea lăsa singur pe Charles. Nu acum.

– Îți promit că n-o să-ți stau în drum. Vreau doar să fiu lângă el în caz că se trezește.

Doctorul Loxton îi ignoră rugămințile și se uită încruntat la bărbații depe scări.

– Încercați să nu-l zguduiți. Pierde sânge cu fiecare pas pe care îl faceți.

Ben, care avea mâinile sub umerii lui Charles, strigă la doctor:

– Consideră-te norocos dacă nu îl scăpăm. E al naibii de greu.

Doctorul se întoarse către Rose.

– Ce cameră?

– A doua ușă pe dreapta, spuse ea, ușurată când doctorul se grăbi pe hol pentru a se pregăti pentru sosirea lui Charles.

Pe scări, Owen îi aruncă o privire lui Ben.

– Ușor la ultimele trepte, Foxburn. Măcar atât putem să facem după ce a încasat un glonț pentru mine.

Lacrimile îi ardeau ochii lui Rose. Deci, Charles îi salvase viața lui Owen. Se ruga ca asta să nu-l coste propria viață.

Rămase nemișcată, hotărâtă să vadă cu ochii ei cât de grave erau rănile lui Charles.

Când bărbații ajunseră în cele din urmă sus, se opriră ca să își tragă sufletul. Rose îl luă pe Charles de mână și i-o strânse cu putere, dorindu-și să nu fi fost atât de rece. Atât de lipsit de viață. Nu dădea semne că s-ar fi trezit, dar, chiar și așa, ea îi vorbi:

– Acum ești în siguranță. Doctorul o să te ajute. Sunt și eu aici și nu o să te părăsesc.

Poate doar își imaginase, dar ar fi putut jura că pleoapele lui se mișcaseră când îi auzise vocea. Privirea i se opri apoi pe rana de la umăr, din care curgea sânge. Gaura din cămașă dezvăluia carne distrusă și mușchi. Se cutremură.

– Dă-te la o parte, îi spuse Owen. Lasă-ne să-l ducem la Loxton.

Rose îi dădu drumul la mână și își lipi spatele de perete, fiind recunoscătoare pentru sprijinul lor în timp ce le făcea bărbaților loc să treacă.

În holul de jos, și mai multe voci, de data asta feminine, se auziră. O recunoscu imediat pe a Oliviei.

– Rose? Dumnezeule, tu ești!

Sora ei urcă în grabă scările și o îmbrățișă strâns.

– Când Belle ne-a trimis vorbă că ești acasă și în siguranță, am plâns de bucurie. Chiar ești bine? Mi se pare că ești palidă.

– Sunt bine.

Olivia îi aruncă o privire neîncrezătoare și se întoarse spre Daphne, care reuși să urce în grabă scările în timp ce rămase grațioasă și elegantă.

– Ție ți se pare că arată bine?

Daphne îi luă fața lui Rose între palme și zâmbi.

– Sunt atât de fericită că ești acasă, dar mă tem că împărtășesc grija surorii tale. Știu că ești îngrijorată din cauza domnului Holland, dar e pe mâini capabile. Nu avem ce face pentru el în momentul de față.

Rose înghiți în sec. Era copleșitor și sufocant să fie înconjurată de toți acești oameni care o iubeau și aveau grijă de ea. Bineînțeles că nu voiau decât să ajute, dar cum ar fi putut să înțeleagă?

– Poate ai dreptate, spuse ea blând. Chiar și așa, vreau să merg la el acum.

– De ce nu ești în pat?

Anabelle urcă rapid scările și li se alătură.

Privirea atotcunoscătoare a lui Anabelle păru să se uite direct în sufletul lui Rose. Olivia, care era de obicei sora neînfricată, păru îngrijorată și, în același timp, se simțea ușor trădată, ca și cum secretele pe care Rose le ținuse o răniseră. Iar Daphne, ca avea darul de a le purta de grijă oamenilor, o privi cercetător, părând să-și dea seama că Rose nu se simțea, de fapt, bine.

Dintr-odată, era prea mult. Rose închise ochii ca să dea totul la o parte. Ca să dea lumea la o parte. Până la urmă, ea asta făcea. Când situația devenea prea complicată, se retrăgea și se ascundea.

Imagini terifiante îi umplură mintea. Brațele lui Lady Yardley în jurul gâtului lui Charles, în timp ce stăteau pe canapeaua din bibliotecă. Charles care mergea prin zăpadă și își târa picioarele ca să lase o singură urmă de pași – și ea. Sunetul asurzitor al pistolului din închisoare și ura din ochii gardianului în timp ce ea și Charles alergaseră prin închisoarea întunecată și respingătoare. Patul de spital al mamei ei, înspăimântător de gol. Apa șocant de rece care o învăluise când căzuse în Tamisa. Și, cel mai rău, imaginea trupului lui Charles cărat pe scări, arătând mai degrabă ca un cadavru.

Crezuse că devenise mai puternică, că putea înfrunta orice durere fără să se ascundă de lume.

Dar întunericul o atrăgea, seducător și tăcut.

Nu îi va cădea pradă. Nu va face asta familiei sau lui Charles, în caz că va supraviețui. Nu-și va face asta ei înseși.

Sora ei și prietenii ei dragi erau chiar acolo. Chiar acum, îi auzi strigând-o:

– Rose, draga mea?

Printre scenele amețitoare din capul ei, răzbătu clar vocea lui Daphne:

– Uită-te la mine.

Rose deschise ochii. Trebuia să-i spună, să le spună că nu avea să mai fugă de durere și de suferință.

– Iartă-mă, eu...

Cuvintele îi muriră pe buze și lumea ei se întunecă.

Capitolul 31

Groom[1]: *(1) O persoană care îngrijește cai într-un grajd. (2) Bărbatul care e pe cale să se însoare și să trăiască fericit până la adânci bătrâneți...*

Prin ceață, Rose auzi un zgomot răgușit. Era ca un tunet, dar mai puțin aleatoriu. Mai degrabă ca un... sforăit. Unul extrem de tare și clar nu al ei.

[1] În limba engleză, termenul are ambele sensuri. (n.red.)

Deschise ochii și se uită prin camera ei plăcut de familiară. Olivia dormea pe un scaun de lângă pat, cu gâtul îndoit într-un unghi ciudat. Sforăitul nu venea de la ea însă, ci de la Owen, care era întins pe canapeaua din fața focului, iar picioarele îi atârnau ca și cum ar fi fost Gulliver în țara piticilor.

Rose se ridică, surprinsă că, deși capul încă îi era greoi, simțea o îmbunătățire, cel puțin fizică.

Se simțea destul de bine cât să îl verifice pe Charles. Se rugă la Dumnezeu să nu fie prea târziu.

Încet, se dădu jos din pat, trecând pe lângă Olivia și Owen. În picioarele goale, traversă holul și deschise ușa de la camera de oaspeți. Daphne stătea pe un scaun și citea, iar Rose vru să creadă că acesta era un semn bun. Însemna că Charles se odihnea confortabil... sau că nu se mai putea face nimic pentru el.

Se grăbi să meargă la el, iar Daphne îi spuse:

– Știi că nu ar trebui să te dai jos din pat.

– Da, zise Rose. Și tu știi că nimic nu m-ar putea ține departe de el.

– Îl iubești. Daphne zâmbi luminos. Asta schimbă totul.

– Așa e.

Rose îl mângâie pe frunte, apoi îl sărută pe obraz. Umărul îi fusese bandajat și numai o mică pată de roșu se mai vedea.

– Arată mai bine, spuse ea plină de speranță, dar trebuie să-mi spui adevărul. Cum se simte? O să-și mai revină?

– Sunt aproape sigură de asta.

– Aproape.

– Trebuie să fim atenți la febră, dar domnul Holland al tău e un bărbat puternic și i-a mai revenit culoarea în obraji. Glonțul a trecut prin umăr, fără să îi afecteze osul. Este foarte norocos.

– Nu ai mai spune asta dacă ai ști prin ce-am trecut.

– Poate că nu.

Daphne își trecu brațul pe lângă al lui Rose, îi puse degetul la buze și o conduse către ușă.

– Somnul e cel mai bun medicament pentru el acum. Și pentru tine, de altfel.

Rose nu se simțea obosită, dar știa că nu era cazul să se certe cu Daph când avea grijă de cineva.

– Îmi promiți c-o să-mi spui când se trezește? Și că o să mă anunți dacă e vreo schimbare în starea lui?

– Bineînțeles, îți promit.

Mai liniștită, Rose o lăsă pe Daphne să o însoțească înapoi în camera ei.

– Nu aș prefera pe nimeni altcineva, în afară de tine, să-l îngrijească pe Charles, recunoscu Rose. Nici măcar doctorul Loxton nu se pricepe să vindece oamenii ca tine.

– Asta e probabil cel mai frumos compliment pe care l-am primit vreodată. Dar ce-o să-l vindece pe Charles cu adevărat e dragostea. Iubirea pe care v-o purtați unul celuilalt e mai puternică decât orice medicament.

Rose oftă.

– Sper.

Când intrară în dormitorul ei, Daphne zâmbi, văzându-i pe Olivia și Owen dormind.

– Cu niște infirmiere ca astea, mă mir că ai supraviețuit nopții.

Olivia sări din scaun și se uită la patul gol.

– Unde e Rose?

– Ce? Owen căzu de pe canapea. Dumnezeule, iar a dispărut?

– Sunt aici. Le făcu semn cu mâna din ușă. Și nu mai am de gând să plec prea curând, decât dacă o să credeți voi că e necesar.

Înainte să-și dea seama ce se întâmplă, Olivia și Owen o îmbrățișară atât de strâns, că abia mai putea să respire..

– Eu mă duc să am grijă de celălalt pacient al nostru, spuse Daphne. Olivia și Owen, poate încercați să faceți o treabă mai bună și să aveți grijă mai bine de al vostru.

– Dumnezeule, da! exclamă Olivia. Înapoi în pat cu tine. O să chem să vină cu micul dejun și...

– Dacă tot sunteți amândoi aici, putem să vorbim puțin ca frații?

– E vorba de Holland? bombăni Owen. Dacă da, va trebui să beau niște brandy.

– Nu. Am niște vești, spuse Rose.

– Ești însărcinată? Pentru că dacă da, și eu o să am nevoie de niște brandy.

Owen se încruntă, iar Rose fu foarte fericită că nu era, de fapt, însărcinată.

– Sunt vești despre mama.

Rose își dădu seama că îi luase prin surprindere. Olivia își duse mâinile la față, iar Owen își trecu o mână prin păr.

– E aici, în Londra, dar e destul de bolnavă, în spital.

– Ce vrea de la noi? sări Owen. Înțelegere? Bani?

– Nimic. Nu a vrut să aflăm despre boala ei, tuberculoză. Dar eu am căutat-o și mă bucur că am făcut-o.

– Nu înțeleg, spuse Olivia. Credeam că ești la Bath.

– Am fost și s-au întâmplat o mulțime de lucruri. O să vă explic totul, dar am vrut să știți despre mama. Nu cred că mai are mult de trăit și, deși simte că nu vă merită iertarea, cred că i-ar oferi pace în ultimele ei zile. Cred că v-ați simți și voi mai bine.

– Dumnezeule, mârâi Owen. După toți anii ăștia, e la fel?

– În unele privințe, dar e și diferită. A încercat să mă ajute să demonstrez nevinovăția lui Charles scriind o scrisoare cu informații pe care le-am fi putut folosi ca s-o convingem pe Lady Yardley să renunțe la acuzațiile false împotriva lui Charles. Numai că scrisoarea a fost distrusă când am căzut în Tamisa.

Olivia se plimbă neliniștită.

– Atunci trebuie să mergem la ea și să îi spunem să scrie scrisoarea din nou.

– Nu, nu vreau să fie ăsta motivul vizitei voastre, spuse Rose. În plus, mama e slăbită. Nu cred că mai are forța să scrie o nouă scrisoare.

– De ce nu poate să ne spună pur și simplu informațiile despre Lady Yardley?

– Cred că ar fi preferat s-o facă, dar nu am vrut să aflu detaliile dezgustătoare.

– Asta e diferența dintre noi două, spuse Olivia cu un oftat. Eu prefer să știu toate detaliile murdare.

Rose zâmbi și se întoarse către Owen.

– Știu că încă ești supărat pe mama și nu te învinovățesc pentru asta. Cred că nici ea nu o face.

– Pur și simplu, nu reușesc să înțeleg cum și-a putut abandona fetele mici.

– Nu mai trebuie să fii supărat în numele meu sau al Oliviei. Datorită ție, acum suntem mari și fericite. Mă rog, încă mai lucrez la partea cu fericirea, dar mica noastră familie s-a descurcat bine, în ciuda tragediilor prin care a trecut.

– Da, presupun că ai dreptate, spuse Owen. De obicei ai. Sau aveai, înainte să începi să ajuți oamenii să evadeze din închisoare și să fugi cu corăbii.

– Dacă e să fim cinstiți, aveam bilet.

– Abia aștept să aud totul despre aventurile tale, Rose! exclamă Olivia. Călătoria mea pare o nimica toată prin comparație.

– Nimeni nu te-ar putea acuza că nu ești o aventurieră. Abia aștept să aud totul despre aventurile tale din Egipt.

Owen mormăi, dându-le de înțeles că era prea devreme ca să glumească pe seama evenimentelor din ultimele săptămâni.

– Avem foarte multe de discutat, îi spuse lui Rose, și ai multe decizii de luat. Dar cred că prioritatea noastră trebuie să fie reabilitarea reputației lui Charles.

Rose își aruncă brațele în jurul gâtului lui.

– Mulțumesc, Owen.

Acesta mormăi încet.

– Asta doar pentru că nu vreau să fiu acuzat de ascunderea unui fugar.

– Bineînțeles, spuse ea repede.

– Chiar dacă mi-a salvat viața, nu asta mi-a schimbat părerea despre el.

– Nu? Atunci ce a făcut-o?

– Faptul că a făcut asta pentru tine. Era dispus să-și riște viața pentru a salva un om pe care îl iubești. E genul de devotament pe care tu, draga mea soră, îl meriți.

– Aș fi foarte norocoasă să îl am alături.

– Încă mai trebuie rezolvate multe probleme. Chiar dacă reușim s-o convingem pe Lady Yardley să renunțe la acuzațiile împotriva lui Charles, reputația ta mă tem că e distrusă.

Olivia interveni:

– Oricum o reputație impecabilă e supraapreciată.

Owen își ridică o sprânceană la ea.

– Și tu de unde ai știi asta?

Ignorându-l, Olivia o luă pe Rose de mână.

– Urmează-ți inima, la naiba cu restul!

– Am încercat tactica asta, spuse Rose, și ca rezultat, Charles a fost închis și aproape ucis. Partea cea rea e că visul lui de a deține pământ pare mai îndepărtat ca oricând.

– De asta mergea în America? întrebă Owen.

Rose încuviință.

– Voia să devină cineva. Pentru noi.

– Nu-mi vine să cred că aproape ai traversat Atlanticul și ne-ai părăsit, fără să-ți iei rămas-bun.

Suferința de pe chipul fratelui ei o făcu pe Rose să plângă.

– Îmi pare rău. Nu am văzut altă cale și mi-era teamă că nu o să mă lași să plec.

– În mod egoist, aș fi făcut orice ca să te opresc.

– Și acum?

Owen oftă, un sunet care aproape îi frânse inima lui Rose.

– O să te las pe tine să iei decizii legate de viitorul tău.

Olivia își ridică dramatic brațele în aer.

– Ce n-aș da să fi auzit cuvintele astea acum nu foarte mult timp. De ce frații cei mai mici o duc mereu cel mai ușor?

– Pentru că surori curajoase ca tine au deschis drumurile pentru noi.

– Pentru numele lui Dumnezeu, se plânse Owen, hai să terminăm cu deschiderea unor noi drumuri.

Olivia zâmbi.

– Niciodată.

Iar Rose începu să creadă că era chiar posibil ca lucrurile să funcționeze între ea și Charles.

Dacă nu ar fi știut mai bine, ar fi crezut că toate încercările lor fuseseră opera unei nașe sadice, dar cu intenții bune.

– Tocmai am primit o scrisoare de la Lady Bonneville.

Anabelle, care stătea în ușă, îi zâmbi lui Rose, care stătea lângă patul lui Charles, în timp ce acesta dormea liniștit.

I se părea că ar fi trebuit să se trezească deja, dar Daphne zicea că era bine. Cu siguranță, arăta bine.

Rose oftă când îi văzu părul ondulat, buzele ușor întredeschise și fața chipeșă. În ciuda unor răni, ar fi putut fi un arhanghel care se odihnea după luptă.

– Vicontesa este probabil supărată pe mine, șopti Rose. Și nu o învinovățesc. Probabil sunt cea mai groaznică însoțitoare din istoria însoțitoarelor.

Belle ridică din umeri.

– Nu cred, cel puțin nu când e vorba despre Lady Bonneville. Singurul lucru pe care nu îl poate suporta este să fii plictisitor, și nimeni nu te poate acuza de așa ceva.

– Asta e adevărat, încuviință Rose.

– În orice caz, a fost o scrisoare scurtă. Vicontesa e în drum spre Londra și o să te viziteze mâine după-amiază aici. Dacă ai fost avertizată dinainte, te poți înarma.

– Cine se înarmează?

Charles clipi, își ridică capul de pe pernă și zâmbi când o văzu.

– Sper că nu tu.

Inima lui Rose o luă razna.

– Charles, spuse ea, sărutându-l pe frunte. În sfârșit, te-ai trezit!

– Îmi pare rău că te-am făcut să aștepți, iubirea mea. Își întinse mâna stângă și o mângâie pe obraz. Îmi pare rău că ai căzut în apă. Ești bine?

– Acum, în sfârșit, cred că sunt.

Rose nu fusese niciodată mai frumoasă. Charles știa că emoția din ochii ei era special pentru el și era, în același timp, impresionat și excitat.

Numai două lucruri îl împiedicară să o ia pe Rose în brațe și să o sărute cu patos. Primul era umărul împușcat, care îl durea groaznic de tare de fiecare dată când se mișca. Chiar și așa, ar fi îndurat puțină durere pentru un sărut, asta dacă ducesa n-ar fi stat în spatele lui Rose, cu ochii strălucindu-i bănuitor în spatele ochelarilor.

Îi făcu semn gazdei.

– Presupun că sunt în casa dumneavoastră. Vă mulțumesc pentru ospitalitate.

– Într-adevăr, sunteți, și eu trebuie să vă mulțumesc, domnule Holland, pentru că i-ați salvat viața soțului meu.

– Vă rog, spuneți-mi Charles.

– Și tu trebuie să-mi spui Belle. Rose ne-a vorbit despre peripețiile prin care ai trecut în ultimele săptămâni. Sper că o să ne dai voie să te ajutăm, de dragul lui Rose și al tău.

Charles se încordă. Oferta ducesei părea să fie din caritate. Dar și dacă ar fi vrut să o refuze, nu avea să fie nepoliticos, când Rose stătea lângă el și era plină de speranță.

– Ești foarte amabilă, spuse el.

– Olivia și Owen o vizitează pe mama la spital, spuse Rose. Am vrut să merg și eu, dar Daphne nu mi-a dat voie.

– Mă bucur că ești aici.

– L-am auzit pe domnul Holland?

O femeie blondă intră în cameră. Charles își aminti vag de sora ducesei, care se grăbi să i se alăture.

– Ea e Daphne, spuse Rose. E o infirmieră excelentă.

Daphne îl privi cu atenție.

– Arăți foarte bine.

Luă un pahar de apă de lângă pat și i-l duse la buze.

Charles luă câteva guri.

– Mulțumesc.

Cu mișcări scurte și eficiente, îi verifică bandajul de la umăr, se uită la rană și dădu din cap aprobator.

– Cum te simți?

– Nu prea rău, având în vedere tot ce s-a întâmplat.

– O să fii bine, îl asigură, dar va dura ceva ca rana să se vindece. O să fie foarte dureroasă câteva zile, așa că să ne spui dacă e ceva ce putem face pentru tine.

Ce își dorea el erau câteva minute singur cu Rose, dar știa că nu era cazul să spună asta.

– Mulțumesc.

Daphne o luă în brațe pe Rose. Belle se alătură și ea îmbrățișării, apăsându-și obrazul de al lui Rose.

– Nu e minunat să o avem înapoi acasă, Daph?

– Ba da. Apoi îi spuse lui Rose: Știu că ai fost plecată numai o lună, dar totul a fost haotic în timpul ăsta. Și când ne-am gândit că poate ți s-a întâmplat ceva rău, am fost devastați cu toții.

– Mai ales fratele tău, interveni Belle. Noaptea trecută a fost prima când a dormit fără probleme, și sunt sigură că asta s-a întâmplat pentru că te știa în siguranță și sub acoperișul nostru.

Charles fu mișcat de aceasta scenă.

Aici era locul lui Rose. Cu familia ei, înconjurată de oamenii pe care îi iubea și care o iubeau.

Dar locul ei era și lângă el.

Cumva, trebuia să găsească o modalitate ca ea să rămână o parte din asta, în timp ce își îndeplinea și visul.

Primul pas era o întâlnire cu ducele.

Mai târziu în acea seară, Huntford intră pe ușă și se opri la capul patului lui Charles, stând în tăcere. Era bine că nu avea febră, altfel Charles l-ar fi confundat pe duce cu un înger al morții.

– Ești treaz, observă Huntford.

– Da.

– Belle mi-a spus că vrei să mă vezi.

– Nu am avut ocazia să vă mulțumesc pentru că m-ați adus aici. Dacă nu ați fi intervenit, aș fi putrezit în închisoare.

– Așa e. Dar nici nu ai fi fost împușcat. Măcar atât puteam să fac, să-ți ofer un loc unde să îți revii.

Abordarea lui Huntford era rigidă și formală. Chiar dacă nu arunca pumni în stânga și dreapta, Charles simțea că ar fi vrut s-o facă.

Charles se ridică în capul oaselor dorindu-și să-și poată pune pantalonii, jacheta și ghetele și să stea de vorbă cu ducele în biroul acestuia. Însă Daphne îi ascunsese hainele, pentru a se asigura că va rămâne în pat.

– Vreau să vă cer scuze, îi spuse Charles lui Huntford, pentru că v-am pus sora în pericol și pentru cât de mult i-am stricat reputația. Aveți tot dreptul să fiți furios pe mine.

Ducele își încleștă pumnii.

– Sunt două motive pentru care încă mai respiri. În primul rând, mi-ai salvat afurisita de viață, și, în al doilea rând, Rose pare foarte atașată de tine. Dar dacă ai ceva de spus în apărarea ta, acum e momentul ideal s-o faci.

– O iubesc. Și știu că și ea mă iubește. Ceea ce înseamnă că pentru a o face fericită noi doi trebuie să ajungem la o înțelegere.

Huntford rămase tăcut câteva secunde.

– Te ascult.

– Am de gând să mă căsătoresc cu ea și vreau binecuvântarea dumneavoastră. Vă jur că o să fac tot ce ține de mine ca să o protejez și să îi ofer tot ce are nevoie.

– Pot crede că o s-o protejezi, dar cum ai de gând să îi oferi tot ce are nevoie? Arătă spre camera luxos decorată. Poți vedea eleganța cu care e obișnuită.

Inima lui Charles bătu cu putere. Nu pentru că ar fi avut vreo problemă cu ce spunea Huntford, ci pentru că era de acord cu asta. Următoarea parte a conversației avea să fie cea mai dificilă. Și cea la care va fi smerit.

– Aș vrea să lucrez pentru dumneavoastră.

Ducele își încrucișă brațele.

– Ca administrator?

– Da. Am un talent, fac afacerile și moșiile profitabile. Dacă aveți o proprietate care pierde bani, dați-mi ocazia să schimb situația. Nimeni nu o să lucreze mai mult decât mine.

Ducele își frecă bărbia gânditor, intrigat de idee.

– Există o proprietate mică lângă conacul Huntford. Am cumpărat de curând moșia vecină de la un baron care o lăsase în paragină și de atunci tot investesc bani în ea. Nu am avut prea mult timp să mă ocup de ea de când s-a născut Lizzie.

– Pot să mă ocup eu de ea. Până la anul pe timpul ăsta, o să fie o sursă de venit, cu lanuri roditoare și arendași fericiți.

– Și o s-o susții pe sora mea din salariul tău de administrator? Nu prea cred.

Ducele începu să se plimbe pe lângă patul lui Charles.

– Rose mi-a spus că scopul tău e să devii proprietar de teren. Dacă o să fie de acord să se mărite cu tine, v-aș putea da pământul ca dar de nuntă.

Charles scutură din cap.

– Vreau să propun un alt aranjament.

– Te ascult.

– Salariul meu să fie jumătate din profitul pe care îl aduce moșia. Și să îl pot investi în cumpărarea pământului.

Ducele îl privi sceptic.

– Preferi să cumperi pământul de la mine decât să îl accepți în dar?

– Da.

– Sper din tot sufletul că te pricepi mai bine la afaceri decât pare acum. Dar ducele îi aruncă o privire plină de respect în timp ce îi întinse mâna. Ne-am înțeles, Holland. Și dacă Rose o să-ți accepte cererea, bun venit în familie.

– Pregătiți-vă, anunță Olivia pe toată lumea care era în camera de oaspeți în după-amiaza următoare. Vine.

Era vorba despre Lady Bonneville. Vicontesa intră în salon, se opri și își scutură fusta.

– Pleacă, bestie. Certă motanul care i se gudura pe lângă glezne, apoi îi aruncă lui Rose o privire asemănătoare. Ți-am adus micul prieten din Bath.

Rose sări din scaun, o salută pe vicontesă și apoi îngenunche ca să-l mângâie pe Ash.

– Pare să vă placă, Lady Bonneville.

– Prostii! Abia ne tolerăm, dar tot stătea pe lângă trăsura noastră în timp ce o încărcam. Mi s-a făcut milă de amărât și m-am hotărât să ți-l aduc. După numai un minut în trăsură, a început să lase blană pe pernele de catifea, și am știut că voi regreta acest act caritabil.

Se uită la camerista ei, care intrase în încăpere cu taburetul roșu al vicontesei.

– Aici, în fața focului, Audrey.

Camerista îl așeză în unghiul preferat de Lady Bonneville, în timp ce vicontesa le salută pe Belle, Daphne, pe mama lor, doamna Honeycote, și pe Olivia. Când se așeză și își propti picioarele, restul femeilor se așezară și ele, formând un cerc. Dintr-odată, salonul căpătă ceva din atmosfera formală și serioasă a unei întâlniri din Parlament. Rose își stăpâni un tremur.

– Sunt sigură că știți că aceasta nu e o vizită mondenă, spuse Lady Bonneville. Eu și Rose avem niște treburi neterminate de discutat.

Înainte ca Rose să-i poată răspunde, Belle își ridică bărbia și i se adresă vicontesei:

– Rose a trecut prin atâtea în ultimele săptămâni. Dacă aveți discuții neplăcute, vă rog să...

– E în regulă, Belle. Rose îi zâmbi recunoscătoare. Nu mai evit problemele neplăcute. Lady Bonneville are dreptate. Îi datorez scuze și o explicație.

Vicontesa răspunse:

– Nu am venit tocmai de al Bath ca să te aud punându-ți cenușă în cap, fetițo. Ai făcut ce-ai făcut, nu ai cum să schimbi asta. Oamenii vorbesc despre scandal. Partea bună e că ți-ai distrus reputația de fată timidă.

– Un beneficiu neașteptat, încuviință Rose. Dar dacă nu ați venit aici ca să mă certați, atunci de ce-ați venit?

Lady Bonneville zâmbi plină de sine.

– Ca să te ajut să-ți repari reputația și să-ți ofer o opțiune.

– Ați vrea să vă lăsăm singure? întrebă Belle.

– Pe mine nu mă deranjează să am public, spuse vicontesa.

– Nici pe mine. Suntem o familie.

– Slavă Cerului! exclamă Olivia. Dacă m-ați fi dat afară, ar fi trebuit să-mi lipesc urechea de ușă.

Lady Bonneville își așeză lornionul pe brațul scaunului, pentru a atrage atenția din nou asupra ei. Ash sări pe taburetul ei și se ghemui lângă pantofii ei. Vicontesa se uită la motan, dar nu îl izgoni.

– Așa cum spuneam. După ce ai plecat din Bath și au început să se împrăștie zvonurile despre evadarea din închisoare, am știut că va fi aproape imposibil să-ți reabilitez numele. Dar nu e totul pierdut. Am tot corespondat cu admiratorul tău, Lord Stanton.

Rose clipi.

– Despre mine?

– Da. E fermecat de tine și m-a asigurat că, dacă ai fi deschisă unei cereri în căsătorie, va trece cu vederea reputația ta pătată și...

– Va trece cu vederea reputația ei pătată?! strigă Olivia. Cine are impresia că e? Regele Angliei?

– Deși devotamentul față de sora ta e de apreciat, să nu uităm faptele. Rose a fost compromisă. Stanton nu crede că e o problemă insurmontabilă, deoarece putem spune că a fost obligată. O victimă a unei răpiri.

– Nu am fost forțată. Și nu l-aș acuza niciodată fals pe Charles sau pe oricine altcineva, ca să îmi salvez reputația.

Belle miji ochii la vicontesă.

– Mai exact ce speră Lordul Stanton să câștige, în afară de o soție? Noi știm că Rose este un trofeu, dar el nu mi s-a părut niciodată genul de bărbat care ar fi atras de o femeie blândă și bună ca ea.

– Ca să spun direct, continuă Lady Bonneville, e atras de zestrea ei. Dar cred că vă scapă din vedere ideea de bază. Rose are acum o opțiune. Dacă vrea să reintre în grațiile înaltei societăți, există o șansă.

– Apreciez că ați bătut atâta drum, Lady Bonneville, dar eu o să mă căsătoresc doar cu Charles, spuse Rose.

– Să presupun că te-a cerut? Și că ați stabilit o dată?

– Nu încă.

Vorbiseră despre asta înainte să cumpere biletele pentru *Perseverance*. Vasul plecase fără ei.

Iar în toată zarva din ultimele zile, ea și Charles nu petrecuseră nici o clipă doar ei doi. Când îl privea în ochi, nu vedea decât dragoste. Dar va fi îndeajuns?

– Atunci, îți sugerez să îți păstrezi opțiunile deschise pentru moment. Stanton îți poate oferi demnitate și un viitor confortabil.

Rose inspiră adânc și se ridică.

– Nu dau doi bani pe demnitate și confort. Vreau genul de dragoste care mă lasă fără aer și îmi umple sufletul de fericire și speranță. Vreau pasiune și un partener care mă provoacă să fiu mai mult decât credeam că pot fi. Îl vreau pe Charles. Și dacă nu pot să-l am pe el, nu vreau pe nimeni.

Un zâmbet apăru pe fața vicontesei.

– Foarte bine. O să-l informez pe Lordul Stanton că atenția lui nu este bine-venită.

– Mulțumesc.

– Ar fi fost varianta sigură.

Lady Bonneville își dădu picioarele jos de pe taburet și se ridică încet.

– Și se întâmplă să fi fost și varianta greșită. Dar cred că e important ca noi, femeile, să avem de unde alege, nu crezi?

Rose nu avea încredere în ea să vorbească, așa că încuviință, se duse la vicontesă și o îmbrățișă.

Lady Bonneville o ținu strâns câteva clipe, apoi se retrase.

– Gata cu sentimentalismele pe ziua de azi. Audrey, hai să plecăm până nu începe cineva să cânte balade triste la pian.

Îi aruncă o privire Oliviei.

– Cred ca noi două trebuie să ne ocupăm de niște treburi.

După ce-și luară rămas-bun, ea și micul ei anturaj, inclusiv prietenul ei blănos, ieșiră din salon.

Afară ningea ușor, însă camera lui Rose era caldă și confortabilă grație focului mocnit din șemineu. Toată lumea se retrăsese pentru noapte, iar casa era învăluită în tăcere. Atmosfera era aproape magică. Rose privi cum fulgii se lipeau de geam și se topeau ușor, apoi se duse în pat, gândindu-se cu nostalgie la Charles, care era pe același hol cu ea.

Deși durase ceva, reușise s-o convingă pe Daphne să îi dea hainele înapoi ziua următoare, ceea ce însemna că va putea merge jos și vor petrece în sfârșit câteva clipe împreună.

După ce stinse lumânarea, Rose se sui în pat, se băgă sub pătură și își puse capul pe pernă.

Auzi ceva. Ce ciudat!

Își băgă apoi mâna sub pernă și simți o bucată împăturită de hârtie.

Intrigată, se ridică, aprinse lumânarea și deschise scrisoarea.

Rose,

Ai așteptat mult timp să primești o scrisoare de la mine și mă tem că vei fi dezamăgită, deoarece aceasta va fi scurtă.

Faptul că ești la doar câteva uși de mine mă înnebunește.

Trebuie să te văd, să te țin în brațe, să te sărut... și mai multe.

Dacă poți, vizitează-mă în seara asta.

Charles

Îi scrisese un bilet! Poate nu era poetic, dar era din suflet și... semăna atât de mult cu el.

Rose îl puse înapoi sub pernă, știind că îl va prețui pentru totdeauna, apoi se strecură în camera lui. Nu bătu la ușă, ci încercă clanța, văzu că ușa era descuiată și păși în vârful picioarelor în încăperea slab luminată.

Charles se dăduse jos din pat și se plimba, purtând numai o pereche de pantaloni. Și nimic altceva, cu excepția bandajului care îi ținea umărul nemișcat.

Rose închise ușa în spatele ei și se sprijini de ea.

– Unde ți-ai găsit pantalonii?

– În banca pianului. Dar abia după ce am căutat prin bibliotecă și salon.

Charles se apropie de ea și își petrecu un braț în jurul taliei ei, apropierea lui lăsând-o fără aer.

– Te-ai strecurat afară din cameră?

Rose își plimbă mâinile pe spatele lui.

– Mai devreme. Nu mai suportam să port o cămașă de noapte.

– Îți venea bine. Și există anumite avantaje când porți așa ceva.

El desfăcu nodul de la cămășuța ei.

– Observ.

– Habar n-ai cât de dor mi-a fost de tine, șopti ea.

– Am o vagă idee, mormăi el. Apoi o sărută, un sărut care îi înmuie genunchii și îi făcu inima să bată cu putere. Charles se dădu în spate, ochii lui fiind atenți la fața ei. Sunt atâtea lucruri pe care trebuie să ți le spun și nu mai pot aștepta.

– Nu cred că vreo câteva minute vor schimba ceva. Vorbitul poate aștepta.

Cu un zâmbet care o topi, Charles încuie ușa.

– Trebuie să te avertizez. Lucrurile pe care am de gând să ți le fac vor dura mai mult de câteva minute.

– Dumnezeule, sper asta.

O luă în brațe și o așeză ușor pe pat.

– Te iubesc, Rose.

– Și eu te iubesc.

Ea își întinse brațele către el, frustrată de distanța mică care îi separa. Mereu fusese ceva care să îi despartă. Diferența de statut. Provocările lui cu scrisul. Acuzațiile false. Închisoarea și împușcăturile.

Dar acum erau în sfârșit împreună și toate barierele dispăruseră. Inima ei era ușoară și plină în același timp.

Cu un mormăit, Charles se întinse lângă ea și se sprijini într-un cot.

– O să-mi petrec restul vieții încercând să te fac fericită.

– Deja m-ai făcut. Îl sărută pe obraz, atentă să evite julitura, după care se uită la bandajul de pe umăr. Nu vreau să fac ceva care te-ar putea răni. Poate ar trebui să așteptăm.

– Ești foarte amuzantă, șopti el. Gata cu așteptatul.

Charles o sărută până când capul i se învârti de dorință. Gustul lui o ameți și o lăsă fără aer, arzând de nerăbdare. Cum era limitat de rană, Charles trebui să fie creativ. Își folosi dinții ca să îi dea jos cămașa de noapte și îi tachină sfârcurile cu limba. Îi mângâie abdomenul cu obrazul, atingându-i pielea cu barba.

Totul mergea foarte bine.

Rose îl ajută să-și dea jos pantalonii și oftă când îi văzu corpul gol. Zvelt și musculos, tare și neted. Arăta imposibil de chipeș și foarte masculin.

Charles se întinse pe saltea, rezemându-se de căpătâiul patului.

– Hai aici.

Rose se apropie de el, lipindu-și fața de umărul lui și mângâindu-i brațul cu sânul. Charles o trase la el în poală, iar Rose îl încălecă, cu fața spre el.

Cu un deget, Charles începu să facă cercuri mici chinuitoare între coapsele ei. Ea își lăsă capul pe spate, iar el o sărută pe gât și pe sâni până când scânci de dorință. Când degetele lui găsiră intrarea, Rose gemu de plăcere.

– O, Charles.

Întinse mâna și începu să îi mângâie membrul, desfătându-se cu gemetele pe care le scotea el când îl atingea.

– Nu cred că mai pot să aștept, spuse el.

Ușurată, îl ghidă înăuntrul ei.

– Nici eu.

Părul ei cădea ca o perdea, creând o lume în care numai ei doi existau. Charles o prinse de șold cu mâna teafără, în timp ce o pătrunse, mai întâi încet, apoi mai repede, stabilind un ritm care le spori dorința până când îi cuprinse aproape în totalitate.

În timp ce pulsațiile deveneau din ce în ce mai intense și corpul ei se grăbea către eliberare, Rose țipă.

– Șșt, nu vrem să trezim pe cineva.

Ea își lăsă capul pe spate și scânci din nou.

– Dar e atât de bine.

– Mușcă-mă de umăr.

Rose clipi, încă ametită. Dar nu prea avea de ales, pentru că atunci când o copleșea plăcerea, trebuia să se țină bine și să se lase purtată către dulcea și zguduitoarea finalizare.

Punctul culminant al lui Charles veni la scurt timp după al ei, atât de puternic că îi zgudui pe amândoi.

Ea căzu peste el, sătulă și satisfăcută că reușiseră să facă dragoste, în ciuda rănii lui.

Se cuibăriră sub pături și ascultară cum fulgii loveau fereastra, în timp ce respirația le revenea la normal. Rose sărută sfioasă urmele de mușcături pe care i le lăsase pe umăr.

– Îmi pare rău pentru asta. Mai aveai un singur umăr bun și acum...

– Pentru asta nu trebuie să îți ceri scuze. Îmi place partea ta sălbatică, spuse el cu un zâmbet care o topi.

– Mereu am bănuit că am una, recunoscu ea în timp ce căsca.

– Stai, înainte să adormi, trebuie să-ți dau ceva.

– Chiar acum?

– Da. Mai există un motiv pentru care am fost să îmi caut hainele.

– Nu am crezut că ești așa pudic.

Charles râse.

– Nu prea sunt.

Întinse mâna în sertarul de lângă pat și scoase o cutie mică.

– Asta era în haina mea în ziua când am fost împușcat. M-am temut că poate s-a pierdut în râu, dar când mi-am scos hainele din banca pianului, era încă în buzunarul de la piept. E pentru tine.

Rose tresări când luă cutia și o deschise. Acolo, pe o pernă mică de mătase, era cel mai frumos inel pe care îl văzuse vreodată.

– E minunat!

– Mi-a amintit de tine. Frumos, dar și etern, elegant și rezistent. Când mă uit la tine, îmi văd trecutul, prezentul și viitorul. I-l puse pe deget. Vrei să te căsătorești cu mine?

– Da.

Nici nu terminase întrebarea când primi răspunsul. Dar nu era ca și cum nu se gândise la asta.

– O să merg cu tine oriunde, Charles. Vreau să-ți îndeplinești visurile și știu c-o s-o faci. De îndată ce te faci bine, putem merge în America, dacă vrei. Atâta vreme cât sunt cu tine, sunt acasă.

– Rose!

O trase mai aproape și își plimbă degetele prin părul ei.

– Sunt impresionat că ai face asta pentru mine, pentru noi, dar asta e casa ta. După ce te-am văzut cu fratele și cu sora ta, am știut că nu pot să te iau de lângă ei. Și am găsit un mod de a rămâne în Anglia, dacă nu te deranjează să-ți petreci cea mai mare parte a anului viitor în apropiere de conacul Huntford.

– Să mă deranjeze? Ar fi minunat! Dar cum?

– Am făcut o înțelegere cu fratele tău. Dacă reușesc să transform moșia într-un loc profitabil, o pot cumpăra de la el.

– E perfect. Dar cum rămâne cu visul tău? Să-ți construiești o viață în America? Nu te pot lăsa să renunți la asta.

– Visul meu nu a fost niciodată să părăsesc Anglia, ci să dețin pământ și să am grijă de o moșie, cu tine. Pentru tine.

Ochii ei se umplură de lacrimi.

– Serios?

Charles încuviință și îi mângâie fața.

– Nu o să duci niciodată lipsă de nimic, îți promit. Decât poate de invitații la bal.

– Dacă așa o să stea lucrurile, o să mă consider foarte norocoasă. Am și eu niște vești bune pentru tine.

– Refuz să cred că noaptea are cum să devină mai reușită, șopti el, în timp ce o săruta pe frunte, pe nas și pe obraji.

– Olivia și Lady Bonneville au vizitat-o pe Lady Yardley azi, în casa ei din Londra. A fost de acord să renunțe la acuzații, dacă Olivia nu o să spună nimănui bârfele pe care le știe despre ea.

Charles râse.

– Cum e Olivia cu secretele?

– Groaznică. Dar nu contează. Lady Yardley le-a spus deja autorităților că s-a înșelat în legătură cu identitatea ta. Ești în mod oficial un bărbat liber.

– Retrag ce-am spus.

– Care parte?

– Cum că nu are cum să fie seara mai reușită.

Își plimbă mâna pe interiorul coapsei ei, trimițându-i fiori prin tot corpul.

– O să fie mult, mult mai bună.

Rose se topi, lipindu-și buzele de gâtul lui.

– Ești sigur că umărul tău mai rezistă la încă o rundă?

– Pune-mă la încercare.

Rose suspină fericită. Se pare că din când în când, fetele de treabă nu termină ultimele.